

ハイスクール ロ×ロ

20

進路相談のベリアル

石踏一榮
ICHIEI ISHIBUMI

ファンタジア文庫

High School DxD

Ichiei Ishibumi

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

- Minh Hoạ
- Faker
- Life 0
- Life 1 - Cuộc tư vấn hướng nghiệp không có hồi kết
- Cha mẹ
- Life 2 - Sự thật đằng sau bữa tiệc
- Bị kích động
- Life 3 - Hyoudou Issei
- Last Life....Sự trừng phạt xứng đáng
- Quái thú 666
- Ngăn cản

ハイスクール ロ×ロ 20

進路相談のベリアル

石踏一榮
ICHIEI ISHIBUMI

ファンタジア文庫

To everyone right now
If you do not tell
Things will only deteriorate.

いから皆さんに
お伝えしなければ
ならないことが
あります。

それは――
レーティングゲームの
闇だ！

That is---
The darkness of the Rating Games!

ハイスクール
DxD
20
進路相談のベリアル

目次

Faker.

Life.0

Life.1 不^ふ穩^{おん}でも進路相談です

Parents.

Life.2 饗^{きやう}宴^{えん}の真実

To be infuriated.

Life.3 兵^{ひやう}藤^{とう}一^{いつ}誠^{せい}

Last Life... 因果応報

The Beast 666.

Deterrence.

あとがき

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Faker

Faker

Tại một miền quê hẻo lánh trên đất Ý, một chàng trai trẻ đang tham quan cánh đồng nho tại một trang trại nơi đây. Trong khi bước về phía trước, chàng trai trẻ—Ngọn Giáo Thánh Cao Cao, lọt vào tầm mắt một ông lão đang làm việc nơi đây. Bộ trang phục và chiếc mũ rơm trông rất hợp, và thể hình ông ấy cũng rất cứng cáp. Nếu thoáng nhìn từ xa, có người sẽ nghĩ rằng ông ấy từng tham gia quân ngũ hay đã trải qua những bài luyện tập của vận động viên. Dù vậy là, ông lão này cũng không phải dạng vừa đâu. Mặc dù đã nhận ra sự hiện diện của Cao Cao một lúc trước, nhưng mãi tới giờ ông ấy mới mở lời, mà không cần nhìn lại về phía cậu ấy.

“Thánh khí à, đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được một sức mạnh như thế này.”

Ông lão ấy nở một nụ cười trên khuôn mặt nhăn nheo của mình.

“Chào buổi sáng, Ngọn Giáo Thánh, chào mừng tới với nông trại này.”

Ông lão có tuổi đang đội mũ ấy chào cậu—không, đúng hơn phải là Hồng Y Giáo Chủ Hội giáo Vatican, Vasco Strada. Mới hôm kia ông ấy là một nhân vật trọng yếu của Nhà Thờ, người đã dẫn dắt những chiến binh Nhà Thờ bên phe nổi loạn. Bị đánh bại bởi nhóm chống phản động [DxD], ông ấy đã chấp nhận phán quyết của Thiên Đàng mà không chút kháng cự. Sau khi tường thuật chi tiết toàn bộ sự việc cho Thiên Đàng, ông ấy giờ đây bị giam lỏng trên nông trại này. Thậm chí còn có một rào chắn ma thuật mạnh mẽ được dựng lên, với bán kính khoảng vài km. Để trốn ra được khỏi đây quả là không dễ chút nào; đây là thứ được người ta gọi là rào chắn dành cho tù nhân. Vì Chúa, và vì những đức tin mà ông ấy đã dành cả đời cống hiến, vì những cố gắng để nhận ra cảm xúc của những chiến binh Nhà Thờ, cứu chủ nhân của Durandal chỉ bị tước đi chức vụ và bị giam trong nhà tù có thể coi là khá thoải mái. Xét theo quy mô sự việc lần này, ông ấy không những phải bị tước bỏ mọi chức vụ, mà thậm chí có thể phải trả giá bằng mạng sống vì những gì đã gây ra—Tuy nhiên, xét tới những thành tựu mà ông ấy đạt được trong quá khứ, đức tin

của ông ấy, và cả sự cầu xin của những chiến binh Nhà thờ, ông ấy đã được đưa tới nông trại này.

“Đây là mảnh đất mà ta từng lớn lên. Thỉnh thoảng, ta cũng hay về lại đây để trồng cây...có lẽ trong khoảng thời gian tới ta phải làm việc chăm chỉ rồi.”

Strada nói như vậy khi vuốt vỏ một thân cây.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, thừa đức Hồng Y. Tôi là quân tiên phong của ngài Indra.”

Chủ nhân của Ngọn giáo Thánh giới thiệu bản thân rồi Strada tiếp tục nói sau khi dùng khăn lau đi mồ hôi trên gương mặt của mình.

“Ta hiểu rồi, vậy là một vị thần từ đạo Hindu (gốc là Ngoại đạo) muốn điều gì đó từ lão già bên Thiên Chúa này, phải không?”

Vị cựv Hồng Y Giáo Chủ nghĩ rằng Cao Cao viếng thăm mình là bởi Indra có một thông điệp muốn gửi tới cho ông. Nhưng Cao Cao lắc đầu.

“Không. Ngài dường như không nghĩ rằng tôi cũng có thể gặp ngài vì mục đích cá nhân.”

Nghe thấy những lời của Cao Cao, Strada mỉm cười hứng thú.

“...Hoho, điều này khá là bất ngờ. —Chà, vậy thì, sau khi đã đi tới tận nơi hẻo lánh này, cậu có điều gì muốn hỏi ta?”

Cao Cao, sau khi đã nghe được câu hỏi của Strada, mở miệng định đáp nhưng lại im lặng một hồi trước khi bắt đầu hỏi.

“.....Là một anh hùng, ngài nghĩ sao về chuyện đó, thừa đức Hồng Y?”

Có lẽ, bởi vì câu hỏi này đã vượt quá mong đợi ban đầu của ông ấy, Strada lúc đầu rất ngạc nhiên, nhưng rồi ông lại xoa cằm rồi bắt đầu suy nghĩ.

“...Hmm, đây thực sự là một câu hỏi rất lạ đấy, chàng trai.”

Cao Cao nhìn xuống đất và tiếp tục.

“...Khi sinh ra tôi đã thừa hưởng dòng máu của một anh hùng. Hơn nữa, tôi cũng được Thánh Giáo lựa chọn. Tôi đã từng tin rằng... những người được gọi là [Anh Hùng] này đứng trên đỉnh cao của

nhân loại, luôn có khả năng tiêu diệt những thực thể mạnh mẽ từ thế giới khác, tôi từng mơ ước vậy, từng nghĩ vậy, và cũng từng sống vậy.”

Chàng trai ấy ngược lên nhìn bầu trời, rồi nói tiếp.

“...Nhưng mà, tôi đã thua một con Quỷ trẻ được tái sinh. Cách sống của tôi đã bị người này tước đi, ngay trước mắt mình....Có lẽ là cậu ta chưa bao giờ nghĩ tới điều này, nhưng thất bại đó là một cơ hội để tôi nhìn nhận lại cách sống và thay đổi nó. ... Thừa đức Hồng Y, người được ngưỡng mộ như một anh hùng, tôi thật sự muốn ngài nói cho tôi biết một anh hùng là gì.”

Đối với người đã không chỉ được thừa hưởng dòng máu anh hùng, mà đồng thời cả ngọn Thánh Giáo, bẩm sinh là một thiên tài, thì đây lại là lần đầu tiên cậu chạm trán một ‘bức tường’. Cậu đã có huyết thống anh hùng của tổ tiên mình một cách tự nhiên, và do số mệnh, cậu nắm giữ ngọn giáo có khả năng đánh bại cả một vị Thần. Ngay từ đầu, bản thân cậu cũng là một tồn tại không thể so sánh với con người— việc đi săn những loài quái vật, đánh bại và trừng trị bọn chúng, như một lối sống, đồng thời theo đuổi sức mạnh, đây là mục đích sống của cậu.—Nhưng trước một Xích Long và Bạch Long, ngay cả cây giáo trên tay cũng chỗi từ cậu.

Người rất yếu, người chỉ là một đứa trẻ có được sức mạnh của ngọn giáo mạnh nhất, nó đã nói như vậy.

Nghe thấy câu hỏi của Cao Cao, Strada cười.

“...Hehehe”

Trước một Cao Cao đang ngạc nhiên, vị Hồng Y già đáp.

“Ta nói thế này có lẽ sẽ khá bất kính. —Nhưng mà, cậu quá trẻ đi. Cậu thực sự quá trẻ. Mặc dù trông như khoảng hai mươi, nhưng mà so với ta, cậu chẳng khác gì một đứa con nít cả. Từ lúc cậu tự xưng là anh hùng, cậu đã nhầm lẫn rồi.” Strada khẳng định.

“—Những người quyết tâm làm anh hùng là những con người không có sức mạnh. Bởi vì không có sức mạnh, họ sẽ khao khát nó, và rồi họ sẽ đi tìm những vị anh hùng, để quyết định bản thân mình là ai. Chủ nhân của Ngọn Giáo Thánh, cậu đang đóng vai anh hùng quần chúng à?”

“Thì.....”

Cao Cao không nói nên lời. ...Cậu không được chọn bởi ai cả. Đơn giản bởi vì cậu là hậu duệ của một anh hùng, nên cậu nghĩ bản thân mình phải như vậy. Chính vì vậy nên cậu mới không quan tâm tới dòng máu đang chảy trong người, và ngọn giáo mà cậu sở hữu. Strada cúi xuống rồi ngồi lên một chiếc hộp gỗ trên nông trại, sau đó tiếp tục.

“Không được mọi người dõi theo, tự cho mình là anh hùng hay gì đó, đó không khác gì một trò chơi đóng vai của trẻ con cả. Bởi vậy mà cậu không phải đối thủ của cậu nhóc Xích Long Đế Vương, người đã dừng cảm bước đi trên con đường của chính mình.”

Những lời của ông lão hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của chính Phe Anh Hùng. Mọi chuyện cũng như những gì ông ấy nói, nên Cao Cao không thể chối bỏ.

...Đúng vậy, cũng như những gì Strada nói; cậu ấy, chàng trai ấy, đã can đảm trực tiếp đối đầu, và cũng đã dừng cảm đánh bại tôi. Cho dù là với tư cách Xích Long Đế Vương, hay là một con Quỷ, vì những mục tiêu của mình, vì những người mà mình phải bảo vệ, cậu ấy đã can đảm chiến đấu bằng tất cả những gì mình có. Cách sống của tôi đã bị chối bỏ, và tôi thậm chí còn bị cậu đánh bại—...Nhìn lại bản thân bây giờ, những người đã từng theo dõi và ngưỡng mộ tôi, bây giờ họ sẽ nghĩ gì?

Strada im lặng một hồi, rồi sau đó đối mặt với Cao Cao mà nói

“Cậu cũng chỉ là con người thôi. Và cũng là một người trẻ dạ. Tổ tiên của cậu có thể là anh hùng — nhưng thực ra, họ cũng chỉ là những con người bình thường. Do đó cậu vẫn là một con người. Không phải những người được gọi là anh hùng luôn ngợi ca những cá nhân dừng cảm dám tiến bước về phía trước sao?”

...Xích Long Đế Vương cũng vậy, những công dân của Địa Ngục bắt đầu tôn trọng cậu bởi cậu luôn tiến về phía trước. Từ đầu có bao giờ cậu ấy nghĩ rằng mình sẽ là một anh hùng không? Tất nhiên, câu trả lời là — không

Vị Hồng Y Giáo Chủ có tuổi mỉm cười khi nói.

“Mặc dù ta được gọi là anh hùng, nhưng thậm chí ở tuổi này ta không hề coi ta như vậy. —Nhưng nếu có người vẫn trông cậy vào ta, thì ta sẽ tiếp tục được gọi là anh hùng. Ta chỉ đơn giản là một con người. Ta sống và ta sẽ chết như bất kì người nào khác. Vậy là đủ. Nếu mọi người tôn vinh ta như một vị anh hùng, vậy thì cũng được.”

Trong thoáng chốc, hình ảnh của người đàn ông này và Xích Long Đế Vương như trùng lên nhau.

...Tôi đã sợ rằng ông ấy sẽ nói như vậy.

Ông lão cười...

“Hehehe”

khi đội chiếc mũ lên và đứng dậy.

“Ah, ta đã già rồi, nên có hơi dài dòng...Cơ bản thì ngay từ đầu cậu cũng đã có khái niệm mơ hồ cho câu trả lời rồi.”

“...Có lẽ là như vậy. Từ khi tôi thua cậu ta, tôi—”

Không hề nghĩ tới khái niệm của một người ‘được gọi là anh hùng’, cậu trở thành một người thách thức chân chính.

“Thưa đức Hồng Y, liệu tôi có thể đánh bại được người đó không?”

Chàng trai trẻ đã từng giả vờ làm anh hùng hời. Ông lão này cười và hùng hồn đáp

“—Hãy đi và yêu thương một thứ gì đó đi. Kể cả đó có là bản thân cậu. Thậm chí là một thứ gì đó không tồn tại cũng được. Hãy yêu đi, nếu cậu không có một trái tim biết yêu thương, thì cậu sẽ không thể nào với tới người có trái tim như vậy đâu. Tình yêu của cậu rồi sẽ xuất hiện trước mắt, và vào thời điểm đó, cậu— sẽ có được một thứ ‘sức mạnh’ trong người.”

Sau khi Strada nói vậy, ông ấy quay lại công việc đồng áng.

“Trước tiên, cậu nên tiếp tục đuổi theo nhóc Xích Long Đế Vương ấy. Bởi vì cậu ấy có tình yêu thương, cậu ấy sống với tình yêu. So với đồng xương già này, thì cậu cũng tầm tuổi cậu ấy, nhưng mà sức sống của cậu ấy còn mãnh liệt hơn cậu cả nghìn lần.”

Xích Long Đế Vương Hyoudou Issei, người sống vì tình yêu—Bởi những lời đó, Cao Cao nhớ lại những lần mà cậu đã từng đụng độ với Hyoudou trong đầu.

...Đúng vậy, không phải chỉ vì cậu ấy được mọi người yêu quý, mà cậu ấy cũng yêu quý mọi người, và đó cũng là lí do cậu ấy đối mặt với tôi. Đó là cái gốc của con người mang tên Hyoudou Issei, Xích Long Đế Vương—

Cao Cao mỉm cười khi cậu nhìn vào cây giáo của mình.

“Liệu người, người được nhớ tới nhờ cây giáo này, cũng theo đuổi thứ ‘tình yêu’ ấy?”

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Life 0

Đội [DxD] hiện đang tập trung trong phòng VIP ở tầng trên của gia viên Hyoudou. Tôi — Hyoudou Issei, cùng với những thành viên nhà Gremory, Hội Sitris, [Brave Saints], Azazel-sensei và những người khác đều đang tập trung nhìn vào những thước phim đang được chiếu trên màn hình trước mắt chúng tôi. Những gì hiện lên là các kênh truyền hình của Địa Ngục, tất cả đều là những chương trình thời sự, còn tiêu đề có nội dung như thế sau:

[Tai nạn bất ngờ xảy ra giữa Rating Game!]

[Nhà vô địch Belial biến mất ngay giữa trận đấu!]

[Con trai thứ ba của nhà Phoenix, cùng với trưởng nữ và Nhà vô địch đồng loạt mất tích!]

.....Đúng vậy, thông tin mà Cựu chủ tịch Sona nhận được cũng hết như những gì đang hiển thị trên màn hình kia; có chuyện gì đó đã xảy ra trong trận chiến giữa Raiser và Nhà vô địch Belial. Trong trận chiến ấy, tại một góc khán đài, nơi vốn là điểm mù của camera — hai người họ liên tục tay đôi dưới một cái hang động hình mái vòm. Raiser, Nhà vô địch và Ravel, người cũng có mặt tại đó đã đột nhiên biến mất. Sau khi biết tin, chúng tôi phải xác nhận lại nó thêm một lần nữa. Chúng tôi xem đoạn phim quay lại trận chiến. Quả thực, sau khi họ vào cái hang này thì camera đã không còn ghi được hình họ nữa, một chuyện gì đó đã xảy ra tại nơi đây, và ba người bọn họ chỉ đơn giản là biến mất không tung tích. Nếu chỉ dựa vào bản ghi hình ở ngoài hang thì chuyện trong đây hẳn có liên quan đến thứ ánh sáng xanh dương đã lóe ra ở cửa hang. Chắc chắn rằng ánh sáng đó tới từ trong cái hang.

Vẫn không hề có chút tin tức gì về ba người đã biến mất. Sau khi xem xét vấn đề hiện tại, những người quản lí Game, chính phủ của Địa Ngục, quân đội và lực lượng cảnh sát cũng đã bắt đầu vào cuộc. ...Để mình ngăn mình khỏi run rẩy, tôi đã phải ghì chặt đôi bàn tay này lại.....Ravel! Raiser! Kouhai quý giá kiêm quản lí Ravel của tôi. Em ấy đã ủng hộ tôi trên con đường tới ước mơ của mình... ...Cả Raiser nữa, sau chấn thương tâm lý của mình, anh ấy cuối cùng cũng có một trận đấu để quay lại. anh ấy đã từng bỏ cuộc, nhưng đã đứng

dậy với đam mê được thổi bùng lên. anh ấy rõ ràng rất mong đợi trận đấu với Nhà vô địch, hơn bất kì một ai... Để ý tới cơn giận, nỗi buồn và cả sự lo âu trong trái tim tôi, Rias đã nhẹ nhàng nắm lấy đấm tay của tôi. Rồi chị ấy hỏi Azazel-sensei

“VẬY, vị trí hiện tại của Raiser, Ravel và Nhà vô địch Diehauser Belial-sama đều không rõ phải không?”

Sensei giờ ngón trở lên và nói

“Đầu tiên, những gì có thể xác nhận được là trước khi ba người họ biến mất, chương trình khẩn cấp của Game đã được kích hoạt.”

—Hmm! .....Chương trình khẩn cấp của Game? Đó là cái gì vậy? Tôi chưa từng nghe tới nó bao giờ. Trừ Rias và Cựu chủ tịch Sona ra, thì chắc cũng có vài người biết, nhưng hầu hết mọi người đều như tôi, đều trưng lên vẻ mặt không hiểu chuyện gì cả. Sau khi Cựu chủ tịch Sona thấy phản ứng của chúng tôi, cô ấy bắt đầu giải thích.

“Ban đầu, để có thể ứng phó với mọi tình huống, có một chuỗi những quy trình phản hồi được thiết lập dành riêng cho các Rating Game chuyên nghiệp. Ví dụ, nếu địa điểm thi đấu bị hủy hoại nhiều hơn dự kiến, thì chúng sẽ kích hoạt một quy trình sửa chữa cho nó.”

...Vậy tóm lại là những quy trình khẩn cấp này được thiết kế nhằm xử lí những tình huống phát sinh ngoài dự kiến. Và đó cũng là điều đã xảy ra giữa trận chiến của Raiser và Nhà vô địch.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

Sau khi Rias hỏi vậy, tôi nhanh chóng hỏi sensei.

“Có lẽ nào là Qlippoth đã tấn công vào trận đấu ấy?”

“Khả năng đó hiện đang được điều tra, nhưng có một điều chắc chắn rằng là — khả năng cao đã có một hành vi bất chính xảy ra giữa trận đấu.”

—“Cái gì cơ!?”

Nghe thấy điều này, mọi người cũng đều ngạc nhiên như tôi! Một hành vi bất chính; tức là có chuyện bất hợp pháp đã xảy ra sao!?

“Điều đó bị cấm mà! Có lẽ nào là Nhà vô địch chẳng!?”

Tôi không thể không nói thẳng ra rằng tôi đang nghi ngờ Nhà vô địch. Tôi không nghĩ tới khả năng Raiser và Ravel thực hiện điều đó.

Nhưng mà sensei đã kiên quyết trả lời với một vẻ mặt nghiêm túc

“....Những người quản lí tin vào điều ngược lại.”

...Raiser mà có hành vi bất chính ư? Không thể nào! Anh ấy mặc dù rất kiêu ngạo, nhưng vì là một quý tộc nên có lòng kiêu hãnh rất cao, và anh ấy cũng không suy nghĩ gì nhiều. Nhưng anh ấy rất thành thật khi liên quan đến Rating Game. Ít nhất thì, tôi cũng có thể hiểu được cái thái độ đó. Anh ấy còn có Ravel bên cạnh mà. Không thể nào mà điều đó lại xảy ra được. Em ấy là quản lí quý giá của tôi. Em ấy đã hứa là sẽ làm những điều vĩ đại cùng tôi trong tương lai. Một cô gái xuất sắc như vậy không thể nào có những hành vi bất chính được, em ấy không thể có những âm mưu như vậy được. Sau khi Rias nhận ra những gì tôi đang suy nghĩ, chị ấy còn nắm tay tôi chặt hơn.

“Ise, chị hiểu mà. Em và chị đều giống nhau. ... Raiser có mà đi làm chuyện bất chính ư, không thể nào. Chuyện không dễ dàng gì cho anh ấy lúc vượt qua những khó khăn để đứng lên lại. Vả lại bên anh ấy còn có Ravel nữa, hai anh em họ chắc chắn sẽ không làm những chuyện như vậy đâu.”

“Chà, vậy thì quả nhiên người làm chuyện này là Nhà vô địch Belial...phải không?”

Kiba nhẹ nhàng nói và đưa tay chống cằm. Cậu ấy có một biểu cảm khá khó để diễn tả được. Mặc dù Kiba không thể đấu lại Rias, cậu ấy vẫn biết nhiều hơn tôi về Rating Game. Đặc biệt là so với Nhà vô địch, cậu ấy còn biết nhiều hơn và quen thuộc với nó hơn cả ông ấy. Kiba đã từng xem khá nhiều trận đấu trước đây của ông ấy. Kiba xưa kia đã nói rằng những game của ông đều rất đúng luật, chiến thuật thì rất đơn giản, và rằng ông ấy luôn chiến thắng một cách sòng phẳng bằng một đòn tấn công bất ngờ. Như những gì mà tên của ông ấy nói, ông ấy thật sự là một nhà vô địch. ...Dù cho đó có là Raiser hay The Emperor Belial, thật khó để tin rằng cả hai đều có thể làm những việc như vậy... Đối mặt với tình huống khẩn cấp này và sự an nguy của hai anh em nhà Phoenix, tôi vừa bối rối vừa không an tâm chút nào. Sau đó, Akeno-san bình tĩnh hỏi lại Azazel-sensei

“...Azazel-sensei, không phải thầy cũng có vài ý tưởng về chuyện này rồi sao?”

Mọi người đều nhìn về phía sensei.

“Có thật không thầy?”

Nghe thấy tôi hỏi, sensei giơ hai tay lên và thở dài.

“...Ta không thể nói trước điều gì. Nhưng nếu đúng như ta nghĩ, thì tung tích của hai anh em Phoenix hiện giờ cũng không tới nỗi tệ như những gì chúng ta tưởng tượng đâu. Ta thật sự xin lỗi vì hiện giờ không thể nói thêm bất cứ điều gì, nhưng nếu mọi người đều đặt lòng tin vào ta, thì hãy tin rằng họ đều đang an toàn.”

—Gì cơ! Thật ư!? Raiser và Ravel đều an toàn á!? Sensei thực sự đã có ý tưởng về chuyện này! Tôi không muốn nói điều này ra cho sensei ...nhưng mà Azazel-sensei, thầy ấy đã xử lí đủ kiểu tình huống đến mức thầy không những có thể chịu đựng được, mà còn xử lí cho nó xuôi lọt. Nếu ngay cả người thầy này cũng đã nói vậy, thì không có lí do gì để không tin cả...Một pháp trận nhỏ xuất hiện bên tai của Rias. Sau khi nghe xong những báo cáo qua đó, Rias nói với mọi người

“Là từ Onii-sama. Phía Ma vương đã bắt đầu công cuộc truy tìm tung tích của Raiser, Ravel và Hoàng đế Belial.”

Thành thật mà nói, tôi rất muốn chạy ngay ra ngoài ngay lập tức và đi tìm Ravel. Nhưng mà ngay cả phía Quý cũng đã xuất quân, và sensei cũng nói rằng họ đều an toàn, nên tôi sẽ chỉ gây thêm rắc rối cho mọi người nếu tôi chạy ra ngoài... nếu tôi để cho cảm xúc chi phối hành động của mình thì...có lẽ phía kẻ thù đang trông đợi điều đó. Bởi vì kẻ thù mà tôi đang phải đối đầu là như vậy—. Vì tôi không thể gặp được một trung gian hay thành viên nào đó của phe đối địch, tôi chỉ có thể nghiến răng, và đâm mạnh vào lòng tay trái bằng tay còn lại của mình...Raiser, Ravel, Ravel! Rias đặt tay lên vai tôi và nói với một tông giọng u sầu

“...Ise, chị biết bây giờ em đang rất là đau đớn, nhưng chúng ta phải tin vào Onii-sama và Azazel.”

Sau khi hít một hơi thật dài, tôi gật đầu đáp lại. Raiser, Ravel... làm ơn, hãy an toàn đi.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Life 1 - Cuộc tư vấn hướng nghiệp không có hồi kết

Phần 1

Buổi sáng, khoảng một vài ngày sau đó-

...Mặc dù thời tiết rất trong lành, tâm trạng của tôi vẫn chưa khá lên chút nào. Tôi đã phải thức dậy sớm, nhưng tôi chưa ngủ được bữa nào ngon giấc kể từ ngày hôm đó bởi vì tôi lo lắng cho sự an toàn của Ravel. Việc này không chỉ ảnh hưởng đến mỗi tôi; nó còn tác động đến đồng đội của tôi. Đêm hôm qua tôi cũng không ngủ ngon cho lắm nên tôi khá là ủ rũ khi dùng bữa sáng. ...Có lẽ là bởi vì Rias lẫn Asia đều ngủ cùng tôi, nên hai người họ cũng cảm thấy khó ngủ nhưng vì không có tin tức gì mới nên chúng tôi đã bàn đủ chuyện trên trời dưới đất. Lúc ăn sáng, mọi thứ vẫn như thường lệ cha mẹ tôi cùng với Kuroka và Ophis đã ngồi vào chỗ từ trước. Do vẻ mặt của bọn tôi khác với mọi khi, thế nên mọi người không nói năng gì lúc ăn cả ... Trong lúc chú tâm dùng bữa, mẹ tôi thở dài rồi bắt đầu nói.

“Isel! Ngày mai là buổi tư vấn từ ba phía phải không con? Con nhớ chứ?”

... A hiểu rồi, thì ra là chuyện đó. Mai có buổi tư vấn hướng nghiệp.

“... Vâng, con biết rồi.”

-Tôi chỉ biết trả lời như thế. Kaa-san đáp lời với đôi chút kinh ngạc

“Thiệt tình, con nên tỏ ra nhiệt tình hơn trong câu trả lời của mình một chút chứ. Chẳng phải mai là buổi phỏng vấn đề bàn về tương lai của con sao? Mẹ chỉ hỏi để biết liệu con có thật sự nhận thức được chuyện đó không.”

Kaa-san mỉm cười trong lúc nói chuyện với Asia

“Asia-chan, mẹ cũng sẽ đi cùng.”

“Vâng, con cảm ơn, okaa-san.”

Asia vừa nhìn kaa-san vừa nhoẻn miệng cười.

“Thật tình, không giống như con, Asia-chan cực kì dễ mến luôn ...Mẹ thật không hiểu nổi bọn con trai thời nay.”

Tou-san gấp tờ báo lại và nói với tôi từ tốn

“Ise, đối với một người đàn ông sự nghiệp là trên hết. Ngày mai, con cần phải hăng hái hơn khi thảo luận vấn đề này cùng với mẹ và sensei của con nghe chưa.”

Các bậc phụ huynh lúc nào cũng nói chuyện dài dòng. Tôi trả lời một cách cho có ‘vâng vâng’ trong khi đang ăn. Cha mẹ tôi đã phá vỡ bầu không khí im lặng, và Xenovia bắt đầu nói

“Tư vấn hướng nghiệp hử. Nếu là mình, chắc người đó sẽ là Sơ Griselda...mặc dù sơ khá là bận rộn, mà chuyện này cũng là lẽ đương nhiên thôi.”

Irina cũng tham gia bàn luận về buổi tư vấn nghề nghiệp

“Tớ thì...cả cha và mẹ đều đang ở nước ngoài, nên tớ cũng sẽ giống Xenovia, người đi cùng sẽ là Sơ Griselda...”

Sơ Griselda chịu trách nhiệm với những ai thuộc Nhà thờ à? Mà cha mẹ của Irina cũng đang ở Anh quốc, nên họ chắc sẽ không về kịp. Rosseweissa-san tiếp lời

“Mặc dù chị không phải là sensei của lớp em, nhưng chị sẽ giúp em chuẩn bị một vài tài liệu. Dù gì đi nữa, nghề nghiệp là chuyện hệ trọng. Bàn bạc chuyện này với cha mẹ mình đồng thời dựa trên năng lực của bản thân để chọn ra con đường sự nghiệp sau này là việc rất cần thiết.”

Hừm, những gì Rossweisse-san vừa nói nghe thật thuyết phục . Khi cô ấy còn là một Valkyrie, cô không chỉ rất có tài năng mà còn là một thiên tài khi nói về mảng ma pháp. Khi còn làm nhiệm vụ chăm sóc lão Odin, những điều ấy lại không có đất dụng. Nhưng giờ đã khác, cô ấy cuối cùng cũng có thể sử dụng tài năng của mình vào nhiều việc. Tuổi cô ấy không lớn hơn tôi là bao cả, thế nhưng Rossweisse-san đã trải nghiệm rất nhiều thứ... Kaa-san nhìn Rias và Akeno-san rồi nói

“Rias-san và Akeno-san đều đang đợi tốt nghiệp thôi nhỉ. Nghề nghiệp sau này đều đã được quyết định xong cả rồi, nên chắc cả hai có thể thành thoi cho đến mùa xuân nhỉ.”

“Nếu được thế thì thật tuyệt, nhưng cũng cần phải chuẩn bị vài thứ,

nên bọn con không thể thông thả nghỉ ngơi được.”

“Ufufu, bởi vì bọn con sẽ trở thành những quý cô sinh viên đại học trưởng thành mà.”

Kaa-san cười khi nghe Rias và Akeno-san nói.

“Ừ, nói cũng đúng. Các con rồi sẽ là sinh viên đại học. Mọi chuyện sẽ không còn giống hồi trung học nữa, nên có bước chuẩn bị trước khá là quan trọng đấy.”

Cuộc sống đại học ư, tôi vẫn chưa muốn tưởng được viễn cảnh ấy. Ngày này năm sau, liệu tôi sẽ có thể hiểu được chuyện ấy?

“Thế còn em thì sao Koneko? Ai sẽ là người đến buổi tư vấn?”

Xenovia hỏi Koneko-chan.

“...Em thì”

Trước khi cô ấy kịp nói hết câu, Kuroka nói chen vào

“Chị sẽ là người đi~♪? Bởi vì tôi là chị gái của con bé mà.”

“...Mặc dù em đã nói chị không cần phải đi, nhưng nhìn từ biểu hiện, có vẻ là chị hứng thú với việc này thì phải.”

Koneko-chan thở dài với đôi mắt lim dim

“Lạnh lùng quá đấy, đúng là Shirone. Đừng có lo hãy để mọi chuyện cho chị. Chị sẽ chỉ cần bông đùa với họ vài câu kiểu ‘Tôi thành thật biết ơn khi đứa em của mình nhận được chăm lo dạy dỗ của thầy~♪’? Vụ giấy tờ này kia xong ngay trong một nốt nhạc.”

“...Giáo viên chủ nhiệm lớp của tôi là phụ nữ.”

Koneko-chan liếc Kuroka trong khi trả lời.

“Ara ara, thế thì nhức đầu thật rồi đấy nyan.”

Mặc dù miệng nói thế, vẻ mặt của Kuroka lại hiện nét ưu tư khi bỏ vào miệng hai miếng tamagoyaki (trứng cuộn). Rias thở dài sau khi nghe thấy những câu trả lời.

“Cho dù mọi người đều có những suy nghĩ khác nhau, lựa chọn nghề nghiệp cũng rất quan trọng. Tại sao các em không để mấy chuyện khác cho Akeno và chị lo liệu; các em nên suy nghĩ kĩ về chuyện học

hành của mình và tương lai sau này nữa, các em hiểu chưa?”

“Vâng.”

Chúng tôi đồng thanh trả lời Rias, người vừa là đàn chị lớp trên và là chị cả của nhóm. ...Lựa chọn nghề nghiệp ư. Hình ảnh Ravel đã cam kết làm việc chăm chỉ để hỗ trợ chúng tôi lướt qua tâm trí tôi.... Nếu tôi cứ thế này, tâm trí tôi sẽ cứ ở đâu đâu ấy. Vào lúc này phải tin tưởng Sirzechs-sama, Azazel-sensei và Rias. Tôi lắc đầu và nói “bát nữa mẹ ơ!” trong lúc đưa bát cho kaa-san.

Trong lúc tôi đang đứng ở cửa mang giày vào để chuẩn bị đi đến trường, thì Kuroka đột nhiên bước đến chỗ tôi và hỏi

“Cậu đang lo lắng cho Birdy-chan, phải không?”

Birdy-chan — à là Ravel. Đó là cái tên Kuroka gọi Ravel.

“Dĩ nhiên rồi. Tôi muốn đi tìm ra em ấy ngay lúc này, nhưng...”

“Những cậu tin lời của cự thủ lĩnh rằng con bé đang an toàn phải vậy không? Vì đó là cự thủ lĩnh cơ mà, chẳng phải tốt nhất là cứ tin tưởng ông ta sao?”

Kuroka cắt lời tôi. Tôi không nghĩ là cô ấy thực sự tin tưởng Azazel-sensei. Nên đó là lí do cô ấy vẫn cư xử như mọi khi. ...Không phải, có lẽ đó chỉ là bản năng của cô ấy, tiếp tục sống như chưa có gì thay đổi. Kuroka nói với Koneko-chan khi em ấy đã mang giày xong

“Shirone, mặc dù em đang lo cho Birdy-chan, nhưng thỉnh thoảng tin tưởng người lớn cũng tốt mà phải không?”

“...Đôi lúc, em lại không thể tin tưởng onee-sama.”

Kuroka cười khi nghe câu trả lời của em gái mình

“Nya haha, thực vậy, ‘đôi khi’ em không thể tin chị đâu.”

Biểu cảm của Kuroka thật sự rất dịu dàng. Trò chuyện với cô em gái, hết ngày này qua ngày khác, cô ấy thực sự thích điều này. Cô ấy có lẽ là người đang hạnh phúc nhất trong số chúng tôi ngay lúc này. Đó là bởi vì cô ấy một lần nữa có thể sống cùng với đứa em gái bé bỏng mà trước đó cô ấy phải rời xa.

“Kuroka-san, em sẵn sàng rồi.”

Le Fay đứng cạnh Kuroka trong lúc báo cáo. Kuroka nói

“Le Fay và tôi sẽ dùng cách riêng để tìm Birdy-chan. Tôi cũng lo lắng cho con bé lắm. Thế nên—”

Kuroka ôm Koneko-chan và tôi rồi nói tiếp

“Hai cưng nên lo chuyện học hành của mình đi. Nếu hai cưng không nghiêm túc với việc lựa chọn nghề nghiệp, Birdy-chan sẽ nổi giận phải không nào?”

—Mn. ...Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Kuroka sẽ nói ra những câu từ sâu sắc như thế. Khóe mắt của Koneko-chan cũng ươn ướt rồi. Những gì Kuroka đã nói đều đúng cả. Nếu chúng tôi không chuyên tâm cho việc lựa chọn nghề nghiệp, khi Ravel quay trở về em ấy sẽ rất giận dữ cho coi. Mặc dù cô nàng quản lí ấy rất dễ thương, nhưng em ấy cũng rất là khắc khe.

“Á, chị không cần phải nói cho em biết điều đó đâu.”

“...Ừm, phải rồi đấy.”

Kuroka cười khi nhìn tôi với Koneko-chan. Trong lúc chúng tôi lo lắng về sự an toàn của Ravel, thời gian vẫn trôi.

Phần 2

Ngày hôm sau, lúc đã tan học

Hôm nay là buổi phỏng vấn ba phía. Học sinh lấy số thứ tự dựa trên mã số học sinh của mình, và những người đó đơn giản là đợi ở sân trường. Ai có tham gia CLB thì sẽ sinh hoạt cho đến khi đến buổi phỏng vấn bắt đầu. Thế nên chúng tôi tập hợp ở căn phòng thuộc dãy lớp học cũ trong lúc chờ đến lượt. Tạm thời, phụ huynh của các thành viên CLB sẽ tập hợp ở đây và chờ đợi cùng con họ. Rias và Akeno-san đều đã tốt nghiệp nên họ sẽ không đến, và cả hai vẫn đang tìm kiếm tin tức về Ravel. ...Chúng tôi cũng rất muốn giúp sức, nhưng vì bọn tôi được bảo là phải tập trung vào buổi hướng nghiệp, nên việc duy nhất chúng tôi có thể làm là chờ đợi. Trong lúc chúng tôi đang trò chuyện với nhau, người đầu tiên xuất hiện trước mặt chúng tôi là—

“Xin chào mọi người. Yaa, Irina-chan.”

Đó chính là cha của Irina!? Chuyện này là thật hay đùa đấy!? Ông ta thật sự bỏ hết mọi công việc bay từ Anh Quốc về đây à!? Chính Irina còn có vẻ hơi bất ngờ khi thấy cha mình.

“Papa!? Papa đến đây bằng gì thế!?”

Irina thốt lên. Nhìn qua thì có lẽ là ông ấy đã không liên lạc với cô ấy trước một tiếng mà lẳng lặng đến thẳng đây luôn. ...Nếu đã ghé thăm, thì ông cũng nên nói gì với con gái của mình đi chứ. Không lẽ ông cũng bất ngờ khi gặp lại con mình à? Cha của Irina cười khoái chí.

“Chẳng phải việc này thật dễ hiểu sao? Hôm nay là buổi tư vấn nghề nghiệp trong tương lai của cô con gái xinh xắn của ta phải vậy không? Với tư cách là một người cha, dĩ nhiên là ta phải gác lại mỗi công việc và đi ngay đến đây rồi.”

“Thật vậy không papa, Michael-sama sẽ nổi giận với papa đấy!?”

Irina phồng má lên trong lúc bức bối...nhưng Michael-sama sẽ không nổi giận chỉ vì một chuyện cỏn con thế này đâu. Đối diện cơn giận dữ của cô con gái, otou-san của Irina lại cười sáng khoái giả vờ không chú ý đến việc đó.

“Cha chịu thua, dĩ nhiên cha nói đùa thôi. Nhật Bản xảy ra chuyện nên cha phải nhanh chóng đến đây để điều tra. Tuy nhiên, Thiên thần bé bỏng của cha nhìn thật dễ thương khi nổi giận đấy.”

Cha của Irina thật không thay đổi gì cả. Chúng tôi cười khi nhìn cặp cha con đó. Đột nhiên, otou-san của Irina tiến đến gần tôi và thì thầm.

(“Mà này, Issei-kun”)

(“Hmm, dạ?”)

Otou-san của Irina bất ngờ hỏi tôi với ánh mắt dâm tà

(“Cháu...dùng thứ đó chưa? Rồi kết quả ra sao thế?”)

-Củ lạc giòn tan! Thứ đó, ông ấy chắc chắn đang nói về căn phòng đó! Căn phòng Thiên đường thiết kế để các Thiên thần làm những điều ứ hự với các chủng loài khác mà không cần lo có rắc rối diễn ra! Việc cần làm duy nhất là lắp một cái tay nắm cửa lên bất cứ chiếc cửa nào, và thế là có thể bước vào căn phòng huyền bí đó. Căn phòng đó được đích thân Michael-san chỉ thị xây dựng; Tôi thực sự không thể hiểu nổi Thiên đường đang nghĩ gì nữa!

(“Ch-Chuyện đó, Cháu...nói thế nào ta...”)

Tôi không biết nói trả lời thế nào! Đợi đã, thực tế thì, những người duy nhất đã từng sử dụng căn phòng đó là Irina với Xenovia điều đó khiến tôi cực kì ngượng... nếu hai người họ mời tôi một cách bình thường, đó chắc chắn là nơi tôi muốn vào trải nghiệm. Nhưng, hai cô nàng lại thay nắm cửa khi tôi định vào phòng tắm, và khi tôi trở về kiệt sức vì công việc và chỉ muốn quanh trở về phòng riêng, họ lại chạy đến và kéo tôi đi. Họ đơn giản là không nghĩ đến hoàn cảnh gì cả và chỉ chú tâm vào việc muốn dành cho tôi sự bất ngờ! Vào lúc đó tôi chỉ có thể nói với hai cô nương đó kiểu ‘từng người một vào trong căn phòng thôi...’ Nhưng tôi đã không nói vậy! Hoàn toàn không luôn! Tôi thật sự muốn bảo hai người họ chọn thời điểm kì thật đấy! Mà nếu tôi nói tôi muốn vào nơi đó, những người khác cũng sẽ muốn, nên tôi thực sự mong là họ sẽ không đến gặp tôi mà không nghĩ đến những rắc rối có thể xảy ra! Căn bản thì Irina(+Xenovia) hoàn toàn không đọc được tâm trạng của người khác, hai người họ quá ám ảnh với vật phẩm đó. Lần gần đây nhất, thì Akeno-san và Kuroka đã tới mượn dùng vật phẩm đó. ...Làm gì thì làm, trước đó làm ơn hãy để tôi sử dụng cái phòng tắm.

“Chú đang mong được ẵm cháu ngoại đấy.”

Cái gì cơ! Otou-san của Irina vỗ lưng tôi trong khi nói vậy...ông ấy thật sự nói từ ‘cháu ngoại’ một cách quá bất ngờ! Ông ấy thật giống với cha mẹ tôi! Thế nên ông ấy thường xuyên nói chuyện với cha mẹ. Nhưng ông bà xưa có câu ngưu tầm ngưu, mã tầm mã ấy mà.

“Đợi đã, papa, papa đang nói gì với Ise-kun thế?”

Irina có vẻ như quan tâm đến cuộc nói chuyện giữa otou-san của cô ấy và tôi. Thường thì mấy chuyện kiểu vậy nên được giữ bí mật, nhưng ông chú đây lại nói ra hết một cách tự đắc nữa chứ.

“Hahaha, cha chỉ đang hỏi về chuyện cái phòng đó thôi!”

Nghe thấy thế, mặt của Irina bỗng đỏ bừng!

“-Mmm! T-Thật tình. Papa đừng nói về chuyện đó trước mặt con với bạn thuở nhỏ của con chứ!”

Irina trở nên giận dữ hơn nữa, như otou-san của cô ấy -

“Irina-chan cũng dễ thương kể cả khi đang nổi giận.”

Không bận tâm đến việc đó, ông ấy tiếp tục cười thật vui vẻ. ...Ờ, tôi thực sự không đỡ nổi với ông chú này. -Trong lúc tôi đang nghĩ ngợi về chuyện này, có vẻ như Xenovia đang thích thú khi theo dõi mọi

chuyện.

“Fufufu, mặt này của Irina không bao giờ thay đổi cả.”

Vì phải lo công việc cho Hội Học sinh, Xenovia đến nơi đây ít hơn trước. Bởi vì hôm nay là buổi tư vấn hướng nghiệp, cô ấy đã làm xong công việc bên Hội học sinh từ sớm và đang đợi đến lượt của mình.

“Mà này Xenovia, Griselda-san có đến không thế?”

Sau khi nghe tôi hỏi, Xenovia gật đầu.

“À, thường thì sẽ là như vậy, nhưng sơ có vẻ là bận việc rồi, nên hôm nay chỉ có một người-“

“Một người? Cậu đang nói cái gì vậy? Xin chào, Xenovia.”

Ể, người mở cửa và bước vào là Griselda-san! Xenovia, người đã nghĩ là cô ấy sẽ không tham dự nên bất thần sững người ra.

“S-S-Sơ Griselda! ...S-Sơ đến rồi á.”

Nghe giọng nói đầy kinh ngạc của Xenovia

“Tất nhiên phải đến chứ. Chị là người giám hộ của em mà. Nên hai người chúng ta cuối cùng cũng có thể quyết định con đường nào tốt nhất sau khi tham gia buổi tư vấn ba phía rồi.

Chị ấy vừa nói vừa nắm lấy tay của Xenovia và kéo cô lại gần mình.

“E-Em không cần phải quyết định gì nữa. Sự nghiệp tương lai của em đã được quyết định từ trước rồi”

“Cái tương lai mà em chọn là con đường đầy chông gai và ghập ghềnh đấy. Nghe lời chị và cùng chị chọn đường khác đi.”

Với năng lượng bùng nổ này, kể cả là Xenovia-

“Uh, em nói không lại Sơ...”

Cô ấy xuống nước. Cả hai người họ ngồi xuống sofa trong lúc quyết định lại những điều sẽ thảo luận với giáo viên. Trước mặt người giám hộ của mình, Irina lẫn Xenovia đều thể hiện những biểu cảm hiềm khi bất gặp, thật mới mẻ làm sao. Với những thành viên khác... Tôi với Asia thì đi cùng kaa-san, Koneko-chan thì có Kuroka, không biết Kiba và Gasper sẽ đi cùng ai nhỉ?

“Này, Kiba, Gasper, ai sẽ đi cùng hai người vậy?”

“Nhà Gremory sẽ cử người đến hàng năm, đó sẽ là những hầu cận có ngoại hình nhìn gần giống mình. Tớ nghĩ là Gasper cũng vậy nhỉ?”

Kiba hỏi Gasper, và Gya-suke trả lời ‘Đúng vậy’. À – thì ra là thế. Nhà Gremory có rất nhiều hầu cận, nên nếu họ chịu tìm thì thế nào cũng có người nhìn hao hao giống Kiba hoặc Gya-suke.

“Tiện thể thì, Tosca-san sao rồi?”

Gần đây, Kiba đã đoàn tụ lại với người đồng đội cũ còn sống sót – Tosca-san, nên tôi hỏi về tình hình hiện giờ của cô ấy. Tosca-san thỉnh thoảng ghé qua dinh thự Hyoudou để tìm hiểu về Nhật Bản từ Rias, Asia, Koneko-chan. “Mn, tớ cảm ơn mọi người vì đã quan tâm giúp đỡ cô ấy. Mặc dù cô ấy có liên hệ đến Nhà thờ, cuộc sống hàng ngày của cô ấy đều được Rias, Koneko-chan, Xenovia và Irina-san tận tình chăm lo. Điều bất ngờ nhất là Kiba với Asia đã giới thiệu cô ấy với Kiryuu, sau đó hai người họ trở thành bạn tốt của nhau. Tớ cũng có nghe nói rằng cô ấy đã chỉ dạy Tosca-san rất nhiều thứ nhưng ... Tosca-san không có trở thành dâm dâm cô nương, tôi sẽ phải để mắt đến cô ấy nhằm đề phòng chuyện ấy xảy ra.”

“Về chuyện Valerie và Tosca-san chơi thân với nhau, cũng khiến tớ cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Gya-suke nói thêm vào. Vậy là cô ấy có thể kết thân với Valerie, thế thì tốt quá rồi; phải nói là tốt hơn tất cả mọi thứ khác luôn ấy chứ đó là cô ấy cuối cùng có thể sống một cuộc sống bình yên tại thành phố này cũng với người bạn thân mới. Cốc cốc, ai đó đang gõ cửa.

“...Umm, có phải đúng là nơi này không ta?”

Người bước vào là kaa-san. Asia và tôi trở nên mất tự nhiên đôi chút-. Trong lúc chờ đợi, mẹ tôi và otou-san của Irina bắt đầu buôn chuyện giữa các bậc phụ huynh với một bầu không khí tâm đầu ý hợp; Irina và tôi đều cảm thấy ngưỡng vì hai người họ!

Cuối cùng cũng đến lượt tôi tham gia buổi phỏng vấn ba phía. Asia đã hoàn tất lượt của mình. Ngồi trong phòng chỉ có ba người, giáo viên chủ nhiệm của tôi, kaa-san và tôi. Từ khi bắt đầu học cao trung, tôi lúc nào cũng thấy những buổi nói chuyện kiểu này rất phiền phức. Tôi là kiểu học sinh không bao giờ muốn tham dự mấy việc này. Nói thật thì hai người lớn rắc rối nhất trên đời (phụ huynh và GVCN) đang ngồi đối diện nhau, tôi thì ngồi ở giữa-. Kaa-san thì đã diện đồ xong cả để đến trường. Tôi đã đủ lớn để nhận ra để mẹ đi

đến trường rất là kì, tôi cực kì không muốn bạn cùng lớp hay bạn bè tôi thấy điều này được! Trong căn phòng yên tĩnh kaa-san với tôi ngồi gần nhau, và sau đó chúng tôi chào sensei đang ngồi đối diện, mẹ với sensei bắt đầu nói về thái độ và kết quả học tập của tôi khi ở trường. Rồi năm phút sau cũng đến phần chính của buổi gặp mặt, chúng tôi bắt đầu thảo luận về sự nghiệp của tôi. GVCN nói

“Ước muốn của Hyoudou-kun là đi học ở Học viện Đại học Kuoh sau khi tốt nghiệp

“Vâng.”

Tôi trả lời. Đúng vậy, đầu tiên tôi phải vào đại học, và vì tôi có thể đi học ở Học viện Đại học Kuoh, Tôi theo lẽ thường tình muốn tiếp tục học ở hệ thống liên cấp để vào đại học. ...Cũng có những học sinh muốn đi học ở các trường đại học khác, nhưng những trường đó không phải là trường tôi muốn vào. Hệ thống đánh giá năng lực của Học viện Đại học Kuoh cũng rất tốt, thế nên tôi dự tính sẽ tiếp tục nghiệp đèn sách của mình ở đó. Asia, Xenovia, Irina, Kiba (+ Kiryuu, Matsuda, Motohama) cũng có cùng suy nghĩ với tôi. Nói cách khác, nếu chúng tôi đi học đại học thì chúng tôi sẽ đi học cùng một trường. Mấy người nhỏ tuổi hơn tôi cũng nghĩ như thế; họ hi vọng sẽ gặp lại và tiếp tục đồng hành với Rias and Akeno-san ở đại học sau hai năm xa cách vì hai người họ tốt nghiệp trước chúng tôi. Sẽ rất là hay nếu thành lập một CLB [Nghiên cứu những điều huyền bí] ở trường đại học. Sau khi giáo viên nói rằng không có vấn đề gì với kế hoạch của tôi. Cô hỏi tôi một lần nữa

“Hyoudou-kun, em đã quyết định bước tiếp theo sau đó chưa? Em có thảo luận với okaa-san của mình chưa?”

Nghe giáo viên tôi hỏi thế, kaa-san lấy tay chống cằm và nhìn mẹ có vẻ hơi mơ hồ về vấn đề này.

“...Chưa, chồng tôi với tôi chưa-“

À – phải rồi.... Mặc dù tôi đã nói là sẽ đi học đại học, tôi không có nói gì với cha mẹ về sau khi học xong đại học thì sao nữa. Tôi nói với sensei và kaa-san trong lúc giải mã.

“Ờ, à thì... con định là sau đó sẽ làm việc dưới quyền của Hội trưởng... Rias, nhầm là senpai, chết ý con là cha của Rias Gremory-senpai...”

Tôi nên lựa lời thế nào trong tình huống này đây? Tôi không thể nói là sẽ làm một công việc của Quỷ được, có lẽ sẽ không sao nếu nói là

làm việc một trong những công ty của nhà Gremory. Dù gì thì nhà Gremory sở hữu rất nhiều công ty không chỉ ở Underworld mà còn cả ở Nhân giới.

“Otou-san của senpai nằm trong tay rất nhiều công ty, và con dự định nộp đơn đi làm cho công ty của nhà chị ấy sau khi tốt nghiệp đại học.”

Khi tôi nói vậy, sensei có vẻ trở nên hào hứng hơn.

“Cha của Gremory-san? À, Hyoudou-kun thật sự là một thành viên của CLB Nghiên cứu Huyền bí”

Cô giáo của tôi sau đó nói tiếp ‘Ồ, cô hiểu rồi’ trong lúc gật gù. Sâu xa của việc cô tán thành với câu trả lời của tôi là vì Rias là người có tiếng trong trường, ngôi trường này cũng có liên kết với nhà Gremory.

“Nhắc mới nhớ, Gremory-san và Argento-san đều đang sinh sống với gia đình của Hyoudou-kun. Thế cha mẹ của Gremory-san chắc hẳn đã có nói chuyện với em và bàn luận về vấn đề này phải không?”

Kaa-san trả lời

“Ừm, đúng vậy ạ. Gremory-san có đến thăm chúng tôi vài lần, và ông ấy cũng giúp tân trang lại nhà chúng tôi... gia đình tôi thật sự mắc nợ Gremory-san”

Đúng vậy, nhà tôi thật sự được chăm lo bởi nhà cô ấy. Sự biến đổi to lớn kéo theo sau đó là hàng tá thay đổi; nhà tôi thật sự biết ơn điều đó... Sensei hỏi tiếp

“Vậy đó là lí do tại sao Hyoudou-kun dự định sẽ làm việc ở một trong những công ty của Gremory-san? Em đã nói chuyện này với Gremory-san trước đó chưa?”

“À, có rồi ạ. Có lẽ là ông biết về chuyện đó.”

Tôi đáp lời...ông ấy chắc lẽ nhận thấy được điều đó. Là một thành viên của gia tộc Rias, ông ấy nên ít nhiều chấp nhận tôi. Ngoài ra, khi chúng tôi đến Underworld trong kỳ nghỉ hè, ông ta cũng có nói rằng các thành viên gia tộc có thể nhận được lãnh địa của riêng họ. Kaa-san hỏi tôi

“Mẹ nhớ là họ điều hành các công ty du lịch và khách sạn ở nhiều quốc gia khác nhau phải không? Ở Nhật; Tokyo, Kyoto, Osaka và các

thành phố lớn khác thì có chuỗi khách sạn cũng thuộc sở hữu của họ. À đúng rồi, họ cũng tham gia vào ngành công nghiệp điện ảnh. Đó là những gì mẹ đã nghe từ Rias-san.”

“Ka-Kaa-san, chi tiết quá rồi đó.”

Họ đúng là có một khách sạn ở Kyoto...và việc họ đầu tư vào ngành công nghiệp điện ảnh cũng có liên quan đến tôi. Sau khi kaa-san nghe tôi nói, bà tiếp tục

“Nói mới nhớ, hồi quý một có một buổi dự giờ phải không? Vào hôm đó, chẳng phải là otou-san và onii-san của con bé có ghé ngang nhà chúng ta à?

À – đúng là có chuyện đó. Lúc đó là vào cuối quý một. Chủ đề của lớp học hôm đó là tạo hình đất sét. Sau buổi quan sát lớp học, otou-san của Rias và Sirzechs-sama có gặp mặt cha mẹ tôi và bắt đầu trò chuyện với nhau, sau đó họ còn ghé nhà chúng tôi nữa.

“Thế vào lúc đó...cha của Rias senpai có nói gì không ạ?”

“Ờ, có. Ông ấy nói ‘Tôi hi vọng là trong tương lai anh chị sẽ tin tưởng giao phó cháu nhà cho chúng tôi’. Đối với cha mẹ, đó quả là một yêu cầu khó chấp nhận...thế, con dự tính làm gì thế? Cha mẹ chưa bao giờ nghiêm túc hỏi con hiện đang có những tâm tư, nguyện vọng gì, nhưng cha con và mẹ mong con hãy suy nghĩ thật kĩ trước khi quyết định.”

Kaa-san hỏi tôi, nhưng muốn xác nhận câu trả lời của tôi. Tôi nắm được rồi, vậy bên nhà Gremory đã nói vậy à. Điều đó có nghĩa là tôi vẫn sẽ tiếp tục là một thành viên thuộc gia tộc của Rias, và tôi cũng muốn gửi lời cảm tạ gia tộc Gremory vì sự quan tâm của họ. Gia tộc Gremory quả thật sự có những Quý cao cấp tốt nhất! Mặc dù cả nhà chúng tôi biết ơn thiện ý của nhà nhà Gremory, cha mẹ tôi vẫn muốn xác nhận ý muốn của tôi là gì và tôn trọng quyết định của tôi, tôi thật sự biết ơn tất cả...Tou-san và kaa-san đều cho rằng là tôi có sẽ chọn một lối đi khác. ...Tôi thật sự không muốn để cha mẹ tôi lo lắng. Bên cạnh đó, tôi vẫn – vẫn giữ danh tính thật của mình với họ. Tôi gật đầu, và nói với kaa-san với sensei

“Vâng, đúng vậy ạ. Sau khi tốt nghiệp đại học. Con sẽ làm việc ở một công ty sở hữu bởi otou-san của senpai. Nhưng con còn có những hoài bão khác nữa...Con muốn tách ra riêng trong tương lai... và tự tạo lập công ty của riêng mình.”

Vâng, ước mơ xa hơn của tôi là – độc lập khỏi Rias, có dần tùy tùng

của riêng mình, có sự nghiệp Quý của riêng mình khi tham gia vào Rating Games! Ngoài ra, tôi gần như là bất tử, thế nên nếu ước mơ và tham vọng của tôi không thành sự thật thì nó sẽ không xứng đáng với công sức bỏ ra; một con Quý già đã nói với tôi điều đó trước đây! Đặt mục tiêu cao hơn thì sẽ có nhiều ước mơ và tham muốn có thể đạt được hơn! Tôi bày tỏ suy nghĩ của mình ngay tại chỗ. ...Dĩ nhiên là tôi nói tránh mấy chỗ liên quan đến Quý.

“Đó có thể chỉ là một công ty con của nhà Gremory, cho dù là vậy con vẫn muốn mở một công ty của riêng mình dự trên chính sức của mình. Con muốn thành lập một công ty theo ý tưởng của riêng con. Thành lập một công ty ở thành phố này cũng tốt, hoặc thành lập ở quê nhà của senpai cũng không tệ.”

Bắt đầu từ thành phố Kuoh cũng ổn. Lúc đó, tôi không biết phải làm gì nếu lãnh thổ của chồng lẫn với lãnh thổ của Rias. Nếu chuyện đó diễn ra chắc tốt nhất là hai đứa bàn thảo rõ ràng về vấn đề lãnh thổ. Khi đó, tôi sẽ cho tất cả mọi người biết những suy nghĩ và ý tưởng của tôi...kaa-san ngồi cạnh tôi có vẻ như bất ngờ với câu trả lời của tôi

“Con thật sự suy nghĩ xa đến vậy ư?”

Mặc dù tôi đã nói vậy, mẹ không có vẻ gì là tin tưởng tôi, và biểu cảm của mẹ cho thấy rằng bà hoàn toàn bất ngờ khi nghe tôi nói vậy.

“À thì, con cho rằng sau cùng chúng ta đang bàn đến là tương lai của mình, thế nên con phải bày tỏ suy nghĩ của bản thân về vấn đề này.”

Mặc dù tôi nói vậy....Thật ra thì tôi chưa nói gì với cha mẹ về vấn đề này cả, thế này họ chắc ngạc nhiên lắm. Cho dù nếu họ không nhìn nhận đúng về suy nghĩ của tôi, tôi vẫn có hoài bão của riêng mình. Mặc dù, tôi không thể cho mọi người biết, ước mơ lớn nhất của tôi là có nguyên một dàn harem! Kaa-san chắc chắn sẽ cốc đầu tôi, và sensei khi nghe thấy thế thì sẽ sốc lắm. GVCN của tôi cất lời trong khi mỉm cười với kaa-san

“Okaa-san, cô có biết con cô, Issei-kun rất có tiếng trong lớp không? Đặc biệt là với học sinh chuyển trường từ nước ngoài; Argento-san, Shidou-san, và Quarta-san thường được em ấy quan tâm đấy. Tôi lúc nào cũng thấy việc này. Điều này không phải việc dễ chịu gì mấy. Nếu muốn biết về văn hóa đại chúng nước ngoài, thì nên hỏi Issei-kun; đó là điều được truyền tai nhau giữa các giáo viên.”

Danh tiếng của tôi ở trường không được tốt cho lắm, cơ bản thì không có lời khen nào hết. Gần đây, danh tiếng của tôi với các cô gái có

về cải thiện hơn trước. Kiba...cũng có nói tốt cho tôi trước mặt các bạn gái. Ánh mắt họ nhìn tôi thay đổi dần dần. Thật sự, mọi người nên có những người bạn như thế! Nếu đó là Matsuda và Motohama, họ chắc chắn sẽ không thể nào làm được điều đó! Tên điển trai ấy thật sự tuyệt vời. Kiba! Cảm ơn cậu rất nhiều! – Trong lúc tôi đang nghĩ về điều đó, sensei sau khi khen tôi, thở dài tuyệt vọng.

“Chỉ có một vấn đề chính là cháu nhà thả dê hơi nhiều. Đã có những lời phàn nàn từ các nữ sinh...”

“Tôi rất xin lỗi ạ! Tôi thật lòng xin lỗi! Ise! Con cũng phải xin lỗi nữa!”

Thật hả kaa-san, bà ngay lập tức ấn đầu tôi xuống và xin lỗi rồi rít khi nghe thấy thế. Ừm – vì mẹ đã nói vậy, tôi không còn lựa chọn khác ngoài việc phải xin lỗi!

“Em xin lỗi vì mấy trò quấy rối của mình!”

Tôi thật lòng xin lỗi vì như vậy ở tuổi này! Thế là, với sự xấu hổ, nhiệt huyết cháy bỏng, và kết thúc bằng một lời xin lỗi, buổi nói chuyện ba bên hoàn tất. Nhưng ước mơ về tương lai của tôi – có bao gồm cả việc tiến bước cùng với Asia, Xenovia và Ravel. Thế nên Ravel.... Em nhất định phải an toàn trở về đây.

Vào buổi ăn tối hôm đó-

“Kakakaka! Lâu lắm rồi tôi mới uống đã đời thế này!”

Ở bàn ăn, tou-san vui vẻ uống sake. Tou-san cực kì ấn tượng về chỉ hướng của tôi sau khi nghe kaa-san kể lại nội dung cuộc nói chuyện ba bên. Ông ấy hân hoan, nhưng cũng lúc đó cha tôi lại khóc.

“Ôi! Thăng Ise nhà tôi trước giờ trong đầu chỉ nghĩ tới những thứ biến thái! Tôi không ngờ nó lại thật sự suy nghĩ xa xôi đến vậy...”

Sakana của Tou-san thật ra là tôi thì phải. Chuyện này thật sự có hơi xấu hổ. Các cô gái thì lấy tay che miệng cười khi nhìn tou-san... Sau khi kaa-san nghe tou-san nói thế, bà ấy cũng nhiệt tình nói theo

“Thật sự, tôi cũng có hơi ngạc nhiên khi nghe thăng Ise nói vậy. Khi nghe nói Gremory-san dự định sẽ nhận Ise vào làm việc ở công ty của mình sau khi nó tốt nghiệp, tôi cực kì vui sướng. Nhưng Ise, con giờ đây thật sự biết lo nghĩ xa đến vậy, mẹ cảm động muốn khóc luôn đây này.”

Áaaa, bà ấy thật sự lau nước mắt nơi khóe mắt! Với hai người nhà tốt quá tốt, tôi chắc chết vì nhục quá. Làm ơn cha mẹ đừng lại đi mà!

“...Ngày nay, chuyện đó thật sự không có to tác gì đâu, học sinh cao trung có thể quyết định tương lai của mình từ rất sớm.”

-Mặc dù tôi nói vậy nhằm chữa thẹn, tou-san và kaa-san thậm chí có vẻ còn hạnh phúc hơn. Tou-san sau đó năng ly trong lúc nói với kaa-san

“Dù là gì đi nữa, hôm nay là ngày để ăn mừng! Kaa-san, đem ra đây cho tôi chai sake đắt tiền mà Sirzechs-san tặng tôi lúc trước đi!”

“Vâng, vâng, tôi biết rồi. Thực tình, ông không cư xử giống người lớn gì hết.”

Kaa-san đứng dậy và lấy chai sake từ tủ bếp. Ôi- ôi, thực sự luôn, hai người đó. Tình hình của tôi cứ lặp đi lặp lại hoài. Tôi hiểu lí do vì sao... đó là do cái miệng tôi mà ra cả. Ngồi bên cạnh tôi, Rias nói

“Ise, em cần phải nói cho cha mẹ mình biết về chuyện tương lai.”

“Ế? Thì phải từ từ chứ. Em muốn lựa chọn thời điểm phù hợp hơn.”

Kể từ lúc tôi tái sinh thành Quỷ, tôi vướng vào đủ thứ chuyện, thế nên tôi không tìm được thời điểm phù hợp để nói cho hai người họ biết. Nhưng mục tiêu tương lai tôi chọn chỉ vì tái sinh thành Quỷ thôi, và nó khác hoàn toàn với suy nghĩ của tôi vào một năm trước đây. Năm trước, tôi chỉ có những suy nghĩ rất mơ hồ kiểu ‘Tạm thời, mình đậu đại học trước cái đã’. Cha mẹ tôi cũng biết được việc này. Rossweisse-san cũng nói chuyện với tôi một cách nghiêm túc

“Vậy cũng không phải là cách đâu. Cậu cần phải ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với gia đình về tương lai của mình. Nếu cậu không giải thích rõ ràng mọi thứ với họ, cha mẹ cậu có thể sẽ không hiểu rõ, và mọi chuyện sẽ dễ vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu lắm đấy. Cậu cũng không nói rõ ràng về tương lai của mình lúc học năm hai đại học với gia đình, thế nên hai bác và giáo viên rất phiền muộn lắm đấy, Ise-kun.”

Những lời đó rất hợp với người có tư cách là giáo viên.... Nhưng tôi không biết nói gì cả. Rosweisse-san nói cũng có lý. Mặc dù tôi liên tục vướng vào rắc rối sau khi tôi tái sinh, tôi càng ít nói chuyện với gia đình tôi hơn trước.... Sau khi nghe Rossweisse-san nói vậy, Xenovia dẫn lời, những người khác cũng tán đồng.

“Đúng như mong đợi từ một giáo viên của Học viện Kuoh.”

Koneko-chan cũng gật đầu tán thành

“...Mặc dù chị ấy đôi lúc cũng quên mất tư chức của mình, chị ấy vẫn thực sự là một giáo viên.”

Vâng, quả đúng vậy, chị ấy là một giáo viên. Sau đó má của cô bắt đầu ửng đỏ lên. Rossweisse-san ho nhẹ để lấy giọng sau đó nói tiếp

“Mọi người có mặt tại đây sẽ làm việc cho công ty của nhà Gremory sau khi tốt nghiệp đại học phải không? Các giáo viên trong trường gọi các cậu bằng cái tên [thành viên Nhóm nguyện vọng vào Gremory].”

Ể - vậy chúng tôi được gọi vậy à. [thành viên Nhóm nguyện vọng vào Gremory] hử. Đa phần mọi người ở đây thuộc nhóm đó, và chỉ có Irina là không phải do cô ấy có liên hệ với Nhà thờ.

“Tiện thể nói đến chuyện này, có [thành viên nhóm nhiệm vụ vào Sitri] không thể?”

-Rias hỏi. À, thành viên của gia tộc nhà Sitri. Cựu chủ tịch Sona cũng là con gái của một đại gia mà, và thầy cô giáo trong trường cũng biết việc này. Trong lúc chúng tôi đang thảo luận thông tin về trường học, otou-san vừa khóc vừa nắm lấy tay của Rias, cha tôi cúi đầu và nói

“Không chỉ Ise mà cả Asia-chan cũng nhận được lời mời từ công ty gia đình con, Gremory-san. Tương lai của hai đứa con của nhà bác thật sự sáng lạng rồi! Bác thật sự không biết làm để cảm tạ nhà Gremory cho đủ. Cảm ơn con rất nhiều, Rias-san!”

Áaaaa, cha tôi vòng tay quanh người Rias sau khi ông ấy say. Tôi đã không kịp ngăn ông ấy lại! Mặc dù Rias bị giật mình, cô ấy ngay lập tức bình tĩnh lại và mỉm cười rồi nói

“Không đâu ạ. Nhà con chỉ muốn đảm bảo tiếp cận được nguồn nhân lực của năng lực từ sớm thôi ạ. Dựa trên nguyên tắc ấy, dù là Ise hay là Asia, cha và anh của con đều nghĩ là làm vậy sẽ có ích cho tương lai.”

“Ồhhh, bác thật sự biết ơn đấy, nghe con nói vậy, bác thậm chí nhẹ lòng hơn nữa!”

“Thằng Ise lọt được vào mắt xanh của Rias-san, tương lai của nhà chúng ta thật sự trải đầy tài lộc mà.”

Lời nói của Rias làm cho cha mẹ tôi rơi lệ vì quá vui mừng. Asia do được nói tới có vẻ là cũng không biết nói gì bây giờ, và tôi thì có thể xấu hổ ôm mặt mình thôi. ...Thôi nếu lần tới mình kể cho họ nghe về tương lai kiểu này, phản ứng của họ chắc chắn sẽ mãnh liệt hơn thế nữa. Lần tới, tôi nhất định phải nói cho họ biết từ từ thôi không do tôi không chịu nổi chuyện này xảy ra lần nữa đâu. Con trẻ chúng tôi cũng suy nghĩ riêng mà. Sau khi nói sơ lượt như vậy, tôi tiếp tục dùng bữa với mọi người.

Sau buổi ăn tối đầy sự xấu hổ, mọi người quay ra làm việc riêng. Vẫn chưa tin tức gì mới về Ravel; sau khi giết thời gian ở phòng khách tôi sau đó đi tắm, rồi tôi đi lên lầu hai. ...Một hộp cát-tông cực kì to nằm giữa hành lang của lầu hai.

“...Sao ở đây có hộp cát-tông? Của ai thế ta, và tại sao nó lại nằm đây?”

Tôi đi lại gần nó hơn một chút...liệu có lẽ nào Gasper đang ở trong này? Chỉ có em ấy là có thể chui vào đây thôi. Nhưng tại sao em ấy lại nằm gần phòng tôi? Tôi cảm thấy rằng điều này cực kì quái lạ, thế nên tôi mở cái hộp để nhìn coi trong đó có gì -

“...”

Bên trong tôi thấy một cô gái với mái tóc vàng óng. Nằm cuộn người trong chiếc hộp đó là – Valarie! Sau đó cặp mắt hồng của cô ấy nhận ra tôi, cô ấy khẽ cười.

“À, xin chào.”

“V-Va-Vaallerree—!”

Hành lang vang vọng tiếng hát bất ngờ của tôi. Dĩ nhiên là phải vậy rồi! Một chiếc hộp cát-tông nằm giữa hành lang cũng khá là bình thường thôi. Tôi còn tưởng là Gasper đang ở trong nữa, và tôi không ngờ lại nhìn thấy trong chiếc hộp lại là Valeria!

“Vâng, là tôi đây.”

Sau khi nói vậy, cô ấy đứng vậy ngay lập tức và bước ra khỏi chiếc

hộp. Một khoảng thời gian trước, như một phần thưởng cho việc dập tắt sự nổi loạn của các chiến binh Nhà thờ, chúng tôi được trao cho một mảnh của Chén Thánh từ một nhân vật có tiếng bên Nhà thờ. Sau khi biến nó thành một chiếc vòng cổ, Azazel-sensei tặng nó cho cô ấy. Theo cách đó, có thể nói là chúng tôi thành công trong việc giúp cô ấy lấy lại nhận thức. Có lẽ bởi vì là bán-ma cà rồng, sau khi lấy lại nhận thức, cô ấy ngay lập tức có thể rời khỏi giường và đi lại xung quanh...nhưng dù là vậy đi nữa vẫn cần phải cẩn thận, nên cô ấy phải hạn chế vận động. ...Nhưng tôi thực sự không ngờ là cô ấy sẽ đi đến nhà tôi, và cả việc xuất hiện trong một chiếc hộp cát-tông nữa chứ.

“T-tại sao cô lại ở trong cái hộp cát-tông thế...”

Cô ấy chỉ vừa lấy lại nhận thức thôi, nên đi lại vẫn không tốt lắm, đó là lí do tôi hỏi cô ấy như vậy. Tôi lo lắng cho Valerie, nhưng cô ấy đáp lời với một nụ cười

“Tôi muốn bắt chước Gasper. Gasper chỉ cần nằm ở trong thùng cát-tông là có thể bình tĩnh lại, thế nên tôi cũng muốn thử.”

...T-tôi hiểu rồi. Nhưng cô ấy học cái kiến thức văn hóa đó ở đâu sau khi thức giấc lần đầu tiên vậy trời! Không, có thể thể là Valeria đã hỏi Gasper về việc này.

“...Á, sao cũng được. Thế cô cảm thấy sao rồi?”

Tôi thở dài trong lúc hỏi cô ấy. Valerie trả lời tôi với giọng chán nản

“Ồn cả rồi, cảm ơn vì đã lo lắng. Nhờ vào ma pháp dịch chuyển, tôi có thể ghé thăm cậu. Ngày hôm nay, tôi đã đi cùng với Gasper.”

Vậy là sẽ có hơi khó khăn nếu cô ấy đi bộ đến nhà tôi. Sử dụng ma pháp dịch chuyển đúng là tốt hơn thật. Nói vậy thì Gya-suke cũng đang ở đây.

“Gasper hiện giờ đang ở cùng với Koneko-san chuẩn bị bài vở cho Ravel-san. Tớ không muốn làm phiền họ thế nên tôi đến đây.”

Valeria nói vậy. Thế là Gasper đang cùng với Koneko-chan viết bài cho Ravel-san, người đang nghỉ học tại trường... Em ấy quả là một đàn em tốt bụng làm mọi việc vì bạn bè. Đột nhiên, Valerie nhìn vào một hướng xa xăm ở hành lang, đầu cô ấy xoay ngang qua khi nói

“Nhắc mới nhớ, tớ không nghe thấy giọng của ‘mọi người’.... Lạ thật đấy.”

-Hm.... ‘Mọi người’ là đang nói tới tác dụng phụ của Chén Thánh bên trong người cô ấy. Cô nàng có thể thấy những người ở những thế giới khác. Cô ấy còn có thể trò chuyện với bọn họ nữa. Ban đầu sensei nói rằng chuyện đó là không thể nào. Và nếu cô ấy tiếp tục làm vậy, tâm trí của cô ấy sẽ bị tổn hại. Lúc chúng tôi bắt gặp Valeria lần đầu tiên, do giao tiếp với người đã khuất quá nhiều, tâm trí cô ấy bị tổn hại nghiêm trọng. Nhưng hiện nay Valerie không còn sử dụng Chén Thánh bên trong cơ thể mình nữa và cũng với việc có chiếc vòng cổ làm từ Chén Thánh thật, cô ấy nhìn tốt hơn rất nhiều hồi còn ở Romania. Tôi không muốn nói về chủ đề này nữa, nên tôi hỏi sang chuyện khác với một nụ cười

“Nếu có gì bất tiện trong đời sống hằng ngày, cô chỉ cần nói và mọi người sẽ giúp cô.”

“...Ể, nếu cậu đã nói vậy.”

Valeria đưa ngón tay lên cằm trong lúc bắt đầu suy nghĩ.

“Có vẻ như không có việc gì hết. -Nếu tôi có thể ở cùng với Gasper thì tôi sẽ không cô đơn.”

...Tôi hiểu rồi, nếu có Gya-suke bên cạnh cô ấy sẽ không cô đơn. Hai người ấy cuối cùng cũng có thể sống yên bình bên nhau. Không dễ dàng gì để cô ấy tỉnh dậy sau giấc ngủ sâu, thế nên sẽ rất không công bằng nếu họ không thể sống hạnh phúc bên nhau. Valerie đan hai tay nhau như thể đang cầu nguyện và nói với tôi

“Với việc mọi người sát cánh bên tôi, tôi rất hạnh phúc nhưng thể mình đang mơ vậy...”

Khi nghe nói vậy tôi rất vui. Chính xác bởi vì chúng tôi phải đi đến đất nước của phe Tepes để chiến đấu trước đây. Vâng, sẽ thật không công bằng nếu chúng tôi không được hưởng hạnh phúc mỗi ngày cùng nhau với Valerie! Chúng tôi cũng cầu mong có một cuộc sống yên ả và bình lặng- Đột nhiên, suy nghĩ về việc Ravel đang thế nào xẹt qua tâm trí tôi một lần nữa. Tôi cảm thấy một chút cô đơn. Nhận thấy việc vậy, Valerie nói với tôi

“Ravel Phoenix-san”

Valeria nhìn lên trần nhà sau đó nói tiếp

“Ravel-san và onii-san của cô ấy chắc có lẽ vẫn còn sống. Tôi nghĩ là cậu sẽ gặp lại họ sớm thôi.”

Cô ấy thấy vậy ở đây ra, và làm sao cô biết điều đó? Valeria có như đã cảm thấy gì đó khi nói vậy

“...Tại sao cậu lại nghĩ vậy?”

Valeria vẻ mặt suy tư sau nghe thấy câu hỏi của tôi,

“... Tôi không biết giải thích bằng lời sao cho cậu hiểu, tôi chỉ đơn giản biết là vậy thôi...”

...Tôi biết rồi, nếu ai đó khác nói vậy, thì sẽ không chắc chắn lắm, nhưng vì Valerie có sự sống phụ thuộc vào Chén Thánh ở bên trong cơ thể mình như, thì có cơ sở để tin tưởng hơn rất nhiều.

“Cảm ơn cậu. Nói sao giờ nhỉ, tớ cảm thấy cậu đã giúp tớ nhẹ lòng một chút rồi đấy.”

Tôi biết ơn Valerie. Nhưng nói thật thì tôi vẫn cảm thấy lo lắng. Nhưng những lời của Valerie đã giúp tôi có thêm hi vọng Valerie tiếp tục mỉm cười.

“Thật ra...tôi phải là người nói lời cảm ơn. -Về việc Gasper và tôi có thể ở bên nhau một lần nữa, tôi thật sự cảm kích, cảm ơn cậu.”

Valerie Tepes nở một nụ cười thật tươi với tôi.

“À – Valerie! Đây không phải là nơi cậu nên đứng! Cậu không được chạy ra khỏi phòng của Koneko-chan được! Cơ thể của cậu vẫn chưa phục hồi hoàn toàn mà!”

Vội vàng chạy xuống cầu thang là Gasper. Nhìn qua thì chắc là khi em ấy nhận ra Valerie biến mất khỏi phòng, em ấy đã sốt xăn đi tìm kiếm cô ấy. Với Gasper mà nói bất kể có việc gì liên quan đến Valerie, cu cậu sẽ xoắn quấy cả lên, nhóc này không có khí chất của một cậu con trai chút nào hết.

“Lúc này không phải là lúc đi lung tung đâu, cậu phải ở gần mình.”

“Ufufu, Gasper quả là nghiêm khắc.”

Nhìn thì Gasper khá là đáng để tin cậy đó chứ. Sau khi có một cô gái cần phải bảo vệ, con trai thường sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Nhìn hai đứa này, trái tim của tôi như thể được hồi phục vậy. Sau đó, đúng như những gì Valeria đã nói, tiên đoán của em ấy thành sự thật.

Vào buổi trưa ngày hôm sau-

Thành viên của [DxD] được gọi khẩn trương có mặt ở phòng CLB Nghiên cứu Huyền bí. Azazel-sensei nhìn vào cả nhóm chúng tôi trong lúc nói

“Chắc là có tin tức gì mới.”

“Thế có việc gì thế sensei” tôi bước tới hỏi, sau thì sensei trả lời

“- Raiser Phoenix và Ravel vẫn an toàn. Cả hai không có gặp gì nguy hiểm cả.”

-Gì cơ ...tôi lặng người đi. Nước mắt tôi bắt chột tuông rơi. Cảm giác không yên trong lòng cuối cùng cũng biến mất. Tâm trạng tôi cuối cùng cũng tốt lên. Nhìn xung quanh, đồng đội của tôi trước đây lo lắng về Ravel nay cuối cùng cũng thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

“Koneko-chan, Ravel, cậu ấy an toàn! Thật tuyệt làm sao!”

“Mn! Tốt thật! Gya-kun! Tạ ơn trời! – Ravel ngốc, làm chúng ta lo chết đi được! Đại ngốc...!”

Koneko-chan và Gasper cùng học chung với em ấy đều òa lên khóc. Sau khi đợi chúng tôi bình tĩnh lại, sensei nói tiếp

“Người đảm bảo cho sự an toàn của cả hai đó là- Ma Vương Ajuka Beelzebub.”

Hết chuyện này thì đến chuyện khác.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Cha mẹ

Đêm đó— Sau khi nghe hết báo cáo của Azazel-sensei, đội [DxD] tạm thời giải tán. Đến ngày kia, để đem về cặp anh em Raiser và Ravel Phoenix, họ phải gặp người được nhắc đến trước đó là Maou Ajuka Beelzebub. Sau khi tắm dưới nhà tắm lớn cùng Asia, Rias bắt đầu nói chuyện khi bước lên cầu thang.

“Thật tốt khi cả Ravel-san và Raiser-san đều an toàn.”

Asia nhẹ lòng đặt tay lên ngực mình. Asia, người đã lo lắng cho cả Ravel và Raiser, nói như vậy với Rias, quả là một cô em gái dễ thương. Rias cười đáp

“Ừ, đúng là tốt thật. mặc dù chị rất tin tưởng Onii-sama và Azazel, nhưng chị vẫn cảm thấy như có chuyện không hay đã xảy ra với họ, hóa ra chị đã lo thừa rồi.”

Đúng, nếu như điều đó mà xảy ra... Trên thế giới này không gì là chắc chắn cả. Rias cũng hiểu nguyên tắc này. Trong trận chiến với Phe Anh hùng, người Rias thương yêu nhất — Hyoudou Issei đã mất đi cả cơ thể. Nếu phải nhớ lại lần ấy, thì quả thực là điều kì diệu khi cậu có thể sống sót được. Đáng ra, nếu cậu ấy có chết, thì đó cũng là điều dễ hiểu. Vậy mà, một chuyện như vậy lại xảy ra, một lần nữa. Cả Raiser và Ravel có thể sẽ phải chịu kết quả tệ nhất. Vậy nên khi biết được tin họ vẫn an toàn, cô cảm thấy hạnh phúc từ tận đáy lòng. Dù sao, với Raiser thì cô đã muốn đánh bại anh ta trong một Rating Game chuyên nghiệp. Còn Ravel thì em ấy là quản lí xuất sắc của Ise, cô hoàn toàn tin tưởng em ấy. Nếu không có Ravel, thì Ise cũng sẽ không thể suôn sẻ tiến bước để nhận ra ước mơ và tham vọng của mình.

Rốt cuộc thì làm sao hai người họ lại ở cùng Ma Vương Ajuka Beelzebub được? Tin này hiện đang là tuyệt mật, và chỉ được vài người biết tới, thậm chí không phải Quý Cao Cấp nào cũng đều biết về nó. Và cũng có một chuyện còn đáng chú ý hơn. —Vị trí hiện tại của Nhà vô địch Diehauser Belial. Hoàng đế Belial rõ ràng là đã biến mất cùng anh em nhà Phoenix. Vậy mà sao chỉ có tin tức về hai anh em họ? Chính xác thì Hoàng đế Belial đã đi đâu? ... Bí ẩn này vẫn chưa được giải đáp. Vẫn còn đó những quan ngại trong lòng Rias. Cô

hiếu rằng sự lo âu của mình có lẽ đang theo một chiều hướng tồi tệ. Khi Cao Cao của Phe Anh hùng triệu hồi Samael, khi họ vượt qua Phe Tepes, luôn có một cảm giác khó diễn tả thành lời; và cuối cùng, hậu quả lần nào cũng là thảm kịch. Chính bởi điều này mà cô đã cảm nhận được một điềm báo đáng quan ngại.

Sau khi bước lên cầu thang, hai người hướng về phòng khách để lấy đồ uống trong tủ lạnh.

“Ara, không phải là Asia-chan và Rias-san đây sao.”

Mẹ của Ise đang loay hoay với thứ gì đó trên bàn phòng khách.

“Chúng con vừa mới tắm xong. Mẹ đang làm gì vậy ạ?”

Rias và Asia tò mò lại gần để nhìn một cái —

“À, đồng album ấy mà.”

Mẹ của Ise nhặt chúng lên rồi mở một quyển ra cho Rias và Asia xem.

“Ồ, là album ảnh à.”

Mẹ của Ise bày album ảnh khắp chiếc bàn phòng khách, và trong đó là những bức hình của tuổi thơ Ise.

“Ah, đó là Ise đấy. Ta cũng đã cho các con xem đồng này rồi.”

Họ từng thấy chúng trước đây trong phòng Ise, khi mà cái sự kiện họ bị Kokabiel tấn công chưa diễn ra. Vào lúc đó, họ đã vô tình quá phần khích khi xem chúng. Rias và Asia đều ngồi xuống sofa, cầm lấy những quyển album để trân quý những bức hình tuổi thơ của Ise. Trước đây, họ đã quá phần khích vì chúng, đến nỗi không nhận ra rằng tiêu đề của mỗi quyển khác nhau. Chúng đều thể hiện nội dung là [Issei, Lần đầu OO]

“Mẹ thực sự ghi hết từng bước trưởng thành của Ise vào đây nhỉ.”

Rias lặng lẽ nói khi cô nhẹ nhàng mỉm cười.

“...Đây là đứa con duy nhất của mẹ mà. Dù có thế nào, đối với chúng ta, Ise mãi là đứa con đáng yêu của ta. Đó là lí do tại sao ta thỉnh thoảng ngắm những bức hình thời thơ ấu này, lúc đó, trông nó thật sự rất dễ thương.”

Rias và Asia đều thấu hiểu những lời của bà ấy. —Ise được bố mẹ mình hết mực yêu thương. Có thể cảm thấy được điều đó không chỉ

nhờ nụ cười hiện tại của mẹ cậu ấy và cả những bộ album ảnh này, mà họ thật sự có thể nhận thấy được tình yêu và sự quan tâm sâu sắc của bà dành cho cậu. Đột nhiên, tay của mẹ Ise dừng trước một tấm hình.

“Ah — tấm này.”

Cả Rias và Asia đều tập trung nhìn vào bức ảnh mẹ Ise đang chỉ vào. Đó là hồi Ise còn ở tiểu học. Cậu đang đứng cầm một cái cần câu to hơn hẳn bản thân mình với vẻ đầy tự hào.

“Tấm này... có chuyện gì với nó sao?”

Rias hỏi mẹ Ise.

“Cây cần câu này là cái chông của mẹ thích nhất hồi đó. Ông ấy rất thích câu cá. Ông ấy cũng đã dạy cho Ise. Dù không đi câu đã lâu, nhưng hồi còn trẻ ông ấy thường đi với Ise ra sông hay biển để câu cá.”

...Đây là lần đầu tiên họ được nghe câu chuyện này. Ise đã thực sự đi câu. Dù họ đã biết rằng cậu ăn con cá mình câu được hồi huấn luyện... mẹ Ise tiếp tục

“Hồi còn nhỏ, Ise bị ảnh hưởng bởi bố nó nên cũng hay đi câu. Nhưng rồi một ngày, nó đột nhiên ngừng câu cá.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Đối với câu hỏi của Asia, bà ấy nở một nụ cười gượng gạo.

“Cái cần câu trong bức hình bị Ise làm gãy.”

Những gì mẹ Ise vừa nói chính là — một kí ức tồi tệ của tuổi thơ cậu.

“Lúc đang câu cá bên bờ biển, Ise tranh thủ lúc bố nó đang nghỉ mà lấy cái cần câu, tất nhiên là không xin phép rồi. Ise thật sự rất mong được sử dụng cái cần câu của bố mình, nó muốn dùng cái cần câu ấy bắt một con cá thật to để được khen ngợi... nhưng mà cuối cùng, nó dùng cái cần câu sai cách và làm gãy nó. Bố nó đã rất giận, và tất nhiên nó vừa khóc vừa xin lỗi, lúc đó đúng là rắc rối thật.”

...Mỗi đứa trẻ sẽ luôn có những kỉ niệm như vậy hồi còn nhỏ. Bản thân Rias cũng đã từng gây rối khi cô còn bé để được cha mẹ khen ngợi, nhưng cô lại vướng vào rắc rối lớn hơn. Những kí ức trẻ thơ

chợt ùa về, và cô cũng không tin được hồi nhỏ mình từng như vậy. Mẹ Ise nói với một biểu cảm khá cô đơn

“Bố nó dặn nó phải cẩn thận để sau này không xảy ra nữa và tha lỗi cho nó. Nhưng mà Ise, thằng bé... không muốn đi câu cá sau cái lần đó nữa. Có lẽ nó không thể tha thứ cho bản thân được. Thằng bé là như vậy đấy. Nếu làm ai đó buồn, thì nó cũng sẽ buồn theo, và sẽ không quên hết mọi chuyện dù cho đã xin lỗi.”

“...Tính cách Ise-san như vậy, nói sao nhỉ? Con cũng có thể hiểu điều đó.”

Asia thành thật đáp. ...Đúng là vậy, Rias đồng tình. Cậu ấy, Ise, là người như vậy. Mỗi lần một thảm kịch xảy ra, dù không phải lỗi của mình, nhưng cậu vẫn đứng ra nhận trách nhiệm cho điều đó. —Vào những lúc đó, nếu có thể làm gì, thì cậu sẽ làm; mọi người khi đó sẽ buồn nếu thấy điều đó, nhưng cậu cứ luôn phản xạ thế. Ise chưa hề quên những gì đã xảy ra với Asia. Nếu đã mạnh mẽ hơn, thì Asia sẽ không chết. Nhưng chính bởi vậy mà cậu đã trở nên mạnh mẽ như bây giờ.

“...Thằng bé, nó từng làm điều gì khiến Asia-chan buồn chưa? Không, nó chắc chắn sẽ không làm Asia-chan khóc đâu nhỉ. Mà còn ngược lại, nếu không thể giúp được gì Asia-chan có khi nó còn thấy buồn ấy chứ.”

—À...Rias không nói nên lời. Mẹ của Ise luôn để ý cậu ấy, và hiểu cậu rất rõ. Cô cảm nhận được rằng tình cảm của mình không thể bằng bà ấy được, có lẽ nên nói rằng là chính mẹ cậu ấy còn quan sát cậu kĩ hơn cả cô.

“...Mẹ biết à?”

Nghe thấy câu hỏi của Asia, mẹ Ise cười.

“Tất nhiên là ta biết chứ, dù gì ta cũng là người mẹ sinh ra nó mà. Ise, nó có hơi bảo bọc Asia-chan quá mức. Chắc chắn trong thâm tâm nó chưa từng tha thứ cho bản thân mà cứ giữ cái thái độ đó.”

Dù mẹ Ise không biết danh tính thực của họ, bà ấy vẫn có thể cảm nhận những thay đổi thường ngày. Đây có lẽ là bản năng làm mẹ của bà ấy. ...Khi cái ngày không thể che giấu chuyện được nữa đến, thì Rias đã chuẩn bị tinh thần cho việc đó. Mẹ của Ise tiếp lời

“Cũng như lúc nó ngừng câu, chắc chắn rằng lúc này nó vẫn chưa tha thứ cho bản thân.”

Bà giơ một ngón tay lên.

“Chỉ duy nhất một thói xấu là Ise vẫn chưa thay đổi từ hồi nhỏ.”

“Thói xấu gì vậy mẹ?”

Nghe Rias hỏi vậy, bà cúi đầu xuống và ngấm một bức hình thời Ise còn trẻ thơ.

“Nếu có làm gì sai, nó chắc chắn sẽ không tha thứ cho bản thân. Lỡ nhắc tới điều đó thôi cũng sẽ làm nó thiết tha xin lỗi. Và cái biểu cảm thì lúc nào cũng vậy (đau đớn và hối tiếc). Các con sẽ nhận ra ngay khi nhìn thấy. Cha của nó cũng biết về cái thói xấu này. Thằng bé sẽ luôn trưởng ra bộ mặt như vậy.”

...Quả thực, cậu ấy luôn đi xin lỗi ‘Em sai rồi’, ‘Em xin lỗi’ trong hối hận. Rias nhớ lại biểu cảm giống y mọi lần khi ấy của cậu (đau đớn và hối tiếc).

“...Rias-san, Asia-chan. Dù giờ không phải lúc để nói điều này, nhưng hãy để mẹ nói. —Ise, mẹ sẽ giao phó thằng bé cho các con. Nó có thể biến thái và ngu ngốc, nhưng nó là người rất thành thật.”

“Vâng, thưa mẹ chồng.”

“Vâng, thưa mẹ.”

—Mẹ của Ise chậm rãi gặt đầu khi giữ chặt tay hai cô gái này.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Life 2 - Sự thật đằng sau bữa tiệc

Phần 1

Ngày hôm sau--. Khi bình minh vừa lóa dạng, tôi – Hyoudou Issei với Asia cùng đi tới một nơi. Đó là một khoảng không gian rộng lớn ngay bên dưới thành phố Kuoh. Bên trong cấu trúc dạng vòm được bảo vệ nghiêm ngặt bằng nhiều lớp lá chắn. Ở trung tâm cấu trúc này là một vật to lớn có dạng tròn, một quả trứng rồng. Đây là trứng của một giống rồng hiếm đã được Tannin-ossan tin tưởng giao cho chúng tôi trước trận chiến với những chiến binh phe Giáo hội, trứng của loài [Spectre Dragon]. Một con [Spectre Dragon] đã chuyển tới sống ở địa giới, nhưng môi trường ở đó không phù hợp để ấp trứng nở được, nên chúng tôi đã đem nó tới đây bên dưới thành phố của nhân giới một nơi phù hợp để làm điều đó hơn. Kể từ đó, nó đã được các thành viên của [DxD] ở thành phố Kuoh chăm sóc. Hôm nay là lượt của tôi, nhưng Asia cũng đi cùng để quan sát. Còn có một vị khách khác nữa ngoài chúng tôi, và khi thấy cô ấy, tôi đã bật cười.

“Tôi không ngờ là cô cũng quan tâm tới quả trứng này đấy.”

Tôi nhìn vào Ophis đang ôm chặt cứng quả trứng.

“Ta, chưa từng nuôi nấng trẻ con. Tò mò.”

Đúng vậy, ngoài chúng tôi chia nhau ra đến đây mỗi ngày, thì Ophis cũng hàng ngày đến đây. Vì [trứng], [ấp trứng] và [rồng] là những điểm mấu chốt đẩy lên sự hứng thú trong lòng cô ấy. Ophis nói rằng cô ấy chưa từng thấy một con rồng nở ra khỏi vỏ dù đã sống rất lâu, nên cô ấy muốn tận dụng cơ hội này để chứng kiến điều đó. ...Vì thế, có cảm giác như thể cô ấy là một người mẹ khi mà cô ấy cứ ôm chặt nó như thế. ...Thấy những hành động đáng yêu đó, tôi không thể nào nhịn cười được.

“Hehefufu—“

Tôi không biết là cô ấy đã học nó từ ai hay ở đâu, nhưng Ophis đang sử dụng kĩ thuật hà hơi cho phụ nữ mang thai... Hơn nữa, kĩ thuật đó của con người lại vô dụng với một quả trứng. Đúng hơn là chúng sẽ tự mình chui ra khỏi quả trứng thôi! ...Ravel và Raiser sẽ trở về

sau hai ngày bị Ajuka Beelzebub-sama giam lỏng. Có thể nói rằng hai người họ an toàn rồi, nhưng vì địa vị và lịch trình của Beelzebub-sama, nên có rất nhiều chuyện cần ngài ấy lo, và đó là lý do phải đợi đến hai ngày. ...Có vẻ chuyện này có liên quan tới chính trị. Rốt cuộc, tại sao Ravel và Raiser bị cuốn vào chuyện đó chứ...

“...”

Thật ra, nơi này vẫn còn một vị khách khác. Đang ngồi ở một khoảng cách khá xa, một người đàn ông trong cái áo choàng đen đang chú tâm quan sát Ophis. Thật khó tin, ngay cả Ác Long Crom Cruach cũng ở đây! Bất kể khi nào ông ta biết Ophis ở đây, thì ông ta cũng sẽ tìm đến đây và quan sát kĩ càng từng hành động của Ophis. ...Không thể nói ông ta là một Ác Long nguy hiểm... nhưng ông ta vẫn khá đáng sợ. Bởi việc nói chuyện với ông ta khá khó khăn, nên chúng tôi chẳng biết làm gì trừ việc tin tưởng ông ta. Dù Tannin-ossan tin tưởng ông ta tuyệt đối, thì việc làm thân với ông ta cũng không hề đơn giản... -- Khi tôi đang nghĩ về chuyện đó, Asia đã bước tới chỗ ông ta. Em ấy ngồi trước mặt Crom Cruach và nói.

“U-Umm, nếu ngài muốn, hãy ăn cái này.”

Thứ Asia lấy ra từ túi của mình – là một nải chuối. Ophis cũng dùng chuối làm thức ăn vặt. Không chỉ thế, em ấy cũng đã nói chuyện với bốn anh em Ác Long và Fafnir. Có lẽ, trong tâm trí Asia đã ngầm cho rằng [Rồng = Chuối]

“Đây là chuối. Vị của nó rất ngon đấy.”

“...”

Crom Cruach lặng lẽ nhận quả chuối từ tay Asia. Tôi hơi bối rối trước việc phải phản ứng như thế nào. Sau khi Asia đưa quả chuối cho ông ta, em ấy cúi đầu, rồi quay trở lại. Asia cười mỉm và nói

“Đôi khi em tới đây để xem Ophis thế nào rồi.”

Quan hệ giữa Asia và Ophis rất tốt đẹp. Asia có khả năng làm thân với rồng rất tốt. ...Azazel-sensei thường nói rằng em ấy có rất nhiều tiềm năng làm một người huấn luyện rồng. –Em ấy nói rằng ở loài rồng có một điều gì đó mà em ấy không giải thích được.

“...Asia, chuyện gì đã xảy ra với Fafnir sau đó?”

Tôi hỏi về Fafnir.

Trong cuộc chiến tại Thiên đình, ông ta đã bị trọng thương khi cố gắng bảo vệ Asia. Vị Long Vương đã nhận những đòn tấn công cực kì chí mạng để bảo vệ Asia-. Sau trận chiến với Rizevim, Fafnir đã chìm vào giấc ngủ để hồi phục. Dù những vết thương của ông ta đã được Asia chữa trị...Asia lộ vẻ mặt buồn bã trong khi lắc đầu.

“...Ra vậy.”

Vẫn không có hồi âm, và dù Asia có gọi ông ta thì cũng không có đáp lại. Độ nghiêm trọng của chấn thương đã vượt quá những gì được dự đoán. Asia đã nói với mọi người rằng cả sức mạnh thể chất lẫn ý thức của Fafnir đều chưa trở lại bởi không hề có hồi âm từ ông ta.... Ophis đột nhiên lên tiếng.

“Không cần lo. –Fafnir hiện vẫn đang chiến đấu.”

Như thể vọng lại lời cô ấy, Crom Cruach cầm quả chuối trong khi nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Hắn là một Long Vương. Hắn không thể gục ngã dễ dàng thế đâu.”

““?””

Asia và tôi nhìn nhau; chúng tôi đều đang rối rắm với những lời nói của hai con rồng kia. Lúc đó, đã gần đến buổi trưa rồi.

“Chà, gần tới giờ ăn trưa rồi. Ophis, cô tính làm gì đây?”

Với một vẻ mặt tiếc nuối, Ophis đặt quả trứng xuống và tiến tới chỗ chúng tôi.

“Ta, sẽ không bỏ lỡ bữa ăn nào đâu.”

Trời, cô ta tham lam thật đấy, vị Long Thần loli này.... Mà chúng tôi đang tính trở về nhà, nhưng còn vị rồng còn lại đang tính làm gì nhỉ?

“Ông có kế hoạch gì---“

Dù tôi đã nói vậy, nhưng ông ta đã đi mất rồi. Vì ông ta biết rằng Ophis sẽ đi về với chúng tôi, nên ông ta nhanh chóng rời đi.... Nhưng tôi đã không nghĩ rằng ông ta, Crom Cruach sẽ mang theo quả chuối đi cùng--.

Phần 2

Hai ngày sau, đó là dịp cuối tuần--. Hôm nay là ngày mà chúng tôi sẽ diện kiến Ajuka Beelzebub-sama, và là ngày mà Ravel và Raiser trở

về. Chúng tôi đều đã sẵn sàng, và chúng tôi dự tính sẽ dùng vòng dịch chuyển dưới nhà tôi để đến vị trí của Beelzebub-sama. Để làm mình bình tĩnh lại, tôi lên lầu để uống chút nước. Khi đang ngồi trên sofa ở phòng khách, bố đang đánh bóng cây cầu câu trong khi nói với tôi

“Này, Ise. Bố tính đi câu cá, sao chúng ta không đi cùng nhau nhỉ? Mẹ con cũng sẽ đi cùng đấy. Gọi cả Asia-chan luôn nhé.”

Bố mỉm cười khi nói với tôi. ...Câu cá sao. Cùng với Asia, bốn người chúng tôi sẽ đi cùng nhau? ... Hm, dù nó không tệ, nhưng nó quá sai thời điểm. Nếu Asia và tôi đi câu cá trong tình cảnh này, tôi sẽ thấy có lỗi với những người khác lắm. Tôi gãi gãi đầu mình trong khi xin lỗi bố.

“Xin lỗi, bố. ...Giờ con đang hơi bận. Có vài việc rất quan trọng cần phải làm ngay bây giờ. Hay là để dịp khác bố nhé?”

Nghe lời đáp lại của tôi, biểu cảm của ông ấy có nét gì đó cô đơn với một nụ cười gượng khi nói

“... Bố hiểu. Dù bố vẫn muốn có dịp đi câu cá với con cái, nhưng con cũng là học sinh trung học rồi, và có những ưu tiên của riêng mình.”

“Con xin lỗi.”

“Nói gì vậy chứ, không sao đâu. Lần tới chúng ta sẽ đi cùng nhau!”

Dù bố có nói như thế với tôi...tôi không thể nào cho ông ấy biết sự thật cả. Dù nó thật đau khổ, nhưng tôi phải nói vậy để bảo vệ bố mẹ của tôi khỏi những mối nguy hiểm. Sau đó, mẹ tôi đến bên cạnh tôi và thì thầm

(Bố đã rất vui khi biết rằng con sẽ tự thành lập công ty của riêng mình sau này, nên ông ấy muốn đi câu cá với con tại bờ biển để có một cuộc trò chuyện chân tình với con đấy.)

--Chà. ...Ra là vậy. Bố thật sự đã rất vui. Đó là lí do ông ấy kêu tôi đi câu cá.

(...Ah – Con hiểu, nhưng phải để lần tới thôi.)

Sau khi nghe tôi nói thế, mẹ cười buồn và vỗ lưng tôi trong khi nói

(Được rồi, để mẹ làm bạn đồng hành với bố hôm nay. Đi hoàn thành công việc của con đi.)

Mẹ tôi nói thế trong khi lấy đi cái cốc trên tay tôi.

(Nhưng mà con biết đấy, Ise. Bố con, ông ấy muốn có một cuộc nói chuyện tử tế với con như một người cha. Con không được quên đâu đấy, nhớ chưa?)

... Một cuộc trò chuyện đằng hoàng với bố? Tôi cảm thấy hơi ngượng với một cuộc đối thoại nghiêm túc giữa hai người.... Tôi đã là một cậu trai lớn tướng rồi, nên nói chuyện như thế với bố tôi có vẻ hơi khó khăn...

(Con hiểu rồi.)

Sau đó, tôi xuống lại tầng dưới--.

Đã đến giờ; những thành viên của Hội nghiên cứu những điều thần bí, nhà Sitri, Griselda-san và Azazel-sensei đã tập hợp lại tại tầng hầm. Dulio đang trong nhiệm vụ canh gác ở Thiên đường, và Ikuse Tobio đang làm nhiệm vụ ở đâu đó nên cả hai bọn họ đều không thể đến được. Bên Vali cũng không thể đến được. Dù chúng tôi đã gọi Kuroka và Le Fay, nhưng có vẻ họ vẫn theo phe Vali...

“.....”

Nghĩ lại về những gì bố mẹ tôi vừa nói, tôi hơi có chút sao nhãng. Tôi rõ ràng đã chọn đi đón Ravel về đây, nhưng tôi vẫn đang suy nghĩ về những gì bố mẹ tôi đã nói...

“Chuyện gì vậy, Ise?”

Nhận ra tôi có vẻ hơi kì lạ, Azazel-sensei tò mò hỏi tôi.

“Ah, xin lỗi, em chỉ đang lo lắng chút chuyện thôi.”

Có lẽ đã đoán được, Rias nói

“Có chuyện gì với phụ huynh à?”

Như mong đợi từ Rias, chị ấy hiểu rõ tôi thật. Sensei thở dài, và rồi tiếp tục.

“Ta còn đang tưởng có chuyện gì; vậy là có cái vớ gì với bố mẹ à? Để những thứ kì lạ vướng bận trong đầu lúc này sẽ càng thêm phiền nhiễu về sau đấy. Cứ nói ra đi cho nhẹ lòng.”

Có lẽ nói ra sẽ tốt hơn. Nên tôi kể với mọi người những chuyện đã xảy ra.

“Cũng không phải chuyện gì lớn. Họ muốn đi câu cá cùng em, nhưng mà em từ chối rồi. Lý do là vì có những việc khác cần hoàn thành trước.”

Sau khi nghe tôi nói, sensei đưa tay lên cằm, và nói một cách hùng hồn

“...Câu cá, hử. Và cùng với con trai ông ấy.”

Sensei nói với tôi một cách nghiêm túc

“Nghe cho rõ này, Ise. Dù lần này cậu không thể đi được, thì hãy đi câu cá cùng ông ấy vào lần tới.”

“O? Thì, tất nhiên rồi. Đó là những gì em tính làm.... Mà sao lại đột nhiên thế, sensei?”

Sensei đặt tay lên vai tôi.

“Cha mẹ, họ sẽ không ở bên cậu lâu đâu. Một ngày nào đó, họ sẽ đi xa. Thế nên, khi mà họ vẫn còn trên đời, cậu nên hoàn thành thật tốt nghĩa vụ mà bậc con cái nên làm.”

“À, vâng, em biết rồi...”

Đột ngột, Akeno-san và tôi nhìn thẳng vào nhau – chị ấy đáp lại là một nụ cười nhạt. ....Bố mẹ sẽ không thể bên tôi mãi mãi? Đúng là vậy; và vì tôi vẫn còn bố mẹ, có lẽ rằng tôi là người may mắn nhất trong số những người ở đây. ...Tôi đã quyết tâm rằng ngay khi có thời gian, tôi sẽ đi câu cá với bố. Đôi khi, tôi cũng cần dành thời gian với gia đình của mình! Tôi một lần nữa xác định tư tưởng của bản thân. Sensei nhìn mọi người và nói

“Những lời đó, em cũng phải nhớ thật kĩ đấy, Rias.”

“Em hiểu rõ việc đó. Nhưng mà, không phải đến giờ rồi sao?”

Đáp lại lời trả lời bình tĩnh của Rias, sensei thở dài.

“Thật là, đám trẻ thời nay... mấy đứa hãy chuẩn bị hết đi.”

Một luồng ánh sáng tỏa ra từ tay của Azazel-sensei, và vòng dịch chuyển dưới chân chúng tôi bắt đầu sáng lên. Đích đến là vị trí của Ajuka Beelzebub-sama -- đó là cách duy nhất mà chúng tôi có thể giải thích sơ sơ về nó. Sau một vài giây, chúng tôi được bao phủ bởi ánh sáng tỏa ra từ vòng ma pháp, và dịch chuyển tới đích đến--

Note: Chỗ [GÌ CỜ!?] thì là phản ứng của n + 1 người cùng một lúc.

Khi ánh sáng dần tan biến, nơi mà chúng tôi đáp xuống là – một bãi biển đầy cát. Đúng vậy, có nhìn thế nào đi nữa, thì nó vẫn là một bãi biển. Bầu trời thì... đen kịt. Giờ là ban đêm. Tiếng những con sóng xô bờ vang vọng trên bãi biển vắng bóng người. ...Ở địa giới không có biển. Cũng khó mà nói rằng đây là một cái hồ khổng lồ được.... Nhưng mà bầu trời thì không giống với địa giới luôn. Thế, đây là nhân giới à...? Trong khi đang nghĩ ngợi, tôi thấy ‘nó’ lơ lửng trên không trung. –Nó là một thứ gần giống với mặt trăng, và có tới hai cái. Ở nhân giới, chỉ có một mặt trăng có thể quan sát được trên bầu trời đêm tại Trái đất. Vậy nơi này là đâu...? Mọi người đã nhận ra rằng đây không phải là nhân giới hay địa giới, và bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

“—Đây là nơi được biết đến như một khu vực góp phần vào sự tái tạo của một chiều không gian khác, [Another World].

Một giọng nói đột nhiên vang lên. Khi tôi nhìn về phía tiếng nói đó – có một người đang ngồi trên một cái ghế tại một phía của bãi biển. Đó là một người đàn ông mang đến cảm giác đầy mê hoặc -- Ma Vương Ajuka Beelzebub-sama. Đặt bên cạnh Beelzebub-sama là một chiếc giường. Hơn nữa, có vẻ như có ai đó đang nằm ngủ trên đó. ....Chiếc ghế và cái giường được đặt trên bãi biển có vẻ hơi lệch tông. Thường thì, khi tới một bãi biển, không phải nên là dù che nắng và ghế xếp sao? ...Cảm giác thân bí thật sự rất hợp với phong cách lạ lùng của của vị Ma Vương này. Beelzebub-sama gấp quyển sách đang đọc lại và chào chúng tôi.

“Đã lâu không gặp, những thành viên của gia tộc Gremory...không, bây giờ, ta nên gọi là những thành viên của [DxD].”

Azazel-sensei bước lên phía trước, và bắt tay với Beelzebub-sama.

“Cũng đã được một thời gian từ lần cuối chúng ta gặp nhau tại địa giới rồi, Ajuka.”

Beelzebub-sama mỉm cười trong khi bắt tay.

“Đây là lần đầu ta được gặp gỡ ông như thế này mà không có sự xuất hiện của những vị VIP khác đấy, Cựu Thống lĩnh Azazel-dono.”

“Ta cũng vậy, mà ông đã chuẩn bị những thứ này từ trước rồi à?”

Sensei nói vậy trong khi nhìn xung quanh bãi biển. Beelzebub-sama cười châm biếm và đáp lại

“Có thể nói là cuộc gặp gỡ của chúng ta gây ra nguy hiểm cho chính phe phái của mình, cho dù có sự xuất hiện của những thành viên [DxD] để can thiệp đi nữa.”

Sau khi hai con người có tầm cỡ chào hỏi nhau, Rias đưa ra một câu hỏi.

“Ajuka-sama, còn Raiser và Ravel thì sao?”

Beelzebub-sama nhìn về phía cái giường.

“Raiser Phoenix mới vừa được đưa đi một lúc trước bởi nhà Phoenix. Nhưng họ nghĩ rằng sẽ thích hợp hơn nếu giao lại tiểu thư cho cô. Ravel-san ở đằng kia kìa.”

Nhìn về phía cái giường – Ravel đang yên giấc ở đó. –Ừm! Tôi, và tất cả mọi người đều không thể chờ đợi mà chạy tới bên em ấy.

“Ravel! Ravel!”

“Ravel!”

Koneko-chan và tôi đồng loạt gọi tên của Ravel từ bên cạnh chiếc giường. Nhắm mắt an chúng tôi, Beelzebub-sama lên tiếng

“Con bé chỉ đang ngủ thôi.”

Đáp lại lời gọi của chúng tôi, Ravel lên tiếng.

“...Nnn...Ise...sama? Cả Koneko-san nữa...?”

Ngay khi vừa mở mắt ra, Ravel đã nhận ra tôi và Koneko-chan!

“Uwaaaaaahhh!”

Nhìn thấy Ravel được an toàn, Koneko-chan ôm chầm lấy em ấy trong khi khóc nức nở. Tôi thì có chút ngần ngại trong việc ôm lấy em ấy....Nhưng tôi không thể ngăn nước mắt nhạt nhòa, khi được nhìn thấy Ravel vẫn an toàn! Nhìn xung quanh, mọi người đều đang thở phào với đôi tay đặt trước ngực. ...Ra vậy, không chỉ Ravel, mà Raiser cũng đã trở về nguyên vẹn với gia tộc Phoenix. Sensei bổ xung thêm một chút thông tin.

“Còn nữa, đội đặc vụ của ta – nhóm Slash Dog, cũng đã đến dinh thự

nhà Phoenix với vai trò vệ sĩ của Raiser. Không có chuyện gì xảy ra với họ cả.”

Vậy ra nhiệm vụ của Ikuse-san là làm vệ sĩ cho Raiser. ...Tuy vậy, để đội đặc vụ của Grigori đi làm vệ sĩ, thì có vẻ như sự an toàn của Raiser khá là quan trọng đấy... Nó có vẻ liên quan đến việc Ravel nằm ngủ ở đó. Có vẻ như hai người họ đã vướng vào một sự vụ nào đó. Sau khi xác nhận rằng anh em nhà Phoenix vẫn an toàn, Beelzebub-sama nói với chúng tôi

“Chà, việc mời mấy cô cậu và cả Cựu Thống lĩnh tới đây không chỉ để thông báo rằng con bé được an toàn đâu.”

Nói vậy, Beelzebub-sama lấy từ trong túi ngài ấy ra – một quân cờ vua. ...Nhắc đến Beelzebub-sama, tôi nhớ rằng ngài đã tạo ra [Những quân cờ tội lỗi]. Đây là điều mà ai cũng biết cả...nhưng tôi chưa từng được thấy qua một quân cờ nào có hình dạng như thế. Nó không giống với [Tốt] hay [Mã], và cũng chẳng giống với [Tượng], [Xe], hay là [Hậu].

“Có một mối liên hệ nào với quân cờ này không? Nó không hề giống với một quân cờ bình thường nào cả.”

Đúng vậy, khí tức tỏa ra từ quân cờ đó – đó chắc chắn là một quân cờ tội lỗi. Những Quỷ tái sinh đang ở đây và tôi đều có thể cảm nhận được. Và từ miệng của Beelzebub-sama – là một sự thật chấn động.

“—Đây là quân [Vua].”

[“—Sao!?”]

...Sao có thể? Là nó thật sao!? Những người đang ở đó đều đứng hình. Đây là điều đương nhiên rồi! Đó là vì những gì mà chúng tôi biết được về Quân cờ tội lỗi cho tới bây giờ là quân [Vua] không hề tồn tại. Từ những gì được dạy, sau khi trở thành Quý cao cấp, tất cả những gì chúng tôi cần làm là chạm vào [Tượng đài] bên trong lâu đài của Ma Vương hoặc của những lãnh chúa và chúng tôi sẽ trở thành [Vua]. Sau đó, chúng tôi sẽ có chức tước cho mình cùng mới một bộ Quân cờ tội lỗi. Đó là lí do mà họ đã nói rằng quân [Vua] không tồn tại...Dù tôi đã nhắc đến việc mọi người đều đờ người ra đó, thì có một người là ngoại lệ, và người còn giữ được sự bình tĩnh tuyệt đối là – Azazel-sensei.

“...Dù đã có nghe những lời đồn đại rồi, nhưng đây thật sự là lần đầu tiên ta nhìn thấy nó.”

“...Sensei biết về nó ạ?”

Sau khi nghe câu hỏi của tôi, sensei đưa tay lên cằm.

“Ta đã cho rằng nó chỉ là tin đồn thôi. Vốn dĩ, sau khi kí thỏa thuận với phe Quỷ, ta vẫn tiếp tục đi tìm kiếm thực hư về chuyện này .”

Không, không, tôi chỉ đang quá kinh ngạc khi thấy quân [Vua]! Ngay cả đối với một Quỷ cao cấp đồng thời là [Vua] như Rias cũng có vẻ đang có sự ngờ vực tột độ trong khi nhìn vào quân cờ mà Beelzebub-sama đang cầm trên tay.

“...Quân...[Vua]? Làm sao có thể? Công nghệ để chế tạo quân [Vua] vẫn chưa phát triển đúng không? Không phải chỉ cần hoàn thành quá trình xác nhận để trở thành [Vua] thông qua [Tượng đài] là đủ rồi sao? Đó cũng là cách hệ thống hoạt động đó giờ chẳng phải sao?”

Nghe những gì Rias nói, Beelzebub-sama gật đầu.

“Chà, quân [Vua] ban đầu không hề tồn tại. Thứ mà cô vừa nói chính là hệ thống Quân cờ tội lỗi nguyên thủy, và quá trình xác nhận để trở thành [Vua]...không, ta chỉ có thể nói rằng đó là toàn bộ quy trình xác nhận. Nhưng nhằm không để lộ việc có tồn tại quân [Vua] trong thời điểm hiện tại, cũng là do khi một người hầu Quỷ thăng cấp, việc quân cờ trong cơ thể họ dung hợp hoặc chèn ép với quân [Vua] đã xem là một việc làm nguy hiểm.”

Beelzebub-sama nghịch quân cờ trong tay ngài ấy trong khi nói tiếp

“Khả năng của quân cờ này – chỉ đơn giản là cường hóa sức mạnh. Nhưng, sự tăng cường không dừng lại ở con số 2 hay 3 lần. Miễn là có người nắm giữ nó, thì nó có thể là 10 lần, hay thậm chí lớn hơn 100 lần cũng khả thi. Nó có nghĩa là, sức mạnh có thể được cường hóa vượt xa mức bình thường. Đó là lí do quân [Vua] bị nghiêm cấm. Những kẻ nắm được sức mạnh này có thể nổi dã tâm với chính quyền, và thậm chí có thể làm tổn hại đến chính quyền. Sức mạnh quá lớn sẽ khiến cho kẻ nắm giữ nó trở nên mù quáng.”

...Cường hóa sức mạnh thuần túy. Tăng cường lên hàng chục hay thậm chí là hàng trăm lần về cơ bản là giống với khả năng của con rắn của Ophis nhỉ? Phe Cựu Ma Vương có biết về điều này không?...Tôi chịu, và dù chúng có biết, thì tôi thắc mắc liệu chúng đã dùng nó chưa. Vậy tại sao quân [Vua] lại được Ma Vương tạo ra--. Tôi không nghĩ là họ sẽ ghét những Ma Vương hiện tại chỉ vì họ đã dùng quân [Vua]. Tôi vẫn còn nhớ Phe Cựu Ma Vương đã từng nuôi dưỡng những cảm xúc độc ác mạnh mẽ. ...Chúng đã gom những con

rắn lại sau khi nhờ đến sự giúp đỡ của Ophis, và rồi đắm chìm bản thân trong sức mạnh. Nếu chúng có khả năng sử dụng quân [Vua], thì hàng loạt Quỷ Cao cấp và Quỷ tái sinh có khả năng gây bạo động sẽ xuất hiện. ...Diadora chắc chắn sẽ đánh mất bản thân mình nếu sở hữu sức mạnh của quân [Vua]. Việc cấm nó cũng là chuyện dễ hiểu. Beelzebub-sama tạo ra một vòng tròn nhỏ bên cạnh tay ngài ấy. Sau khi truyền vào đó một ít năng lượng, thông tin về hàng tá người đột nhiên xuất hiện trên bãi biển. ...Tôi có cảm giác rằng họ là những người mà tôi đã từng thấy trong những đoạn video và tạp chí Rating Game. Rias và Sona-zenkaichou cũng nhận ra sự quen thuộc đó, và biểu hiện của họ có vẻ đang bối rối. Trong hoàn cảnh đó, Beelzebub-sama lại có thêm một phát ngôn gây sốc khác.

“Những người ở đây đều là những đấu thủ có thứ hạng cao trong Rating Game. Điểm chung của bọn họ là đều xuất thân từ 72 trụ cột của Solomon – Quỷ cao cấp thuần huyết. Hơn thế nữa, họ đều là những người đã sử dụng quân [Vua]. Đây là ý tưởng của những người có quyền ở địa giới. Việc này được giấu nhẹm. Kết quả là những người sử dụng quân [Vua] được biết đến như là Quỷ cấp tối thượng, và thậm chí cũng không hề nói quá để gọi họ là Quỷ cấp Ma Vương.”

[“—GÌ CƠ!?”]

...Giờ thì mọi người cảm nín luôn. Những gì mà Beelzebub-sama nói thật sự quá bất ngờ. Sau khi bình tĩnh lại, Sona-zenkaichou hỏi Beelzebub-sama

“...Vậy, sức mạnh thực sự của những người được liệt kê ra trong bảng xếp hạng là...?”

“À, bọn chúng, phần lớn những kẻ đó đều sử dụng một loại sức mạnh mà không thể cho là là ‘sức mạnh của chính mình’ để liên tục leo cao trong bảng xếp hạng. Phần lớn những người quản lý điều hành Game đều là những kẻ bên phe bọn chúng. Bằng cách giữ lại quân [Vua], sử dụng cách đút lót để để đổi lấy quyền thương mại, cùng với những ý tưởng của những kẻ có quyền, chúng đã thông đồng từ trước để thao túng trận đấu của mình. Chúng đang liên tục thi đấu với những hành vi bất công và gian trá. Dù vậy, vẫn có những người sử dụng sức mạnh của bản thân để trở thành những đấu thủ dẫn đầu. Ví dụ như là, Cựu Long vương Tannin, và Rudiger Rosekreutz. Đó là một xu hướng thường thấy với những Quỷ tái sinh.”

...Câu chuyện khó tin đó đã khiến mọi người lắng nghe trong yên

làng. Một chuyện được xác nhận trong những thông tin đó là nó không dính dáng đến Tannin-ossan. Đúng vậy, sức mạnh thực sự của ông chú Quỷ cấp tối thượng đó là hàng thật giá thật. Beelzebub-sama nhún vai.

“Thì, nó cũng giống với những cuộc thi ở nhân giới thôi...Rating Game của địa giới cũng có những góc khuất tương tự. Ta chỉ là người khởi xướng, và không hề tham gia vào điều hành hệ thống. Thậm chí còn có cả những thứ [Không được động vào], và [Không được nói ra] đang được sử dụng. Với vai trò người khởi xướng, bất kể là thời đại nào, chỉ một bước nhỏ khỏi thứ mình đề xướng là mọi thứ đều sẽ đi trật hướng hết.”

Sau khi hệ thống Rating Game được hoàn thành, phần lớn các quyền lợi đều được chuyển lại hết cho người quản lí hiện tại. Tôi đã không ngờ đến chuyện đó; Ajuka Beelzebub-sama rõ ràng đã tạo ra Game, nhưng khi Rating Game bắt đầu kết hợp với các ý tưởng của những kẻ khác thì nó sẽ trở nên đáng kinh tởm. Tôi cũng được biết rằng đối với những nhà sáng chế, khi họ trộn lẫn nó với ý tưởng của những người khác, thì họ sẽ cảm thấy rất phiền toái.

“Nói vậy là để biết rằng, dù cuộc thi khá là khốc liệt, miễn là một người thực sự có sức mạnh, thì ai cũng có thể có được danh tiếng qua những trận Rating Game. Với những kẻ quý tộc, đó không phải là lừa đảo...nhưng những người chơi có khả năng vượt qua tình trạng hiện tại chỉ có những trường hợp đặc biệt như các cô cậu thôi. Với những người khác, đó là nhiệm vụ bất khả thi.”

Sự cảnh giác cùng với kĩ năng nửa vờ sẽ khiến việc vượt qua đám người quý tộc đã gây ra chuyện này là không thể.

“Lí do mà những người có thứ hạng cao không không có nhiều thay đổi về thứ bậc là vì...”

Kiba, người thường xuyên xem những trận Rating Game tiếp tục hỏi Beelzebub-sama

“—Trạng thái giằng co này xuất hiện do có những sự điều chỉnh hoàn hảo để cân bằng nó. Chỉ là có những Quỷ lão làng vẫn đang bí mật điều khiển một số thứ để thu về lợi nhuận. Nó thật sự chỉ là một cuộc thi cho những người xếp hạng cao dưới trướng của những Quỷ đó để chúng có thể kiếm được thật nhiều tiền. Miễn là chúng còn có thể điều khiển cuộc thi, thì lợi nhuận mà chúng thu về sẽ ngày càng tăng thêm. Bất kể việc một Quỷ tái sinh có gây chú ý đến mức nào, miễn là chúng sử dụng [Vua], thì những người thách đấu những kẻ

xếp hạng cao dưới sự điều khiển của những tên đó chắc chắn sẽ phải đối mặt với một rào cản mang tên gian lận.”

Lời nói của Beelzebub-sama khiến cho Sona-zenkaichou khuyu gối xuống đất.

“...Sao có thể...!?”

Với Sona-zenkaichou, người đang dự định xây dựng một người trường Rating Game mà bất cứ ai cũng có thể vào học, thì thông tin này như một nhát dao cửa mạnh vào tim vậy....-Quân [Vua]. Những kẻ ngồi trên cùng của bảng xếp hạng đang điều khiển các thứ bậc. Một sự thật tàn nhẫn.

“...Tất cả chuyện này đều là sự thật chưa được phơi bày. Nếu có ai biết về chuyện này, nó sẽ khiến cho những giá trị của địa giới bị lung lay nghiêm trọng...”

Saji, người ủng hộ cho Sona-zenkaichou lộ rõ ra sự phiền não.

“...Sirzechs cũng không thể làm gì với chúng được, đúng chứ?”

Azazel-sensei hỏi Beelzebub-sama.

“Giờ thì chỉ có thể đứng nhìn thôi. Nhìn từ bên ngoài, đó chỉ là bộ mặt chính trị mà chúng đang giả vờ tích cực giải quyết chuyện đó, nhưng nếu chúng hành động hấp tấp, thì sự cân bằng của đại giới sẽ sụp đổ. Với những vấn đề liên quan đến sự tồn vong của chủng tộc và hơn cả là những mâu thuẫn nội bộ, thì phe trẻ và già đang rơi vào một tình huống căng thẳng mà mọi thứ có thể sụp đổ trong nháy mắt. Hơn nữa, đối thủ là vô số những Quý gia gian trá; chúng sẽ làm tất cả mọi thứ vì lợi nhuận của bản thân và vì quyền lợi của tầng lớp quý tộc bọn chúng. Ở vài khía cạnh, chúng thậm chí còn phiền phức hơn cả phe Cựu Ma vương bởi chúng đang ẩn giấu một bí mật còn đen tối sâu xa hơn nhiều so với họ. Ngay cả với những Siêu Quý như Sirzechs và ta cũng chỉ có thể xê dịch đôi chút trên bề mặt của nền chính trị.”

Rating Game bị trói buộc cùng với chính trị và kinh tế.... Phía sau bức màn, những con Quý có sức mạnh đang giật dây cuộc thi vì lợi ích cá nhân. Hiện tại, chúng tôi đã biết được một tình cảnh hết sức khó tin...tôi không thể nào tin tưởng một trận đấu chuyên nghiệp nữa rồi! Trong trận đấu giữa nhà Gremory và nhà Bael, nó có thể cũng là một cuộc chiến giữa phe Ma vương và phe Đại Ma vương sau cánh gà, và đó là lý do tại sao một kiểu thi đấu khác được áp dụng. Trận đấu đó thật sự rất trung thực. Có lẽ đó là những cố gắng của

Sirzechs-sama trong việc thực hiện một thỏa thuận ngầm để trận đấu của chúng tôi không bị điều khiển. Với nét mặt giận dữ, Rias tiếp tục hỏi Beelzebub-sama

“Nhưng, vì sao ngài lại nói cho chúng tôi biết những thông tin này? Không phải đây là thông tin cực kì tối mật mà chỉ có những quý tộc – và Ma vương được biết thôi sao?”

Beelzebub-sama yên lặng nhắm mắt lại.

“Người mà đáng lẽ không nên biết về chuyện này, hay nói đúng hơn, người không được phép biết gì về chuyện này, đã biết tất cả. –Người đó là Hoàng đế Diehauser Belial. Ông ta đã biết hết sự thật về việc này.”

--Cái gì!... Tên của Hoàng đế thật sự được nhắc đến. Và có vẻ như ông ấy cũng biết được sự thật về Rating Game.

“Diehauser có chính cống không?”

“Ừm, ông ta có đức tính trung trực và chỉ sử dụng tài năng và kĩ thuật của bản thân để trở thành Quán quân của Quý. Ông ta có thể đạt đến vị trí đó mà không cần đến quân [Vua]. Đó là lí do đằng sau sự cố đã xảy ra vài hôm trước. –Rizevim Livan Lucifer đã thành công trong việc chiếm lấy Agreas nhờ vào sự giúp đỡ của Hoàng đế. Tất cả là vì mục đích theo đuổi sự thật của tất cả mọi thứ.”

[“—GÌ CƠ!?”]

...Sao có thể được!? Chúng tôi lại một lần nữa bị bất ngờ trước thông tin này. Vị Hoàng đế Belial đó, ông ta thật sự tiếp tay cho Rizevim và Qlippoth!?

Nhà Vô địch thật sự đã tham gia vào vụ việc khiến cho Agreas bị cướp mất....tôi có vẻ đã có vài manh mối nhỏ về nó. Khi chúng tôi đến học viện Auros, Nhà vô địch đã ghé qua thăm chúng tôi và nói chuyện với lũ trẻ. Sau đó, có vẻ như ông ấy đã đi tới Agreas để quay phim...ra vậy, vào lúc đó, Nhà vô địch đã theo phe địch và đồng hành cùng Rizevim...--Sau tất cả, chúng tôi đã bị cuốn vào trận chiến ở Học viện Auros, và nó là do Nhà vô địch một tay tạo ra. ...Khốn thật, tôi trở nên tức giận hơn hẳn việc bất ngờ; chuỗi sự kiện đó bắt đầu khiến tôi rối bời. Rias đã sốc đến mức vai của chị ấy bắt đầu run lên.

“Nhà Vô địch...thật sự đã tham gia vào một vụ tấn công khủng bố... tôi không thể tin được vào tai của mình!”

“Ông ta chắc chắn đã rời đi bởi đã phát hiện ra sự thật. Có thể nói ông ta đã suy nghĩ kĩ càng, và không làm chuyện này chỉ vì một phút bốc đồng.”

Ngay cả Xenovia, người luôn luôn nhanh nhẩu, cũng có vẻ nghi ngờ trước những hành động của Nhà vô địch. Beelzebub-sama thở dài.

“Ông ta có lí do của riêng mình. ...Nếu chịu tìm hiểu gốc rễ của vấn đề, thì có thể nói rằng đó là lỗi của đám Quỷ già kia. ...Lỗi suy nghĩ của đám Quỷ già đó đang dần dần bóp méo đi những chuẩn mực của địa giới. Cuối cùng thì nó cũng chạm đến giới hạn. Và Nhà vô địch đã sử dụng cơ hội này để hành động.”

Lí do riêng của Nhà vô địch-- ...Với lí do rằng địa giới, Quỷ, và tất cả các phe đều là kẻ thù của mình, ông ta thật sự... Vì số lần tôi gặp ông ta mới chỉ đếm được trên đầu ngón tay, tôi không nghĩ rằng ông ta là kẻ xấu. Tuy nhiên, vì tôi chẳng khác gì một đứa nhóc có quá ít kinh nghiệm, có lẽ tôi đã không thể nhìn ra được rằng ông ta là một kẻ xấu....Tôi vẫn còn chút băn khoăn tới một chuyện, nên tôi hỏi Beelzebub-sama

“Tại sao chuyện này lại xảy ra với Raiser và Ravel...? Có lẽ nào Hoàng đế Belial đã sử dụng nó như là một cuộc khủng bố?”

Tới giờ tôi mới nhận ra rằng Nhà vô địch đã kéo theo anh em nhà Phoenix vào chuyện này. Beelzebub-sama đáp lại

“Để có thể gọi ta ra. Ông ta chỉ muốn nói chuyện với ta, và đó là lí do ông ta sử dụng họ. Trong một trận đấu, khi xuất hiện những hành vi sai trái, thì ta sẽ tự mình giải quyết nó. Để có thể hoàn thành điều kiện đó, hành vi lần này xảy ra do Nhà vô địch đã sử dụng kĩ năng của mình lên hệ thống. Kĩ năng của ông ta có tên [Worthless]; đó là sức mạnh để vô hiệu hóa hoàn toàn một kĩ năng đặc biệt. Ông ta đã vô hiệu hệ thống đầu hàng của Rating Game, dẫn đến chương trình khẩn cấp được kích hoạt. ...Để có thể xác nhận chính xác vì sao Hoàng đế lại làm chuyện đó, ta đã tự dịch chuyển bản thân tới đó.”

...Vậy ra đó là sự thật đằng sau sai phạm đó. Hoàng đế đã sử dụng kĩ năng của bản thân để vô hiệu hóa hệ thống của Rating Game, và kết quả là, Beelzebub-sama đã tự mình dịch chuyển đến đó sau khi cảm thấy hứng thú với sai phạm đó.

“Ừm, hai người đã nói về chuyện gì?”

Đáp lại câu hỏi của Azazel-sensei, Beelzebub-sama gật đầu

“Đúng vậy, là về quân [Vua] và nó cũng giúp xác nhận rằng ông ta đang hợp tác với Rizevim. –Nhưng, nếu chỉ có vậy, việc anh em nhà Phoenix có mặt ở đó là quá nguy hiểm.”

“Cuối cùng, chuyện gì đã xảy ra?”

Tôi hỏi Beelzebub-sama thêm lần nữa, nhưng người đáp lại là Azazel-sensei.

“Rating Game sử dụng máy quay cho khán giả, và vì những mục đích khác như giám sát. Máy quay dùng cho giám sát không chỉ được sử dụng bởi người quản lí, mà trong một số trường hợp, thì những kẻ quý tộc cũng có thể xem được. Cuộc đối thoại giữa Ajuka và Nhà vô địch cũng đã bị quan sát bởi chúng. Hai anh em nhà Phoenix có mặt lúc đó cũng có thể bị nghi ngờ có dính líu tới chuyện đó. Lí do là vì, khi Ajuka và Hoàng đế đang nói chuyện về quân [Vua], thì nó dẫn tới những vấn đề bí mật khác bị nói ra. Nếu không giải quyết mọi chuyện khéo léo, thì hai anh em họ sẽ bị trừ khử.”

“Bị trừ khử, sao có thể...!”

Chỉ vì có mặt ở đó, Ravel sẽ bị trừ khử? Chuyện đó thật quá sức vô lí! Beelzebub-sama cười mỉa.

“Đó là việc chúng sẽ làm. Để có thể duy trì vị thế của bản thân, đám già đó chắc chắn sẽ thản nhiên làm những chuyện như vậy. Trong quá khứ, những người biết được sự thật về quân [Vua] cũng đã bị chúng trừ khử không chút nhân từ. Lo rằng chuyện đó sẽ xảy ra, Nhà vô địch đã sử dụng anh em nhà Phoenix và rồi giao họ lại cho ta. Dù có là đám già đó, chúng cũng sẽ không dám hành động liều lĩnh với ta.”

...Vậy ra đó là sự thật đằng sau nguyên nhân của sự kiện đã xảy ra trong trận đấu giữa Nhà vô địch Belial và Raiser.... Beelzebub-sama tiếp tục nói

“Cả hai bọn họ đều được giao lại cho ta. Trước khi đảm bảo an toàn cho họ với sự chắc chắn tuyệt đối, ta đã không để chúng đi. Với những người trẻ như cậu với một tương lai rực rỡ trước mắt lại bị sát hại bởi những âm mưu của những kẻ đó, đó là một chuyện mà ta không thể nào chấp nhận.”

Dù Raiser và Ravel bị kéo vào vấn đề tối mật này, họ đã được an toàn, tất cả đều nhờ Beelzebub-sama đã làm tất cả để bảo vệ họ. ....Với chúng tôi, người đàn ông mê hồn này đang đứng tại vị trí cao nhất trong địa giới ở một nơi mà chúng tôi không thể thấy được.

Nhưng, vì đã bảo vệ cho anh em Phoenix lần này, ngài ấy là một vị Ma Vương xứng đáng với sự tin tưởng của chúng tôi. Nghĩ về việc này, tôi mạnh được như hiện tại cũng là nhờ ngài ấy đã giúp tôi chỉnh sửa những quân cờ của mình. Sau khi lấy lại tinh thần, Sona-zenkaichou đứng dậy, và nheo mắt lại.

“Ajuka-sama, kế hoạch với Nhà vô địch là gì khi ông ta không còn ở đây nữa?”

Chị ấy đã hỏi một câu then chốt. Beelzebub-sama nói

“—Những gì chúng ta vừa bàn luận sẽ được thông báo cho toàn bộ địa giới và một số phe khác.”

[“—GÌ CƠ!?”]

Sau khi nghe mục đích của Nhà vô địch từ Beelzebub-sama, mọi người đều đang bị sốc. ...Như những gì Saji đã nói, nếu mọi người biết về chuyện này, thì những giá trị của địa giới sẽ bị tổn hại. Và còn đó là những hi vọng và mơ ước của những Quý trung cấp và hạ cấp đối với Rating Game-- ...Bên trong nó là một màn đen tăm tối; nếu mọi người biết về sự chi phối về xếp hạng, những người đang dốc sức vì giấc mơ của họ và những đứa trẻ đang mơ ước về tương lai, hi vọng của họ sẽ bị nghiền nát. Xếp hạng đầu, Nhà vô địch tuyệt đối; sự thật được nói ra bởi Hoàng đế Belial sẽ có trọng lượng hơn bất kì ai khác. Với một biểu cảm cay đắng và gương mặt đầm lệ, Sona-zenkaichou nói

“...Có lẽ nó sẽ phải trả giá bằng nhiều nạn nhân hơn cả trong quá khứ.”

Cuộc chiến vì Agreas, và cuộc chiến sau đợt tấn công ở Thiên Đàng đã kết thúc với rất nhiều thương vong. Mục đích của Hoàng đế có lẽ sẽ chỉ mang tới nhiều thương vong hơn nữa mà thôi. Đó là vì những người biết được sự thật sẽ tập hợp lại và nổi loạn. Beelzebub-sama thở dài.

“...Sẽ có một số lượng đáng quan ngại người phải hi sinh. Nhất là vì rắc rối lần này mang tính chất khá căn nguyên. Cùng với trận chiến ở Agreas, tổn thất đã gánh chịu là điều không thể chối bỏ được.”

“Vậy hiện giờ thì Nhà vô địch đang ở đâu?”

Rias hỏi. Cái gì cần nói cũng đã nói, cần hỏi cũng đã hỏi; vậy thì Nhà vô địch đã đi đâu rồi?

“Ông ta đã buộc phải dịch chuyển đi. Ông ta chắc hẳn đã sử dụng sức mạnh của Rizevim, hoặc có thể là sức mạnh của tên Ác Long nổi danh bởi ma pháp của nó, Aži Dahāka. Ông ta cho rằng nếu ở lại quá lâu cùng ta thì sẽ rất nguy hiểm.”

Beelzebub-sama đáp lại. Tuy nhiên, những nghi ngờ của tôi vẫn còn.

“...Nhưng, tại sao chuyện đó chỉ xảy ra với trận đấu của Raiser? Nó sẽ không hoạt động với một đối thủ khác sao...?”

Với câu hỏi của tôi, Beelzebub cười nhẹ.

“Cậu sẽ sớm có được đáp án cho mình thôi. Ông ta thông thái đến không ngờ đấy.”

...? Tôi không hiểu lắm. Ông ta có lí do gì để sử dụng Raiser hay sao? Azazel-sensei hăng giọng rồi nói

“Nhưng mà, Ajuka. Vì video từ máy quay giám sát có thể đã bị xem, nên điều đó có nghĩa rằng đám Quỷ già đó chắc đã nghe hết cuộc đối thoại của ông với Hoàng đế Belial rồi. Chúng có thể sẽ tìm đến để chất vấn sự sơ suất của ông đấy.”

“Về vài khía cạnh, những gì xảy ra trong video đó đã bị can thiệp rồi. Giờ thì, mấy tên già đó sẽ có những nước cờ sai lệch...”

Sensei nhún vai.

“Ra vậy. Dù Nhà vô địch có làm gì, thì cũng sẽ có một lời đáp trả thích hợp. Vì đó là ông, ông chắc chắn đã có chuẩn bị rồi.”

“Giờ thì chuyện là như vậy. Sau tất cả thì ta vẫn là Ma Vương. Đó cũng là chuyện mà Sirzechs không thể làm được, chuyện mà chỉ ta mới có thể làm.”

“Ta hiểu, ông nói đúng. –Nhưng dù có bao nhiêu chuyện xảy ra đi nữa, chúng ta vẫn cần phải giữ thương vong ở mức thấp nhất.”

“Ừm, tất nhiên là ta hiểu rồi. Ta chắc chắn sẽ không để bất kì người dân vô tội nào trở thành nạn nhân.”

Azazel-sensei và Beelzebub-sama có thể trò chuyện một cách ăn ý. Hai người họ đúng là thuộc hàng VIP, và thật sự xứng đáng với vị trí lãnh đạo chủng tộc của họ.

“Một lần nữa cảm ơn ông vì những gì đã làm vì Ravel và Raiser, Ajuka.”

“Tất nhiên ta sẽ phải làm gì đó rồi, Cựu Thống lĩnh. Hiếm khi có những người trẻ tuổi với tương lai xán lạn đến vậy xuất hiện, nên làm sao ta có thể để họ cứ thế mà chết được? Tình cảnh hiện tại của Rating Game là kết quả của thái độ lơ đãng của ta. Nếu có thể, ta muốn thanh lọc những yếu tố trong môi trường Game trong khả năng của mình. Raiser Phoenix cũng như các Quý tử các cậu có thể sẽ là những người nắm giữ tài năng cần thiết để có thể xoay chuyển Rating Game.”

Tôi bước lên trước và cúi đầu.

“...Tôi không hiểu những vấn đề phức tạp đó, nhưng tôi tuyệt đối tin tưởng vào Azazel-sensei và những Ma Vương khi nói về khía cạnh chính trị của mọi việc. Nhưng, xin hãy nhận lời cảm ơn này. Tôi thật sự biết ơn ngài vì đã giúp đỡ cho Ravel và Raiser!”

Đó là một ý nghĩ thành thật. Vốn dĩ, vấn đề chính trị của Rating Game và mặt tối của nó là quá xa vời với chúng tôi. Nhưng người đã cứu Ravel là người đàn ông này, nên tôi biết ơn ngài ấy về điều đó.

“...Cảm ơn.”

“Ah, cảm ơn ngài!”

Koneko-chan đang đứng sau lưng tôi cũng cảm ơn ngài ấy trong khi cúi mình. Gasper cũng làm theo chúng tôi. Với hai em ấy, vì bạn của mình đã được giải cứu, nên họ bày tỏ lòng biết ơn với Quý vương. Những thành viên của [DxD] ở đó cũng cúi người với sự cảm ơn. Một nụ cười hiện lên trên gương mặt của Beelzebub-sama.

“Chà, các cô cậu Quý tử đây sẽ đối mặt với nhiều khó khăn, nhưng, hãy cố gắng vượt qua chúng. Tình cảnh ngoài tầm với sẽ có những người ở phía trên giải quyết. Sau cùng thì, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, các cô cậu cũng cần thể hiện tinh thần nhiệt huyết của mình, và bảo vệ những gì mà bản thân cần bảo vệ!”

Thật súc tích! Ah, kẻ nào dám tấn công chúng tôi chắc chắn sẽ phải trả giá gấp vạn lần. Bất cứ điều gì cần bảo vệ sẽ được chúng tôi bảo vệ bằng tất cả sức mạnh của bản thân. Chúng tôi là như thế đó. Đó không chỉ là điều mà chúng tôi đã làm, mà còn là điều mà chúng tôi sẽ tiếp tục làm trong tương lai. –Trong khi tôi đang nghĩ ngợi những điều đó, Azazel-sensei giơ ngón trỏ lên và hỏi Beelzebub-sama

“Một câu hỏi thôi. –Có bao nhiêu quân [Vua] đang tồn tại?”

“Đây chuyện sản xuất đã bị dừng lại ngay từ lúc bắt đầu giai đoạn

phát triển. Thậm chí không ai biết đến phương pháp sản xuất chúng, và chỉ có ta tạo ra chúng, nên việc có thêm những quân mới là chuyện không thể. Tóm gọn lại, chỉ có một số ít do ta tạo ra trong giai đoạn sản xuất đầu tiên còn tồn tại. Ta vẫn luôn theo dõi chúng cẩn thận; trừ một ít của ta, thì có tổng cộng là 9 quân. Hoàng đế đã đưa quân của ông ấy cho ta. Hiện giờ ta đang nắm giữ 4 quân.”

Tôi không biết là lúc nào, nhưng Beelzebub-sama đã tạo ra quân [Vua] thứ hai từ tay ngài ấy. Tôi nghĩ rằng đó là quân mà ông ấy đã lấy từ Hoàng đế. Sau khi nghe lời đáp lại, ánh mắt sensei trở nên nghiêm trọng.

“...Có năm quân đang nằm trong tay của đám Quỷ quý tộc. Nhiều đến không ngờ. Nếu trường hợp tệ nhất xảy ra, nó sẽ đủ cho một cuộc phản động.”

...Những Quỷ sử dụng quân [Vua] có thể làm đối thủ với Quỷ cấp tối thượng, và thậm chí là Quỷ cấp Ma Vương. Với năm Quỷ còn sót lại, sensei không thể biết được chúng sẽ gây ra những chuyện gì.

“Ta đang dự tính sẽ dành vài ngàn năm để giành lại chúng. Đây là trách nhiệm mà ta nên hoàn thành dưới danh nghĩa người sáng tạo ra nó.”

Quân cờ mà ngài ấy lấy được từ Hoàng đế có thể gọi là giành lại. Nếu có ai đó ngoài ngài ấy lấy được nó, thì hẳn là kẻ đó sẽ tạo ra những tội ác không tưởng. Mà thật ra, thật tốt khi mà quân cờ của Hoàng đế không bị Rizevim lấy mất.... Hay là nó không có tác dụng với Rizevim nhỉ? Có lẽ đã nhìn thấu được những suy nghĩ của tôi, ngài Ma Vương nói

“Nếu quân [Vua] được sử dụng bởi ai đó đã quá mạnh, hoặc là ai đó có kĩ năng đặc biệt, thì có thể xảy ra tình trạng quá tải. Trong trường hợp xấu nhất, nó có thể ảnh hưởng đến mạng sống của họ. Giả sử có được cứu sống đi nữa...thì cũng sẽ chẳng có gì tốt đẹp hơn.”

Ra là có một lí do như vậy. Đó không phải là một thứ có thể được sử dụng bởi những người đã mạnh sẵn. Có lẽ đó là lí do khiến phe Cựu Ma vương đã không sử dụng nó? Nếu Rizevim sử dụng quân [Vua], thì có thể hẳn ta sẽ phải chết, vậy đó là lí do hẳn ta không sử dụng nó...? Vẫn còn quá nhiều câu hỏi chưa được giải đáp. Beelzebub-sama nói với Azazel-sensei.

“Còn một chuyện nữa, Cựu Thống lĩnh Azazel-dono.”

“Gì vậy?”

“Sẽ thật tốt nếu ông nhận ra. Thành thật mà nói, nếu ta là kẻ địch, thì để hạ gục [DxD], ông sẽ là người đầu tiên mà ta nhắm đến.”

--Mn. ...Không ai lường trước được chuyện đó từ Beelzebub-sama, và mọi người đều tập trung sự chú ý vào hai người họ. Beelzebub-sama tiếp tục

“Ông thật sự quá tài giỏi. Không chỉ trong đội này, mà kể cả với những phe khác, ông vẫn là một vị cố vấn xuất chúng. Lần tới khi Indra và Hades nhắm đến cái gì đó, đó sẽ là ông...Ta hi vọng ông đã nhận ra điều đó.”

Sensei nhún vai và cười châm biếm.

“...Đó là những gì mà Thần Hủy diệt đã nói. ...Nhưng, ta ít nhiều cũng đã chuẩn bị vài biện pháp phòng thân cho mình.”

...Nhắm vào sensei sao. Sensei là vị ân nhân đã chỉ dạy chúng tôi. Và như là cầu nối giữa những phe khác nhau, ông ấy cũng có liên quan đến một vài cuộc nói chuyện với VIP. Nhìn vào trạng thái hiện giờ của mọi việc, lí do mà đội [DxD] tồn tại cũng là nhờ vào sensei. Vì vậy mà sensei là một nhân tố rất quan trọng với cả chúng tôi, và cả những VIP của các phe khác. ...Đó là lí do khiến ông ấy sẽ trở thành mục tiêu của nhiều người. Làm ơn, sensei; đừng để bất kì chuyện gì xảy ra với bản thân trong tương lai cả. Nếu ông gục ngã, thì tương lai sẽ trở nên mờ mịt...mà, sensei không phải dạng sẽ dễ dàng bị hạ gục đâu. Những lời khuyên của Beelzebub-sama cũng đủ đáng sợ rồi. Azazel-sensei hỏi ngược lại Beelzebub-sama

“Ta có nghe rằng ông cũng tự đắm đầu vào vài chuyện kì lạ? –Ông biết vị trí của [Innovate Clear] và [Telos Karma] đúng chứ? Ông làm thế với [Team] của bản thân...nó có liên quan đến không gian này, phải không?”

Đột nhiên, Azazel-sensei lại kể tên hai thanh Longinus.... Chuyện gì vậy? Dù tôi có biết được rằng Beelzebub-sama đã điều hành [Team] của ngài ấy đâu đó ở Nhật Bản...thì hai thanh Longinus có dính dáng gì đến không gian này? Beelzebub-sama lắc đầu.

“Thật xin lỗi, nhưng đây là lĩnh vực của ta. Dù đó có là một người đã quen thuộc với Sacred Gear như ông, thì cũng chưa chắc là ông sẽ hiểu được. Nếu ông muốn biết vì sao, thì lí do là nó đang tồn tại ở bên ngoài thế giới.”

Sensei thở dài tiếc nuối trong khi nói ‘Ta hiểu rồi’. Lúc này, một vòng ma pháp liên lạc xuất hiện bên cạnh tai của Beelzebub-sama.

Beezebub-sama lắng nghe giọng nói đó.

“...Một đường dây nóng, huh.”

Beelzebub-sama nheo mắt lại.

“...Ho, về vài mặt thì đó là một nước cờ bất ngờ của bọn chúng đấy, nhưng lại là một nước đi sai.”

Ngài ấy quay lại và nói với chúng tôi

“Mọi người nên rời đi ngay đi.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Rias thắc mắc về sự cố bất ngờ, và một tin tức gây sốc được Ma Vương thông báo.

“—Ophis đã bị tấn công bởi một Ác Long.”

[--GÌ CỜ!?"]

Tôi và mọi người đều câm nín—Dã tâm của những kẻ đó một lần nữa biến thành hành động.

Phần 4

Tầng trên tại biệt thự nhà Hyoudou-- Tập trung lại trong phòng của Ophis là những thành viên lúc trước, và thêm cả Dulio vừa vội vàng tới đây sau đó. Sau khi được đưa về, Ravel đã trở lại phòng mình để nghỉ ngơi. Koneko-chan đã đi cùng em ấy. Tuy nhiên, Ophis đang nằm trên giường...với quần áo đã rách nát tả tơi. Asia đang trị liệu cho cô ấy. Những vết thương ngoài da dần dần mờ đi đến khi biến mất hẳn. ...Khi chúng tôi vội vã trở về từ chỗ của Beelzebub-sama, thì Ophis đã bị thương nghiêm trọng. Gãy toàn bộ tứ chi, cùng với gương mặt cũng bị trọng thương. Cơ thể cô ấy chỉ chút những vết thương do móng vuốt, và cô ấy đã rơi vào trạng thái hôn mê. Kể cả sau khi được chữa trị, thì cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. ...Nếu cô ấy vẫn còn ở trạng thái vô cực, thì mấy cái vết thương đó sẽ chẳng là gì cả. Nhưng mà giờ thì cô ấy không còn trong trạng thái đó nữa. Cho dù cô ấy có mạnh hơn bất kì ai trong căn phòng này, thì cô ấy vẫn có thể bị thương. ...Nhưng, đó là kẻ nào? Tôi không thể nghĩ đến bất kì ai có khả năng đánh bại Ophis. Và cô ấy bị tấn công ở đâu? Trong khi những nghi ngờ đang lấp kín tâm trí tôi, Dulio lên tiếng

“...Có vẻ cô ấy đã bị tấn công tại khu vực dưới lòng đất đó. Lúc đó,

tôi đã cảm thấy lo lắng, và nhanh chóng tìm đến đó. Vào thời điểm đó, tên Ác Long đã bỏ trốn. Người đã đến đó trước tôi là Crom Cruach.”

“.....”

Tại nơi mà Dulio đang chỉ vào, Crom Cruach đang đứng dựa vào tường ở đó. Dulio nói tiếp.

“Ophis, cô ấy...để bảo vệ trứng của [Spectre Dragon], cô ấy đã bị đánh bại.”

....Nói cách khác, Ophis bị thương đến mức này là để bảo vệ quả trứng... ...Á, lũ khốn đó, chúng chắc chắn đã có chủ đích nhằm vào quả trứng đó. Vì đó là Ophis, cô ấy chắc chắn sẽ hi sinh bản thân để bảo vệ nó. Nếu mục đích của lũ khốn đó là để đánh bại Ophis, thì chúng chắc chắn sẽ nhắm vào quả trứng để tấn công cô ấy. Khi mà Ophis đang bảo vệ quả trứng, thì ngay cả Ác Long cũng có thể đánh bại cô ấy. Nhưng cô ấy đã không làm gì cả, hay là chúng đã sử dụng một kỹ thuật mà Ophis không thể chống cự được...? Dù là thế nào, chúng cũng đã gây thương tích cho Ophis đến mức đẩy trong khi cô ấy không thể phản kháng. Chúng thật sự là một đám xấu xa khốn kiếp...chó thật!

“...Uhh. ...Ophis.”

Tôi đã tức giận đến mức cả cơ thể tôi đang run lên. ...Cô ấy rõ ràng đang sống một cuộc sống yên bình. Cô ấy đang cùng chúng tôi sống bình an mỗi ngày. Cô ấy đã rất hứng thú với trứng [Spectre Dragon], và muốn bảo vệ nó. Cô ấy chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường! Sự giận dữ đang trào ra khỏi cơ thể của tôi. Cạnh tôi, Rias và Asia đang cố gắng làm dịu tôi.

“...Ise-san.”

“Ise, bình tĩnh lại đi. Em sẽ chỉ làm theo những gì mà chúng muốn nếu không giữ được cái đầu lạnh. Mọi người có thể hiểu được cơn giận của em. Chị, cùng với mọi người cũng đang cảm giận không kém gì.”

“...Em biết, tất cả là vì tên đó...tất cả đều nằm trong kế hoạch của gã khốn đó...chết tiệt!”

--Rizevim, Clippoth! Đúng vậy, chỉ có tên đó là tôi cần phải...! Tôi kiềm chế lại cơn giận trong lòng mình, và bình tâm lại. Lúc đó, một vòng ma pháp liên lạc xuất hiện bên tai của sensei.

“Gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyển sự chú ý qua sensei, tôi nhận ra ông ấy không thể thốt ra lời nào, và có một biểu cảm nhức nhối.

“---Chết tiệt!...Sao lại thành ra như thế? Lũ khốn kiếp, chúng thật sự đã làm ra một chuyện như thế...!”

Sau khi đâm mạnh vào ngực vài lần, sensei điều chỉnh lại nhịp thở và nói với tôi

“Ise, hãy bình tĩnh mà nghe ta nói. Hiểu chứ? Phải tuyệt đối bình tĩnh mà nghe ta nói.”

“Thực sự là đã có chuyện gì xảy ra rồi, sensei? Chuyện gì vậy?”

“—Bố mẹ của em, họ vừa bị bắt cóc bởi Qlipboth.”

Khoảnh khắc nghe câu nói đó, có thứ gì đó đã tuôn trào trong tôi.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Bị kích động

Những thành viên của [DxD] đã tập hợp tại phòng VIP tại tầng cao nhất của Biệt thự nhà Hyoudou. Sau khi di chuyển từ phòng của Ophis sang phòng này, tôi – Kiba Yuuto, và những đồng đội của mình đang quan sát vô số màn hình được đặt bên trong phòng VIP, và kiểm tra một đoạn video được ghi lại. –Đó là video quay lại những gì đã diễn ra trong khu vực đó. Vì đó là quả trứng quý giá mà Cửu Long Vương Tannin đã tin tưởng giao lại cho chúng tôi, nên nó đã được giám sát để đề phòng những tình huống ngoài dự tính. Nó cũng là một giống rồng hiếm, nên còn có nhu cầu ghi lại khoảnh khắc mà nó ra đời. Đó là lí do mà những chiếc máy quay giám sát được cài đặt trong khu vực dưới lòng đất. Đoạn phim được quay lại bởi một lượng lớn máy quay đang được chúng tôi xem lại. ...Những gì mà đoạn phim ghi lại, là một con Ác Long duy nhất đột ngột xuất hiện tại khu vực dưới lòng đất cùng với Ophis, người đã đối đầu với nó. Sau đó...cô ấy đã phải chịu đựng một trận vũ lực thô bạo tới mức không tưởng. ...Đó là một khung cảnh quá sức tàn nhẫn. Mọi người đều không thể quan sát nó thêm nữa. Những đòn tấn công hung tàn của con Ác Long là quá sức tàn khốc. ...Với lớp vảy đen và phần bụng màu kaki, nó là một con Ác Long mảnh khảnh giống hình dạng một con rắn. Dựa vào hình ảnh từ đoạn phim, nó có một cơ thể to lớn và dài khoảng 20 mét. Dù có hình dáng giống với một con rắn, nó lại có tứ chi, và có tới 4 cái cánh. Không rõ chất lỏng nhỏ ra từ cái miệng khổng lồ của nó là nước dãi hay là độc. Cùng với điệu cười cứng ngắt của nó, đó là một cảnh tượng xấu đến kinh tởm. Nhìn thấy cảnh này, tôi có cảm giác rằng mình đã từng thấy nó trước đây; Rossweisse-san che miệng cô ấy với một biểu cảm kinh tởm và nói

“[Abyss Rage Dragon] – Níðhöggr là một con Ác Long huyền thoại đã từng sống tại vùng Bắc Âu. Ngay cả khi đã bị trừng phạt, hắc vẫn là một con Ác Long phiền phức mà sau đó đã hồi sinh lại. Vì lòng hận thù không đáy của hắc, ngay cả khi tận thế Ragnarök đến – dù là tận thế của thế giới, hắc cũng sẽ sống sót và tồn tại. ...Theo như ghi chép, lần cuối hắc bị đánh bại đã là vài trăm năm trước. Chuyện hắc đã tự hồi sinh, hay thông qua Chén Thánh là một ẩn số.”

Níðhöggr, hử. Tôi cũng đã đọc về truyền thuyết đó. Tại vùng đất băng giá Niflheim của Na-uy, đó là nơi cư trú của Níðhöggr. Hắc là một con rồng đầy lòng tham. Vì hắc luôn cảm thấy đói bụng, hắc

nuốt chửng tất cả mọi thứ trong tâm mắt của mình. Tên Níðhöggr đó liên tục tấn công Ophis một cách thô bạo trong khi cô ấy không có sự phản kháng nào cả. Hắn sử dụng chân trước để đập Ophis vài lần, giẫm lên Ophis vài lần, và thậm chí còn dùng cái miệng khổng lồ đó để cắn Ophis. Tại sao Ophis lại không kháng cự chút nào? Lí do nằm ở chân trái của Níðhöggr. –Bố mẹ của Ise đang bất tỉnh trong những cái móng vuốt của Níðhöggr. Với một biểu cảm cay đắng, Azazel-sensei nói

“...Tên khốn đó, hắn đã bắt cóc bố mẹ của Ise từ trước, rồi mới đến chỗ của Ophis. Dù chúng ta không biết được hắn đã nói gì, nhưng chắc chắn là hắn đã dùng bố mẹ của Ise như con tin....”

Đúng vậy, trong cuốn phim đó, khi tên Ác Long đột nhiên xuất hiện tại khu vực dưới lòng đất đó và đối mặt với Ophis, hắn đã nói gì đó với cô ấy. Níðhöggr cầm bố mẹ của Ise mà hắn đã bắt cóc và đưa ra trước mặt Ophis, và rồi Ophis dừng trạng thái chiến đấu lại. Cô ấy đã đầu hàng trước màn vũ lực tàn ác đó của tên Ác Long.

“...Hắn thậm chí còn nhìn chăm chăm quả trứng. Thật đáng khinh...!”

Cả Rias-zenbuchou và Sona-zenkaichou đều tức giận đến run lên khi xem cuộn phim đó. Trong cuốn phim, Níðhöggr đã tấn công giẫm lên quả trứng vài lần, và Ophis sẽ đứng chắn trước quả trứng để bảo vệ nó. Vào lúc đó – tên Ác Long sẽ tấn công liên tục đầy bạo lực lên Ophis. Nhìn thấy vị Long Thần với sự kiên cường lớn đến vậy, mọi người đều đã rơi lệ trong sự thương xót. Cô ấy là một người bạn của Ise-kun. Không thể phủ nhận rằng vì bố mẹ của bạn mình đang bị sử dụng như con tin mà cô ấy đã nghĩ rằng ‘nếu bố mẹ của cậu ấy chết, thì cậu ấy sẽ buồn lắm’. Đó còn là vì sự hứng thú đối với quả trứng [Spectre Dragon] mà cô ấy đã chăm sóc và trở nên gắn bó hơn. –Thế nhưng, tất cả đều đã bị tên Ác Long xâu xa đó lợi dụng. Ngay cả với Ophis, dù cô ấy đã từng nắm giữ sức mạnh vô tận, thì hiện tại nó đã bị hạn chế; thiếu đi sức mạnh để chịu đựng những đòn tấn công đó, thì việc cô ấy thất bại là không thể tránh khỏi.

“...Nhưng mà, làm sao mà tên Ác Long xâm nhập được vào đó?”

Griselda-san bình tĩnh hỏi. Xung quanh Thành phố Kuoh là những lá chắn mạnh mẽ. Khu vực dưới lòng đất cũng nằm trong phạm vi những lá chắn đó nên sẽ không dễ để có thể phá vỡ nó. ...Nhắc đến chuyện đó, trong quá khứ, đã có những lần mà lá chắn đã bị phá vỡ bằng vũ lực, hoặc có những kẻ địch đứng canh chừng bên ngoài lá chắn. Tôi đã sợ rằng lần này, cả hai chuyện đó sẽ cùng xảy ra. Bên

cạnh việc xuyên thủng lá chắn, chúng cũng đã bắt cóc bố mẹ của Ise-kun, những người đã đi ra bên ngoài lá chắn. Khi bố mẹ của Ise ra ngoài để đi câu cá, đã có những đặc vụ đặc biệt âm thầm bảo vệ họ, nhưng họ đều đã bị đánh bại khi sự cố đó xảy ra.

Sensei trả lời

“...Lilith. Hẳn có lẽ đã lợi dụng một liên kết nào đó giữa cô ta và Ophis vì cô ta được sinh ra từ Ophis. Dù sao thì, phe kia đã có được bản sao của Ophis...Khi tình thế bắt buộc, chúng sẽ xúi giục cô ta làm theo những gì mà chúng cần. Giờ thì, chúng ta sẽ tìm hiểu xem chúng đã đâm thủng lá chắn như thế nào...thật là, dù ta không nên nói vậy với tư cách người thiết kế, nhưng nó đúng là cái lá chắn vô dụng...!”

Với gương mặt hối tiếc, sensei nhắm mắt lại và túm lấy tóc mình.

“Trong lúc đó, Níðhöggr đã cảm nhận được sự xuất hiện của Crom Cruach vừa dịch chuyển tới đó, và ngay lập tức chuẩn bị. Có lẽ việc Crom Cruach có liên quan đến Ophis, và việc Crom Cruach xuất hiện ở đó là hai điều mà hẳn đã không ngờ đến.”

Đúng như lời sensei nói. Trong cuộn phim, sau khi Crom Cruach xuất hiện ở đó, tình thế ngay lập tức thay đổi. Níðhöggr đã bị bất ngờ ngay khoảnh khắc hắn thấy Crom Cruach. Qua bộ dạng hoảng loạn đó, có vẻ như hắn không hề nghĩ đến viễn cảnh Crom Cruach sẽ xuất hiện ở đó. Trong cuộc phim, Crom Cruach đã nhận ra sự thay đổi của Ophis, nhưng lúc ông ta nhìn lại về phía Níðhöggr, thì tên Ác Long đó đã bắt đầu dịch chuyển đi rồi. Cảnh cuối trong cuộn phim là cảnh Crom Cruach tiến lại gần Ophis, và Dulio xuất hiện. Sau đó, Dulio công Ophis đang bị thương tới căn phòng trong Biệt thự Hyoudou. Tuy nhiên, thông tin này đã được hệ thống mạng thông minh của Beelzebub-sama biết được trước cả Azazel-sensei. Đó là toàn bộ câu chuyện về việc Ophis bị tấn công.

“.....”

Ise-kun cứ xem đi xem lại cuộn phim với biểu cảm trống rỗng, và ngay cả khi nó đã kết thúc, cậu ấy vẫn lặng thinh.

Đã hiểu rõ toàn bộ sự việc, Ise-kun – đang lặng mình chìm trong luồng khí tức màu đỏ. Cậu ấy đang liên tục tỏa ra một áp lực khác với trước đó. Sức ép đáng kinh ngạc của áp lực đó khiến mọi người không dám thốt ra một từ nào; họ chỉ có thể quan sát trong khi nuốt nước bọt. Bậc sinh thành quý giá của cậu ấy đã bị bắt đi, và bị đối xử như những con tin. Ophis, người mà cậu ấy đã chăm sóc cẩn

thận và bảo vệ, cũng đã bị trọng thương. –Đó là một phần mà đáng lẽ ra tuyệt đối không được chạm vào; nó là một tồn tại hết sức thiêng liêng. Nhìn thấy Ise-kun trước mắt mình, tôi chìm vào suy nghĩ. Qlippoth – Rizevim Livan Lucifer đã giẫm đạp lên nơi thiêng liêng đó mà không hề kiêng nể gì. –Hắn ta đã kích động cơn thịnh nộ của rồng. Nếu sự phẫn nộ của một Thiên Long được giải phóng, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Và hậu quả dành cho kẻ đó là gì? Ise-kun –với một ánh mắt trống rỗng cất tiếng

“.....Ra là như vậy, Vali. Cuối cùng thì ta đã hiểu được suy nghĩ và cảm xúc của người từ sâu thẳm trong tim mình.”

Đột nhiên, Ise-kun chuyển ánh nhìn sang phía Crom Cruach.

“...Crom Cruach, tại sao người đã không đến đó sớm hơn...”

“Ta chỉ đến đó vì mục đích quan sát Ophis.”

Ise-kun nghe lời đáp ngắn gọn đó, và rồi tiếp cận trực diện ông ta, và nắm lấy ngực ông ta.

“...Người, không phải người luôn theo dõi Ophis sao? Không phải người muốn biết một con rồng là gì từ Ophis sao...!? Vậy thì tại sao, tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra...!”

“.....”

Đối diện với câu hỏi của Ise-kun, gã Ác Long không đáp lại. Rias-zenbuchou chen vào giữa hai người bọn họ và tách họ ra.

“Dừng lại đi, Ise. Bây giờ dù em có truy cứu ông ta thế nào đi nữa, thì cũng sẽ chẳng thay đổi được gì.”

Rias-zenbuchou đã phần nào xoa dịu được Ise-kun, nhưng khí tức của cậu ấy vẫn cứ tỏa ra mạnh mẽ trong khi hét lên

“...Em biết chứ! Em hiểu rõ mọi thứ! Nhưng, nhưng...! Chết tiệt! Bố, và mẹ đang...! Tên khốn đó...! Tên khốn Rizevim...!”

Vì cơn giận của Ise-kun, cậu ấy đang dần đánh mất bản thân mình. Chúng tôi cũng hiểu được cảm giác của cậu ấy. Phần lớn mọi người ở đây đều được chăm sóc bởi bố mẹ của Ise-kun, và sống chung cùng với Ophis. Bằng việc treo mạng sống của họ lên bờ vực nguy hiểm, hắn rõ ràng đã kích động sự giận dữ của chúng tôi. Ngay cả tôi... cũng cảm thấy tức giận vô cùng! –Nhưng, cứ tiếp tục thế này thì chẳng được gì cả. Hoàn toàn công cốc. Nếu chuyện cứ thế này, Ise-

kun – cậu ấy sẽ lại đi vào vết xe đổ của tôi. Bị cuốn vào sự trả thù, hoàn toàn xem thường những thứ quan trọng, và bỏ mặc cảm xúc của những người quan trọng với cậu ấy. Tôi nắm lấy vai của Ise-kun và nói

“Bình tĩnh lại, Ise-kun.”

Ise-kun hất tay tôi ra, và tiến lại gần tôi. Với gương mặt đầy sự phẫn nộ, cậu ấy nắm lấy ngực áo tôi.

“...Cậu, cả cậu cũng bảo tôi phải bình tĩnh lại...? Khi mà Ophis đã bị tấn công như vậy, và thậm chí là khi bố mẹ tôi đã bị bắt đi...!?”

“Đó chính xác là lí do vì sao cậu phải bình tĩnh lại. Đây rõ ràng là cái bẫy của kẻ thù. Không chỉ với con tin, mà với cả Ophis, tất cả đều dùng để làm cậu mất đi sự bình tĩnh. Nếu cậu cứ tiếp tục thế này, thì cậu chỉ đang tạo điều kiện cho chúng thành công.”

Ise-kun tiếp tục giữ áo tôi, và cúi đầu xuống.

“—Lũ khốn đó, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng.”

...Thật là, cứ thế này chẳng có tác dụng gì cả. Tôi xoay chuyển tình thế và nắm lấy Ise-kun, rồi đẩy cậu ấy sát vào vách tường của căn phòng. Đối mặt với cậu ấy, tôi tuyên bố

“...Tớ không thể thay thế cậu được. Quân [Tốt] của Rias Gremory chỉ có thể là cậu. Thế nên tớ không thể lấp vào chỗ của cậu được. Đó là vì người bạn thân nhất đã nói thế này với tớ -- cậu là quân [Mã] của Rias Gremory. Đó là lí do tớ sẽ mãi mãi là một quân [Mã].

Đó – là quá khứ, trước trận chiến với những chiến binh nổi loạn của Giáo hội; những gì mà Ise-kun đã nói khi tôi không còn giữ được cái đầu lạnh. Tôi đã trả lại cho cậu ấy tất cả. Khi đã nhận ra, Ise-kun đã bất ngờ, và rồi nở nụ cười mỉa mai.

“...Những lời nói lúc đó, cậu đã trả lại cho tớ.”

“Tớ sẽ không bảo cậu không được tức giận. Nhưng làm ơn hãy trở về con người bình thường của cậu. Nếu cậu quên đi những lời mà chính mình đã nói ra, thì cậu chắc chắn sẽ không thể thể hiện sức mạnh thật sự của mình. Giá trị thật sự của Hyoudou Issei, là cậu ấy có thể kiềm chế được cơn giận của mình, không để tầm nhìn của mình bị hạn hẹp, và luôn tìm được sơ hở của đối thủ.”

Đúng vậy, cậu đã luôn đối mặt với những kẻ thù mạnh hơn; dù sức

mạnh của cậu đã bị đối thủ nắm rõ, thì cậu vẫn sẽ luôn nhắm vào những sơ hở của chúng. Hyoudou Issei luôn đối mặt trực diện với đối thủ, và luôn nhắm vào điểm yếu của đối thủ bằng những đòn tấn công và phòng thủ tối ưu nhất. –Nếu cậu mất đi đặc trưng của mình, thì điều đó sẽ chỉ giúp ích cho kẻ thù mà thôi. Vì không muốn thấy cậu ấy như vậy, tôi phải ngăn cậu ấy lại.

“Hơn nữa, không phải chỉ mình cậu cảm thấy buồn cho bố mẹ của mình.”

Tôi chuyển hướng sang phía Asia. Ise-kun cũng nhìn theo hướng đó.

Đang đứng đó là một cô gái với những giọt nước mắt không ngớt.

“...Asia.”

Nhìn thấy Asia đang khóc, đôi mắt của Ise-kun cuối cùng đã lấy lại được phần nào màu sắc vốn có. Asia nấc lên trong khi đáp lại

“...Với em, họ là người bố và người mẹ mà em đã phải vất vả lắm mới có được. Ise-san, em cũng...”

Asia vỡ òa trong nước mắt. Với một người không có bất kì người thân nào như cô ấy, thật không dễ dàng gì để cô ấy có được một ‘gia đình’ trong thế giới này. Cô ấy đã tìm được những người mà mình có thể gọi là bố và mẹ. –Không chỉ mình Ise-kun phải cảm nhận sự đau đớn và buồn bã khi bố mẹ cậu ấy bị bắt đi. Nhìn thấy Asia như thế, Ise-kun lắc đầu và che mặt mình.

“...Về những gì anh đã nói. Anh xin lỗi, Asia. Xin lỗi, mọi người...”

Có vẻ như cuối cùng cậu ấy cũng đã có lại được sự bình tĩnh. Ise-kun quay người lại và nói với tôi

“—Kiba, thật tốt khi có cậu.”

Đó là câu của tớ. Cậu đã giúp tớ quá nhiều lần rồi. Chuyện này còn chẳng đáng để nhắc đến nữa. Chỉ là đáp lại một ơn nghĩa nhỏ bé trong vô vàn những gì mà tớ còn nợ cậu. Khi Ise-kun đã bình tĩnh lại, có ai đó gõ cửa. Khi đến xem đó là ai, chúng tôi nhận ra đó là Kuroka và Le Fay-san.

“Ara, đang bận việc gì sao nya~?”

“Ah, chào mọi người.”

Sau lời chào hỏi ngắn gọn, Azazel-sensei hỏi hai người họ.

“Kurorka, Le Fay, hai người đã đi đâu thế? Dù là ta có được biết là hai người đã đi cùng với Vali...”

Kuroka không chờ cho sensei nói xong mà cắt ngang

“Thì, bọn tôi vừa mới đi cùng nhau. Ở đó, sau khi có được một vài thông tin quan trọng, thì bọn tôi đã gấp rút trở về nhanh hết sức có thể nya~”

Kuroka nhìn qua tất cả chúng tôi và nói

“—Bọn tôi đã phần nào xác định được nơi ẩn náu của bọn chúng, Agreas.”

[“—Sao!?”]

Mọi người đều bất ngờ trước thông tin này! Căn cứ của Qlippoth nằm ở thành phố trên không Agreas! Nơi đó cuối cùng cũng bị tìm thấy--. Sau khi nghe tin này, sensei không thể không bật cười.

“Đúng lúc lắm, Kuroka. Như câu nói ‘có thù tất trả’, đã đến lượt chúng ta ra tay rồi!”

Đúng vậy. Chúng tôi sẽ không để mình bị bọn chúng bắt nạt trong im lặng. Kể từ lúc đó, chúng tôi bắt đầu cuộc họp để bàn về kế hoạch tác chiến cho chiến dịch sắp diễn ra ở Agreas--.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Life 3 - Hyoudou Issei

Phần 1

Việc lập chiến lược cho chiến dịch Agreas được giao lại cho những chiến lược gia như Azazel-sensei và Chủ tịch Sona thảo luận. Tôi — Hyoudou Issei về lại phòng mình và bắt đầu chuẩn bị cho cuộc chiến. Ngay sau đó, tôi chú ý đến tấm ảnh nằm trên bàn. Tấm ảnh chụp tôi, Bố Mẹ, và Asia. Chụp vào năm ngoái ngay trước nhà khi Asia chuyển đến sống cùng chúng tôi. Tôi — tựa đầu vào tường, rồi từ từ trượt xuống. .... Phải chi tôi đi câu cá cùng họ thì chuyện này sẽ không xảy đến, phải chứ? Không đâu, kết quả của việc đó là do tôi rơi vào tình huống không gặp được Ravel..... nhưng mà, ít nhất thì tôi cần phải nói vài lời với Bố Mẹ mình! Ừm, sao tôi lại không cân nhắc đến tình huống như vậy chứ? Chính xác thì bởi kẻ thù là một tên khốn nguy hiểm, chẳng lạ gì khi Bố Mẹ tôi bị nhắm đến! Đâu đó trong đầu, tôi vẫn giữ quan niệm rằng Bố Mẹ mình là những người rất bình thường của thế giới này, chẳng liên quan gì đến mấy chuyện siêu nhiên cả. Tôi tin dù mình có tái sinh thành Ác Quỷ thì họ vẫn có thể sống một cuộc đời bình thường trong nhân giới. — Mục tiêu của cái nhóm khốn khiếp kia là vậy, hoàn toàn chà đạp lên mọi thứ mà tôi nghĩ tới. ....Khi không còn lời nào để nói, tôi nghĩ trong lòng.... tôi hy vọng Bố và Mẹ vẫn an toàn. Cơn tức giận của tôi là vô tận khi hướng đến bọn khốn đó, tôi sẽ không tha cho chúng. — Chắc chắn, tôi sẽ mang hai người họ trở về. Trong khi quyết tâm đến vậy thì ai đó gõ cửa. Người bước vào là — Ravel.

“Ise-sama.....”

Vừa mới vào phòng, Ravel đã nhìn tôi với vẻ lo lắng rồi.

“Chuyện gì vậy, Ravel? Em không cần nghỉ ngơi à?”

Tôi mỉm cười khi nhìn vào em ấy, nhưng khuôn mặt của em ấy vẫn ảm đạm với vẻ không vui.

“Ừm, giờ em ổn rồi. So với chuyện đó thì..... quả thực em đã khiến anh lo lắng. Và khi anh tham dự buổi tư vấn hướng nghiệp, em không có ở cạnh anh..... Em vô dụng trong tất cả những thời khắc quan trọng, với tư cách là quản lý của anh, em thấy quá hổ thẹn.....”

“Vấn đề không phải là vậy. Ravel an toàn là đủ rồi.”

“N-Nhưng..... Em chẳng thể làm gì cả trong những lúc quan trọng...! Trong suốt [Cuộc Nổi Dậy Của Ác Quỷ], tình trạng bất ổn ở Romania, cái lần với Auros, và cả lần này nữa....! Em là quản lý của anh, thế mà lại không ở bên Ise-sama.... Nếu chuyện đó không xảy ra với em thì Bố Mẹ của Ise-sama cũng sẽ không....”

Ravel khóc nức nở. Dù em ấy đã dùng tay che mặt lại, những dòng nước mắt vẫn chảy qua đôi bàn tay ấy. ... Thì ra em ấy cũng bận tâm đến chuyện đó. Rõ ràng là em ấy đã luôn giúp tôi, nhưng Ravel vẫn cứ nghĩ mình không thể đồng hành cùng tôi trong những tình huống quan trọng đó. Tôi — lặng lẽ đến gần, rồi ôm em ấy thật chặt.

“Em sai rồi, Ravel à. Vì anh có Ravel trông chờ mình, nên anh mới có thể đối mặt với kẻ thù và niềm tự tin chiến đấu, em biết chứ? Nên, đừng khóc nữa.”

“..... Em sẽ luôn, luôn đồng hành cùng Issei-sama. Bất kể là một trăm, một nghìn năm hay thậm chí là tương lai xa hơn nữa—”

“Cảm ơn em. Vì em đã nói thế, Ravel, anh sẽ không chết đâu.”

Tôi ôm cô nàng quản lý dễ thương của mình chặt hơn nữa, và tôi thì.

“— Chắc chắn, bọn anh sẽ trở về sống cùng mọi người.”

“.....Vâng!”

Tôi thấy việc có thể ôm Ravel, người được an toàn trong vòng tay mình, thực sự rất tuyệt. Đúng vậy, chắc chắn là tôi sẽ không chết. Tôi cũng không để bất ai khác chết cả.— Bố, Mẹ, con sẽ đến cứu hai người!

Cuộc họp chiến lược đã đến hồi kết, và mới có nửa ngày trôi qua kể từ lúc Kuroka chuyển thông tin đó đến cho chúng tôi. Tất cả thành viên của [DxD] đều tập trung trong căn phòng bên dưới nhà Hyoudou, nơi có vẽ vòng tròn ma thuật dịch chuyển khổng lồ. Thành viên gồm nhà Gremory, nhà Sitri, Irina, Griselda-san, và [Brave Saint] Dulio, Slash Dog Ikuse-san, Kuroka và Le Fay. Cuộc chiến lần này sẽ — khủng lắm đây. Hiện tại, kẻ thù vẫn tin là chúng tôi đang tìm vị trí của Agreas và vẫn chưa xác định được. Nếu chúng tôi mắc sai lầm trong việc tính toán thì sẽ dẫn đến một cuộc tấn công bất ngờ vào Qlippoth nằm ngoài mong đợi của chúng. Với chúng tôi thì đây là cuộc tấn công phủ đầu. Nhờ sự kiên trì của Vali mà cuối cùng cũng phát hiện ra vị trí của Agreas. Mặt khác thì thành phố nổi đã được

dịch chuyển đến đó và có thể di chuyển ra chỗ khác mà không dễ gì bị phát hiện. .... Nghĩ lại thì, tên đó (Vali) sẽ không đi cùng chúng tôi; có lẽ cậu ta đang đơn độc tìm nơi Rizevim đang ẩn náu. Sairaorg-san và Seekvaira-san, hai người không hề có mặt ở đây mà lại ở Thế Giới Ngầm để đối phó với bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra. Cơ mà nếu là thời điểm thích hợp thì họ sẽ hợp sức chiến đấu cùng chúng tôi. Lần này, ngay sau khi được dịch chuyển qua ma trận, chúng tôi sẽ liền bắt đầu cuộc chiến ở thành phố Agreas. Azazel-sensei vừa nói vừa nhìn vào chúng tôi.

“Kuroka nói cho ta tọa độ gần đúng với nơi Argeas dừng lại. — Ajuka cũng sẽ giúp ta dịch chuyển đến đó. Tuy vậy, thuật dịch chuyển của anh ta có thể được coi là loại đặc biệt, nên lượng người dịch chuyển một lần cũng hạn chế theo. Nhưng, nếu không có ma thuật của anh ta thì không thể vượt qua rào cản để đưa chúng ta đến Agreas đâu.”

Tôi cũng chú ý thấy cái ma trận nằm trên nền đất trông khác hẳn những cái trước giờ. Chắc là Beelzebub-sama dùng ma thuật của mình để điều khiển. Dù không trực tiếp ở đây, ngài ấy vẫn có thể điều khiển ma trận từ xa. Ngài ấy thậm chí còn dùng đến một loại thuật dịch chuyển đặc biệt mạnh...nhưng, chỉ ít mà không làm vậy thì không thể tấn công vào căn cứ của Qlippoth được. Sensei nói tiếp.

“Nhóm đầu tiên — là đơn vị nghi binh.”

Cựu chủ tịch Sona và người nhà Sitri bước tới.

“Nhà Sitri chúng tôi sẽ làm. Chúng tôi chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của kẻ thù rồi tạo sơ hở.”

“Tôi cũng đi.”

Nhóm đầu tiên sẽ là nhà Sitri, Dulio, và Sơ Griselda (+ vài thành viên [Brave Saint]) sẽ vào thành phố để đánh lạc hướng. Làm vậy sẽ thu hút sự chú ý của quân thù —, Sensei xoay về phía Rias.

“Nhóm thứ hai là lực lượng chính. Rias, Ise, và thành viên của ORC.”

Đúng vậy đấy, chúng tôi sẽ là lực lượng chính. Sau khi dịch chuyển đến Agreas, tôi sẽ đi cứu Bố Mẹ mình và chúng tôi cũng sẽ làm hao tổn lực lượng của Qlippoth càng nhiều càng tốt. Rias gật đầu.

“Được, tôi hiểu rồi. Dù gì thì tôi cũng được Ogifu-sama và Ogibo-sama chăm sóc mà. Một thành viên trong gia đình nên đi cứu họ nhỉ.”

Mọi người trong ORC đều gật đầu tán thành.

“VẬY Tobio, cậu đi cùng nhóm Rias. Ngay khi đến nơi, lập tức bắt tay vào hỗ trợ họ trong bóng tối. — Về phần ta, ta sẽ đi sau mấy đứa. Ta sẽ hướng đến những phòng cấp năng lượng bên trong Agreas. Nếu được, ta sẽ dùng nó lại.”

Azazel-sensei cũng tính đột kích vào nơi đó. Phải rồi, nếu thầy ấy có thể ngăn chặn Agreas, tốt nhất nên làm như vậy. Chúng tôi không cho phép nơi tổ chức Rating Game thiêng liêng đó bị sử dụng như vậy. Đó là nơi Sairaorg-san và tôi đã từng giao chiến. Sensei quay lại hỏi Le Fay.

“Le Fay, Vali sao rồi?”

“Ngài ấy và những thành viên khác đang chờ gần Agreas. Nếu mọi người di chuyển bất cẩn thì Agreas và ông của Vali-sama có thể trốn thoát mất.”

Vali và Bikou hiện đang để mắt đến nó. Kuroka bắt đầu cười khúc khích.

“VÌ khi bắt đầu tiến công, ngài tính xóa sổ chúng trong một đợt tiến công nhanh chóng sao? Đối với Vali, khó lắm cậu ta mới nắm được đuôi kẻ thù, nên chắc cậu ta không để chúng chạy nữa đâu nya~.”

Ra là cậu ta đã quyết tâm đến thế à. Dẫu vậy, chúng tôi cũng có yếu tố bất ngờ mà, nên sẽ là dịp tốt thôi. Tôi cũng vậy, vì sắp đến đó, tôi có thể thanh toán nợ nần với những tên khốn đó. Nhưng Sensei có vẻ hơi nghi ngờ, bởi thầy ấy đang dùng tay chống cằm mình.

“NHỜ vào sự kiên trì của Vali, chúng ta đã tìm được nơi ẩn náu của chúng..... chắc không sai đâu. Tuy nhiên, lần này Rizevim lại hành động giữa thanh thiên bạch nhật. Trong khi hành động nhắm vào Ophis và bắt cóc Bố Mẹ Ise cũng không phải động thái tồi, có vẻ nó khá là thiếu kiên nhẫn với một kẻ gian manh như tên khốn đó. Cảm giác như hắn đang rất sốt ruột. Hay hắn muốn ta nghĩ theo cách này và tính toán như thế...?”

Tôi không hiểu những gì sensei nói cho lắm... Bởi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào sensei, thầy ấy giữ tĩnh táo và cảnh báo chúng tôi.

“Dù sao thì tất cả hãy cẩn thận. Tên khốn đó không đơn thuần là người bình thường đâu. Chúng ta không biết hắn sẽ giở trò gì. Mấy đứa cần chú ý đến từng bước. Ngay cả trong trường hợp xấu nhất, chúng ta vẫn phải cứu Bố Mẹ Issei khỏi nơi đó!”

“Rõ!”

Chúng tôi nghiêm túc đồng thanh đáp lại. Sensei nở nụ cười táo bạo và nói với chúng tôi.

“Nhưng, nhớ kỹ điểm này nhé. — Bọn khốn đó đã vào lãnh địa, nơi chúng ta không nên vào. Cái bọn khốn kiếp đáng chết đó. Chúng ta không thể tha cho chúng được. Nếu có thể đánh bại chúng thì hãy cho chúng về với cát bụi. Ta cho phép đấy.”

“Rõ!”

Chuyện hiển nhiên mà! Vì chúng tấn công ta, ta trả miếng thật mạnh thôi! — Vali, nếu người định xông vào thì có thể làm sớm hơn không? Tôi có thể từ bỏ mọi thứ chỉ để tiêu diệt bọn khốn đó! Trong khi tôi ngày càng quyết tâm thì nhóm đầu tiên gồm nhà Sitri và những người khác bắt đầu chuẩn bị dịch chuyển rồi —. Cuộc tấn công bất ngờ vào Agreas đã bắt đầu!

Phần 2

Khi chúng tôi đến nơi, tiếng nổ vang lên khắp nơi. Kèm theo những tiếng nổ lớn ấy, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

Địa điểm mà chúng tôi đến là phía tây tính từ quảng trường trung tâm thành phố. Gần nơi đó có một khu công viên rộng lớn có trồng nhiều cây xanh. Nhìn lên trên, có thể thấy được vài đám mây khói ở xa xa. Hình như nhà Sitri, Dulio, và những người khác đến trước chúng tôi đã đánh dữ lắm. Đi cùng chúng tôi là Slash Dog Ikuse-san. Anh ta và hắc khuyển – Jin cùng tiến lên phía trước.

“Xin lỗi nhé, nhưng bọn tôi cần phải làm việc của mình rồi. - Tôi chúc mọi người gặp may mắn. Hyoudou Issei-kun, cậu nhất định phải cứu Bố Mẹ mình đấy.”

“Tôi sẽ làm thế!”

Xác nhận câu trả lời của tôi, Ikuse-san và Jin nhanh chân rời khỏi hiện trường mà chẳng hề có lấy một tiếng động dù là nhỏ nhất. Sau cùng thì anh ta đã nhận lệnh từ Azazel-sensei để bí mật hỗ trợ mà.

“Đi thôi nào!”

Dưới sự chỉ huy của Rias, chúng tôi tiến về phía Văn Phòng Chính Phủ tại thành phố nổi Agreas nơi Rizevim đang ở. Chỗ đó nằm ở góc phố hướng tây bắc sau khi ra khỏi công viên. Đã quen với địa điểm

ấy, Rias dẫn đầu, và chúng tôi theo sau cô ấy. Chúng tôi không bay trên không vì muốn tránh bị trông thấy. Ngược lên trời, chúng tôi có thể thấy được cả đồng con Ác Long sản xuất hàng loạt đang bay về phía đơn vị nghi binh. ... Nơi đây đúng thực là căn cứ của Qlippoth; số lượng chúng không thể tưởng nổi luôn. Băng qua công viên, chúng tôi núp dưới bóng của những tòa nhà để tiến lên mà không thu hút bất kỳ sự chú ý nào về phía bản thân. Sau vài phút —. Chúng tôi đã đứng trước một tòa nhà cao tầng. Tòa nhà này có cấu trúc rất độc đáo. Đó là Văn Phòng Chính Phủ của Agreas. Chúng tôi đang núp dưới bóng của những tòa nhà cách không xa Văn Phòng Chính Phủ và quan sát xung quanh. Quanh đó có rất nhiều Ác Long đang chờ sẵn. Phía trên bầu trời, cũng có nhiều con Ác Long đang lượn vòng.

“... Hừm, chúng ta nên làm gì tiếp đây?”

Rias đã cân nhắc đến việc xông thẳng vào Văn Phòng Chính Phủ. Lũ Ác Long đứng canh chỗ đó vốn đã nằm trong dự tính của chúng tôi. Bất kể chúng tôi có phát động một cuộc tấn công trực diện hay một cuộc tấn công bất ngờ thì cũng không thể tránh khỏi việc quân thù bảo vệ thành trì của chúng. Trong khi chúng tôi đang nghĩ bước tiếp theo là gì, Koneko-Bổn đã bật mũi và nói.

“...Hôi quá. Có vẻ như chúng ta đã bị phát hiện rồi.”

Koneko-chan chỉ vào một nơi nhất định. Giữa vô số con Ác Long, một sinh vật dài ngoằn và mảnh khảnh như rắn xuất hiện, đó là một con rồng vảy đen. Vàng hào quang dày đặc và mạnh mẽ của nó nằm ở cấp độ không thể đem lũ Ác Long sản xuất hàng loạt ra so được. — Nó là Niðhögg. Ngay khi thấy hình dáng đó, cơn giận trong tôi liền trỗi dậy. ... Nó đã làm thế với Ophis... làm thế với Bố và Mẹ... để ngăn tôi lao lên vì cơn giận, Kiba đã đặt tay lên vai tôi, và Asia nắm lấy tay tôi. ...Tớ biết chứ, làm thế để giúp tớ bình tĩnh lại, phải không? Ah, không sao đâu. - Cảm ơn hai người. Tôi cảm ơn Kiba và Asia trong tâm trí. Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi đã cho phép bản thân bình tĩnh lại. Nhưng mà, tên khốn đó chẳng quan tâm gì cả và gọi chúng tôi, dù cho chúng tôi không hề muốn lộ diện.

< < Guah, guhehehehe. BƯỚC RA ĐI! MẤY KẼ ĐANG TRỐN Ở ĐẲNG KIA! > >

... Chúng vốn đã biết. Tất cả chúng tôi nhìn nhau, rồi gật đầu. Chúng tôi thủ sẵn vũ khí, còn tôi cũng nhanh chóng vận giáp lên. Sau khi đã chuẩn bị cho trận chiến có thể bắt đầu bất cứ lúc nào xong, chúng tôi nhanh chóng di chuyển đến trước Văn Phòng Chính Phủ. Khi thấy

... Ah, ah, tên khốn đó... Tôi sẽ đập nát hân đến nỗi chẳng còn mảnh vụn nào cả! Cả Rias lẫn Kiba... cả hai đều không ngăn tôi nữa. Một bước, bước nữa, và tôi sẽ ở đối diện con Ác Long đó. Tôi giữ vững quyết tâm mà mình đã có. Niðhöggr vẫn vui vẻ nói vì nó đang coi thường đám người quanh nó.

< < Guhehehe. Chuyện đó tuyệt lắm. Đơn giản là vượt xa cả tuyệt cơ! Nhưng mà, ta chưa ăn quả trứng nữa nên ta thấy rất là đói đói. Vì đây là một cơ hội hiếm có, sao người không để ta ăn người luôn nhỉ? Ăn thịt của Ddraig bé nhỏ cũng không phải là quá tệ ha? À, phải rồi. Nhân tiện thì ta cũng thịt Bố Mẹ người luôn. > >

.....Ah, tốt, tên khốn này – nó chắc chắn là thứ sinh vật độc ác vô tâm đã thổi rửa đến tận xương tủy. Tôi nghiền chặt hàm, ép ra được vài lời.

“...Ta hiểu rồi, biết nhiều đó đã là quá đủ.”

Về phần bộ giáp đồ thẩm, tôi đã lạng lẽ hoàn thành phần niệm chú cuối.

“— Và ta sẽ dẫn người đến Thiên Đường rực sáng trong ánh đỏ thẩm.”

[Cardinal Crimson Full Drive!!!!]

Với cả cơ thể được bọc trong bộ giáp đồ thẩm, tôi tập trung một lượng hào quang khổng lồ vào trong nắm đấm.

“Vì người muốn ăn ta, nên ta sẽ để người no đòn.”

[Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost!!]

Thanh âm sức mạnh của tôi tăng gấp đôi vang vọng, và vầng hào quang được nhân đôi đã tập trung hết vào nắm tay phải của tôi!

[Solid Impact Booster!!!!]

“— Chúc người ăn đấm ngon miệng!”

Tôi thụi tay phải đã căn phòng vì kích thước của Solid Impact tăng lên! Niðhöggr tạo ra ma trận phòng ngự đối diện nó —. Nắm đấm đầy động lực và giận dữ của tôi; nó đã dễ dàng phá tan ma trận phòng ngự của tên khốn đó, và liền đập thẳng vào mặt nó. Âm thanh đòn tấn công va chạm vô cùng mạnh. Cú đấm duy nhất của tôi đã

khẩn Níðhögr to lớn bay đi. Tên khổng đó đâm xuyên lối vào tầng trệt, nhưng đã không dừng tại đó, nó bay tiếp đến phía sau tòa nhà. Nhân cơ hội, đồng đội tôi bắt đầu đánh với lũ Ác Long nhân bản. Tại lối vào Văn Phòng Chính Phủ, cuộc hỗn chiến bắt đầu.

“Holy Lightning Dragon!”

< <Burraahh! > >

Akeno-san vừa bay trên không trung vừa triệu hồi nhiều con Holy Lightning Dragon, và gần như ngay tức khắc thiêu cháy một lượng lớn Ác Long nhân bản. Gasper trực tiếp biến thành quái thú và triệu hồi nhiều con quái vật quanh khu vực đó.

“Ta sẽ đập nát người!” “Đúng vậy, đây là thời điểm quan trọng.”

Kasha của Koneko-chan và ma thuật tấn công của Rossweisse-san chồng chéo lên nhau và tiêu diệt rất nhiều con Ác Long nhân bản. Đối mặt với lượng lớn Ác Long, đồng đội tôi quyết liệt chống lại chúng; họ quả là những người đồng đội đáng tin cậy! Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, Níðhögr bay ra từ đồng đồ nát, và đồng thời hết lên.

< <OOOWWWWWWWW! ĐAU QUÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! > >

Mặt của tên khổng đó đã trở nên méo mó chỉ sau mỗi một cú đâm của tôi, rõ ràng là xương đã gãy. Níðhögr bước ra từ Văn Phòng Chính Phủ, và nhìn tôi với vẻ giận dữ.

< <C-Cái quái gì thế! B-Bọn tiểu Quỷ chết tiệt! Ta sẽ giết người! Chắc chắn, ta sẽ nuốt chửng người! > >

...Ah, chuyện đó sẽ đến nếu người làm được.

“Thế thì người làm thử ta xem!”

Tôi nhanh chóng phóng về trước, và tấn công ở tốc độ cả Níðhögr cũng khó lòng mà theo kịp! Đối mặt với bụng nó, tôi ném cú đâm vào! Sau khi nó ngã ra sau, tôi tung một cú đá vào chi sau của nó. Và rồi, tôi tiếp tục đá vào lưng nó! Sau đó thì tôi trao vài cú đâm mạnh bạo vào mặt nó.

< <Guha! Guh! > >

Tên khổng đó chẳng có sức để mà đánh trả khi đang chống lại chuyển động tốc độ cao và những đòn tấn công của tôi. Hẳn nôn ra máu tươi từ miệng ra. ... Hẳn cả gan dám làm tổn thương người bạn quan

trọng của tôi – hẳn đã làm thế với Ophis. Người nghĩ chỉ thế thôi thì chuyện đã êm đẹp sao... ? Người còn dùng Bố Mẹ ta làm con tin, và đe dọa Ophis... ta chắc chắn sẽ không để người đi chỉ với nhiều đây thôi đâu! Tôi nắm lấy cổ Níðhöggr với cánh tay đã to lên bởi Solid Impact.

“Đánh hết lần này đến lần khác, đá hết lần này đến lần khác... đó là những gì người nói đấy.”

Níðhöggr lắc cơ thể to lớn của mình và thoát khỏi thế kìm kẹp của tôi. Hẳn bay nhẹ về sau, rồi dùng đà đó để lao vào tôi trong khi thủ sẵn vuốt ở chi trước khi đang nhắm vào tôi.

< <Ta sẽ đè bẹp người! > >

Hẳn định dẫm bẹp lên tôi hử... liệu ta sẽ bị người nghiền nát dễ dàng thế sao?! Tôi lướt qua chi trước của hẳn, và phóng Solid Impact khác vào mặt hẳn.

“Đừng có mà bắt nạt Thần Long-sama của gia đình ta, tên khốn!”

GOOON! Đó là âm thanh của một đòn mạnh khác. Với cú đấm mạnh bạo, tôi đánh tên khốn đó văng vào Văn Phòng Chính Phủ nữa! Đúng lúc đó, Rias bất ngờ bước tới. Đứng cạnh bên tôi, cô ấy nói.

“— Ise, tốt lắm. Chúng ta sẽ sử dụng kỹ thuật đó để kết thúc hẳn. Nếu chị không làm thế này với Ác Long thì chị sẽ không mãn nguyện được đâu.”

“... Chuyện đó à. Em hiểu rồi.”

Để đáp lại Rias, tôi triệu hồi wyvern xuất hiện từ những viên ngọc trên bộ giáp của tôi. Đám wyvern bay ra để đáp lại suy nghĩ của tôi và giải phóng thứ ánh sáng đỏ rực khi chúng bắt đầu bay vòng quanh Rias! Rias và tôi bắt đầu đồng bộ hóa hào quang và hơi thở của chúng tôi. ... Đó là kỹ thuật kết hợp mà Rias với tôi đã tập vô số lần trong bể bơi bên dưới nhà Hyoudou và tại các chỗ tụ họp của Rating Game—. Khi vầng hào quang đỏ của Rias và vầng hào quang đỏ của tôi hòa làm một, lũ wyvern đã tạo ra một phép màu! Một con wyvern gắn vào tay phải Rias! — Đồng thời, lũ wyvern bắt đầu phân tách thành những dạng khác nhau! Đó là — một cái găng tay! Lũ wyvern liên tiếp gắn kết vào nhau từ đầu đến cuối, và dần tạo thành một lớp giáp! Sau khi tất cả wyvern đã bám vào, thứ xuất hiện là — [Công Chúa Tóc Đỏ Của Sự Hủy Diệt] vận bộ giáp màu đỏ thẫm. Đúng vậy đấy, đây là kỹ thuật kết hợp của tôi với Rias! Bằng cách gắn wyvern vào cơ thể Rias, phiên bản nữ sẽ được tạo ra — Boosted Gear Scale

Mail cá nhân của Rias. Với Rias và tôi đều đã mặc giáp, chúng tôi cùng thủ thế, và hét lên.

““—[Crimson Extinct Dragonar]!””

Đó là tên của kỹ thuật kết hợp của chúng tôi!

“Rias! Lên thôi nào!”

“Vâng! Lên nào!”

Chúng tôi ra dấu cho nhau, rồi lao lên với tốc độ cao. Hệt như hai vệt sáng đỏ thẫm, chúng tôi bay về phía Văn Phòng Chính Phủ, nơi Níðhöggr vừa bay vào. Rias và tôi phối hợp đánh cận chiến và ma thuật huỷ diệt, khiến Níðhöggr lãnh thêm vô số đòn. Rias, hiện đang mặc giáp, đã được tăng cường ma lực bằng sức mạnh của Sekiryuutei, và thậm chí là còn mạnh hơn lúc bình thường nữa. Như thế này thì nếu chúng tôi tấn công kết hợp với nhau, đến cả Ác Long huyền thoại cũng sẽ phải đo ván.

< <...Gah! Guaaahhh! OOOWWWW! > >

Níðhöggr bị ném lên trời bởi cú đâm móc mạnh mẽ tràn đầy sức mạnh của tôi khi hấn rên rỉ trong đau đớn vì cuộc tấn công không hồi kết của chúng tôi. Có vẻ như kỹ thuật kết hợp của chúng tôi thực sự có hiệu quả trong lần đầu sử dụng trong thực chiến! Cái kỹ thuật kết hợp này, dù cho nó có một số giới hạn, Rias vẫn có thể dùng kỹ năng Boost, Transfer và Penetrate của Sekiryuutei. Nói thì là vậy, Rias và tôi có thể sử dụng sức mạnh của Sekiryuutei để đánh với kẻ thù riêng biệt, và mỗi người trong chúng tôi đều có thể dùng những kỹ năng khác nhau. Dù là vậy, miễn là chúng tôi sử dụng thứ này thì tôi sẽ không thể dùng wyvern được, và đối với Rias thì có giới hạn thời gian... Nhận lấy cú đâm móc của tôi, Níðhöggr đâm sâu vào nền đất khi rơi xuống; rồi cả cơ thể của hắn bắt đầu được bao bọc trong thứ ánh sáng mờ nhạt. Sau đó, cứ như thể chẳng có gì xảy ra, nó lại đứng dậy!

< <Guhehehehehe! Ta hồi phục rồi đây! > >

Nụ cười kinh tởm của con Ác Long lại hiện lên trên mặt! Những vết thương mà hắn đã phải chịu đựng, nay đã biến mất! .... Thứ ánh sáng nhợt nhạt kia, và biến đổi con Ác Long đó... nó quen lắm!

“Nước Mắt Phượng Hoàng?!”

Đúng vậy, chúng là Nước Mắt Phượng Hoàng! Cái tên khốn kia đã

đắc thắng cho chúng tôi thấy thứ trong tay nó — Nước Mắt Phượng Hoàng.

< < Quả thật là một vật phẩm tiện lợi mà. Những vết thương mà vừa nãy ta đã nhận, tất cả đã được chữa lành rồi! Ta không để các người làm thế nữa đâu, ta chắc chắn sẽ không tha cho các người!
> >

Trong cơn giận, hơi độc màu đen bùng phát từ cả cơ thể Níðhöggr. ... Tôi hiểu rồi, chúng đã bí mật sản xuất Nước Mắt Phượng Hoàng. Đó là lý do tại sao chúng có thể dùng nó. Rias và tôi lại thử thể để lại đối đầu với Níðhöggr.

“— Đám hơi độc đó, nó sẽ gây sát thương ngay khi chúng chạm vào cơ thể ta.”

“Chuyện đã thành thế này rồi, chúng ta chỉ cần đánh đến khi hấn hết sạch Nước Mắt Phượng Hoàng thôi! Em sẽ đánh đến cùng!”

Đúng đấy, sẽ ổn thôi miễn là Rias và tôi có thể đánh nó đến khi chẳng còn giọt Nước Mắt Phượng Hoàng nào sót lại cả! Giờ đây, điều đó chắc chắn là có thể! Ngay khi chúng tôi tính xông lên —. Một gã đàn ông chen ngang giữa Níðhöggr và chúng tôi.

“— Những lời đó giống hệt lời của một con rồng. Nghe thấy nó thôi đã làm ta thấy thích thú rồi”

Gã đàn ông mặc áo khoác đen — nó là Crom Cruach! Tên đó, sao hấn lại ở đây chứ? Dù tôi đang hoài nghi thì hấn cũng chẳng để tâm đến tôi khi hấn nói với Níðhöggr.

“Níðhöggr... người thực sự ngây thơ quá đấy.”

Thấy Níðhöggr liên tục giải phóng hơi độc ra khỏi cơ thể, Crom Cruach thở dài.

“... Crom Cruach, sao người lại ở đây?”

Hắn lờ câu hỏi của Rias đi. Rồi Níðhöggr nhìn về phía Crom Cruach.

< < Guhehehe! Không phải Chủ Nhân Crom đây sao! Tuy tôi hơi sợ trong cuộc gặp cuối của chúng ta, cùng tôi, ngài và tôi, hãy nuốt chửng những tên này—. > >

DOON! Âm thanh của một cú đánh rõ ràng và sắc bén. Nhìn về phía nơi phát ra, tay phải Crom Cruach đã thực sự hóa thành vuốt

rồng khổng lồ, và đã đánh thẳng vào mặt Níðhöggr trong khi nó đang hạ cảnh giác.

< <OWWW, ĐAU QUÁ! ĐAU QUÁ ĐI! S-Sao ngài lại đánh tôi chứ?
> >

Máu văng ra khỏi miệng khi nó hét lên trong đau đớn. Crom Cruach vận cổ, và âm thanh giòn cơ vang lên.

“... Các người thích mấy trò bịp bợm này lắm nhỉ.”

Ngay cả khi đã tắm trong hơi độc của Níðhöggr, Crom Cruach vẫn can đảm nói những lời đó.

“Lúc đầu, ta định tìm hiểu xem loài rồng là gì bằng cách quan sát Ophis. Nhưng rồi người sẽ cản trở ta – giờ, ta có thể tiêu diệt người đến khi chẳng còn gì sót lại cả nhỉ?!”

Crom Cruach ngược nhìn bầu trời – không, hắn đang nhìn lên tầng thượng Văn Phòng Chính Phủ, rồi hắn hét lên những lời hướng đến tên khốn đó.

“Rizevim Livan Lucifer, người có thấy không? Dù cho người có muốn điều khiển lũ Ác Long thì người vẫn phạm sai lầm thôi.”

Cùng với chiếc áo choàng bay phấp phới, Crom Cruach tuyên bố thẳng sau khi hắn đã đối mặt với Níðhöggr.

“Một con rồng thật sự sẽ không đời nào bị gò bó từ lúc sinh ra cho đến khi mất đi; nó chỉ sống theo ý chí của mình mà thôi. Đó mới là loài được gọi là rồng!”

Đột nhiên, Crom Cruach hướng mắt về phía tôi rồi chỉ lên tầng thượng của Văn Phòng Chính Phủ khi hắn nói.

“— Lên đi.”

—Hử. Tôi bất ngờ trước hành động của Crom Cruach. Điều đó nghĩa là, tên này... muốn tự mình xử lý Níðhöggr sao?

“...Vậy có được không?”

Tôi hỏi để xác nhận.

“.....”

Vẫn như thường lệ, im lặng là lời đáp của hắn.

“... Ta rất xin lỗi vì những chuyện trước đó.”

Thấy tôi cúi đầu xin lỗi, hần lắc đầu.

“—Không cần đâu. Vì người là Thiên Long, nên cần gì phải cúi đầu trước Ác Long như ta.”

Tôi không thể nói gì lại cả. Rias gật đầu khi cô ấy đối mặt với tôi — và Asia khi cô ấy nói.

“Ise, Asia! Cứ giao nơi này lại cho bọn chị, hai em đi trước đi! Hãy đi và cứu Ogifu-sama với Ogibo-sama với tư cách là 'con trai' và 'con gái' họ!”

—Được thôi! Rias...! Cô ấy bảo Asia và tôi đi cứu Bố Mẹ mình... Ừ, được rồi. Vai trò đó chỉ dành cho tôi với Asia thôi. Tôi nhìn về phía Asia.

“Dù rằng nguy hiểm, nhưng em muốn đi chứ?”

Đôi mắt Asia tràn đầy quyết tâm mạnh mẽ khi em ấy gật đầu.

— Đi nào.”

...Được thôi, thế thì đơn giản rồi. Tôi dang rộng đôi cánh rồng, và kéo Asia vào vòng tay mình khi chuẩn bị bay. Tôi cần phải nhanh chóng lên tầng thượng! Nhưng bầu trời đã nhuộm một màu đen tuyền do cả đồng lũ Ác Long nhân bản đang lượn xung quanh. Để có thể lên được tầng thượng, hình như tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải vượt qua chúng. Có lẽ cái tên trên tầng thượng vừa mới quan sát Crom Cruach, vầng hào quang hắc ám lạnh lẽo kia – hào quang của của Rizevim bay đến chỗ chúng tôi từ sân thượng. Đã từng trải nghiệm vầng hào quang của tên khốn đó, cái hào quang lạnh lẽo và tàn ác mà tôi không thể nào quên được. Khi tôi đang bế Asia theo kiểu bế công chúa và sắp bay ra thì cả lũ Ác Long sản xuất hàng loạt hợp lại thành nhóm và lao vào chúng tôi. Chúng bị thánh quỹ kiểm với hào quang dày đặc và bình lặng. Tức thì, đã có 3 nhát chém—. Với tốc độ thần thánh ấy, có vẻ một đường kiếm đơn lẻ đã tách ra thành 3 nhát. — Sandanzuki, thứ kỹ thuật mà Kiba đã thi triển. Đó là kỹ thuật của cựu đội trưởng Shinsengumi, Okita Souji. Dù cậu ta cấm bản thân sao chép kỹ thuật từ cổ vấn của mình, sau khi cảm xúc đổi thay, cậu ta đã có thể sử dụng nó một cách hoàn hảo. Kỹ thuật ưa thích của Kiba ban đầu là kỹ năng chiến đấu tốc độ cao. Sandanzuki là một trong những kỹ thuật khéo léo nhất. Ngay trước mặt chúng, cả bầy Ác Long đã bị chém lìa bởi ba đòn đánh mạnh mẽ. Kiba giờ thanh thánh quỹ kiểm lên khi nói với tôi.

“Ise-kun, đi nhanh lên! Xenovia, Irina, tớ muốn hai cậu đi và hợp sức với họ!”

Để đáp lại lời Kiba, Xenovia và Irina chạy đi ngay sau khi họ xử lý lũ Ác Long với thanh kiếm của mình.

“Để bọn tớ làm cho! Chúng tớ sẽ bảo vệ Asia thật tốt!”

“Chúng ta được biết đến với cái danh hiệu Bộ Ba Giáo Hội mà! Xenovia và tớ sẽ hộ tống cậu đến đó, Asia à!”

Xenovia và Irina vỗ vai tôi. Ngay khi tôi sắp bắt đầu bay, Niflhoggr nhắm ma trận vào tôi như thể nó đang chuẩn bị tấn công!

< <KHÔNG ĐÂU, TA SẼ KHÔNG ĐỂ CÁC NGƯỜI ĐI! > >

Hắn tính bắn ma trận vào tôi ư?! — Đúng lúc nó làm thế, đòn tấn công đã bị phân tán bởi vàng hào quang mạnh mẽ do Crom Cruach giải phóng.

“Đối thủ của người là ta. — Đã lâu lắm rồi kể từ lúc ta để các người thấy nó, nhưng hôm nay, ta sẽ để các người trải nghiệm.”

Crom Cruach giải phóng vàng hào quang lớn hơn cả hồi trước. Mọi thứ xung quanh bắt đầu rung chuyển dữ dội. Những thành viên của Câu Lạc Bộ Nghiên Cứu Những Điều Huyền Bí và lũ Ác Long đang chiến đấu với nhau đều đồng loạt dừng lại và hướng sự chú ý sang Crom Cruach. Được bao quanh bởi ánh mắt mọi người, cơ thể Crom Cruach bắt đầu biến đổi. Tay, chân, lưng, rồi đến đầu hắt; Tất cả biến thành dạng mà loài rồng ban đầu sẽ có. Toàn thân hắt tỏa ra vàng hào quang đen và vàng. Đôi cánh nhanh chóng trải rộng; Con rồng đó thật to lớn, vĩ đại, và hùng mạnh—. Ác Long của Ác Long đã giải phóng nguyên dạng. Mỗi hơi hắt thở đều có kèm ngọn lửa nhẹ.

[— Được biết đến như là Ác Long mạnh nhất, đây chính là sức mạnh mà ta sở hữu!]

Với đôi cánh đã mở rộng, cái dáng vẻ kinh hoàng ấy khiến con người không thể tránh khỏi việc cảm thấy mê hoặc. Khi Niflhoggr thấy được hình dạng thật của Crom Cruach, cơ thể hắn bắt đầu run rẩy, và miệng cũng run theo.

< <Eeeeeeeeeeeeeeeeeehhh! > >

Niflhoggr hét lên. Vàng hào quang đen bao trọn cơ thể Crom Cruach quả là hàng thật, giá thật. Tôi... Tôi cũng thấy sợ trong một khắc.

Nếu tôi mà chiến đấu chống lại hắn thì — không, tôi hiện đã hiểu sâu sắc rằng hắn không phải là loại đối thủ mà tôi có thể chiến đấu ngay lúc này... Crom Cruach chỉ vào thứ gì đó trong tay Níðhöggr; chúng là Nước Mắt Phượng Hoàng mà Níðhöggr đang cầm. Crom Cruach đã nói một điều có chủ đích hợp với một con rồng trang nghiêm.

[Người có bao nhiêu thứ được gọi là Nước Mắt Phượng Hoàng? Mười? Hai mươi? Trước mặt ta đây, Crom Cruach, cứ tha hồ dùng chúng. — Nhưng, ta tuyệt đối sẽ giết người hơn ngàn lần! Ta sẽ đánh người không ngừng đến khi ý thức của người bị diệt vong!]

Níðhöggr chẳng thể làm gì ngoài việc run rẩy toàn thân. Tôi không thể trách nó vì sợ chết được. Dù rằng nó có thể hồi sinh sau khi bị giết vài lần do lòng tham của nó, con Ác Long trước mắt chúng chẳng phải là đối thủ bình thường chút nào; cách nhau một trời một vực. Nó không có cơ hội nào cả.

< < Guuwaaaaaaaaaaaaahhhh! > >

Những giọt lệ lăn dài trên mặt Níðhöggr trong khi nước dãi liên tục chảy ra lúc nó vụng về cố tấn công Crom Cruach. — Tuy nhiên, con rồng được biết đến như là Ác Long mạnh nhất đã quăng một đòn thẳng mặt Níðhöggr khi nó đang tiến lên. Cơ thể đồ sộ của Níðhöggr bay lên trời. Trong khi bị đẩy đi, Níðhöggr đâm sầm vào vài công trình trên đường bay... Thì ra đòn đâm của hắn là như thế. Dạng như của Sairaorg-san, à không, nó ở cấp độ cao hơn thể cơ! Tôi định thần lại, và chuyển sự chú ý vào việc bay đi. Dù là sẽ tuyệt biết mấy khi xem trận chiến của Níðhöggr và Crom Cruach, nhưng chuyện quan trọng nhất lúc này là cứu Bố Mẹ tôi! Tôi mở rộng đôi cánh và bay lên. Trong vòng tay tôi, Asia — cúi đầu và cảm ơn Crom Cruach.

“U-Um, cảm ơn ông nhiều!”

Rồi con Ác Long khổng lồ đáp lại.

[—Chuối.]

“Eh?”

Sau đó, Crom Cruach nhắc khóe miệng to lớn lên; hình như hắn đang cười.

[Chuối quả là thứ tuyệt vời.]

Cực kỳ ngạc nhiên bởi điều này, mắt Asia bắt đầu ươn ướt.

“Vâng!”

Khi đang bay giữa không trung — tôi gần như đã dừng lại bởi chuyển động đột ngột của Crom Cruach. Không, chắc tôi bị phân tâm trong khoảnh khắc đó. ...Kiểu này thì đây là lần thứ ba kể từ lúc với Tannin-ossan và Cơn Thịnh Nộ của Fafnir. ...Chết tiệt, chết tiệt thật! Tôi hết lòng hối hận khi đã cố đuổi theo Crom Cruach lúc ở nhà. Dù rằng Bố Mẹ và Ophis lâm nguy, tôi... tôi quả thực là đã rất ngu xuẩn!

[Tên đó là con rồng đã quan sát nhân giới từ lâu lắm rồi.]

Khi tôi đang ngẫm nghĩ, Ddraig nói thế với tôi.

[— Cộng sự à, cậu tuyệt đối không thể quên đi vẻ ngoài của Crom Cruach khi này đây. Đó là hình dạng cuối cùng của một con Ác Long chuyên tâm theo đuổi sức mạnh. — Mà, món nợ sẽ được hoàn trả thôi.]

... Ừ, chính xác! Có rất nhiều con rồng đáng để học hỏi —. Đó là lý do tại sao tôi tuyệt đối phải trở thành con rồng mạnh nhất và vĩ đại nhất — trở thành Sekiryuutei! Lúc đó, tôi chắc chắn sẽ vượt qua Crom Cruach—.

Phần 3

Có vô số Ác Long sản xuất hàng loạt đang chờ trên không lúc chúng tôi bay.

“Haaaaaah!”

“Oryaaaaaah!”

Vừa giữ chặt cơ thể tôi, Xenovia và Irina phóng thích những đợt sóng thần thánh vào những con Ác Long bay qua. Dù cho chúng lần lượt bị hạ — .

“Chuyện này là vô tận sao!”

“Chuyện gì đang diễn ra vậy trời? Rốt cuộc là có bao nhiêu con chứ?!”

Đối mặt với cuộc công kích bất tận của lũ Ác Long, Xenovia và Irina cạn lời. Giờ lại có thêm một nhóm Ác Long khác bay đến chúng tôi! Sau khi chúng tôi đã bay được nửa chặng đường đến Văn Phòng Chính Phủ, Xenovia và Irina lần lượt trải rộng cánh Ác Quỷ và cánh Thiên Thần và tách khỏi tôi. Họ bắt đầu một cuộc không chiến. Hai

người họ chém hạ lũ Ác Long trong khi hét lên.

“Có thêm nhiều con Ác Long nữa đến đây nè.”

“Giao chỗ này cho bọn tớ đi, mấy cậu xông vào trong từ cửa sổ phía dưới rồi chạy lên trên, thế thì chắc nhanh hơn đấy!”

Sau khi nói điều đó xong, Irina giải phóng một làn sóng thần thánh với Hauteclere và phá hủy một phần bức tường kính. Vậy ra đó là nơi mà cậu muốn tớ vào à. Sau khi nói 'tớ giao phần còn lại cho cậu' với hai người họ, tôi nhanh chóng bay tới với Asia trong vòng tay. Đúng thật là lũ Ác Long ở đây ít hơn hẳn. Hầu như chỉ có vài con Ác Long nhỏ lang thang qua dãy hành lang. Trong khi vẫn ở tư thế bế Asia, tôi tiếp tục chạy đi. Dù ở đây có Ác Long thì tôi vẫn lờ chúng, và chỉ tập trung vào việc chạy lên tầng thượng thôi. Đúng lúc đó, có giọng nói phát ra từ loa phát thanh trong tòa nhà.

[Chúc một ngày tốt lành, hỡi những thành viên của Thế Giới Ngầm. Ta là Diehauser Belial. Chỗ trú trước đó của ta đã là mất rồi, nhưng như mọi người thấy đấy, hiện ta vẫn an toàn đây.]

—Gi cơ! Tôi ngạc nhiên trước chủ nhân giọng nói ấy! Đó quả thực là giọng của Nhà Vô Địch! Anh ta ở trên kia sao? Ngay khi đang thấy kinh ngạc, tôi đột nhiên dừng chân trước một căn phòng nào đó. Tôi cẩn thận nhìn vào căn phòng. Bên trong có đặt vài cái màn hình. Hiện thị trên tất cả những cái màn hình ấy là hình ảnh của Hoàng Đế Belial. ...Thứ đó, là để phát sóng trực tiếp sao? Ngoài ra, vừa nãy, anh ta nhắc đến thành viên của Thế Giới Ngầm. ... Chúng đã hack vào đài truyền hình để phát sóng chuyện này ra Thế Giới Ngầm ư...? Trên màn hình, Hoàng Đế nói tiếp với vẻ nghiêm túc.

“Kể đến, ta có chuyện phải nói cho mọi người. Đó là — mặt tối của Rating Game.”

—Cái gì! ... Chắc chắn, đó là những gì mà Nhà Vô Địch muốn truyền đạt. Âm mưu ẩn sau Rating Game. Tôi không ngừng chân để xem lâu hơn nữa, và thay vào đó thì tiếp tục di chuyển lên tầng thượng. Trong lúc tôi chạy, tiếng nói của Nhà Vô Địch tiếp tục vang vọng xuyên suốt tòa nhà.

[Ở thế hệ của ta, kiểu như nấm mọc nhanh, Ác Quỷ trẻ tuổi tài năng lần lượt xuất hiện, vật lộn để tranh vị trí đầu bảng của Rating Game. Hạng hai, Roygun Belphegor và hạng ba, Bedeze Abaddon đã học được từ nhau về nội dung của Game mà mọi người ca tụng.]

Khi thấy cầu thang, tôi lao lên nhanh nhất có thể.

[Nhưng mà, ta đã nghe được vài tin tức đáng lo ngại. Bất kể là Roygun, Bedeze, hay những thí sinh khác thì lúc còn trẻ, họ chẳng phải là Ác Quỷ nổi bật —. Lần đầu ta nghe được chuyện đó, ta đã cười phá lên; ta nghĩ chúng chỉ là những lời đồn đại được lan truyền do lòng ghen tị với những người có tài đạt được kết quả thôi.]

Rồi Nhà Vô Địch thấp giọng xuống.

[...Nhưng, vào một hôm, em gái họ ta Cleria nói với ta là con bé đã thu thập được một số thông tin thú vị liên quan đến Rating Game.]

—Anh biết về quân [Vua] không, con bé đã hỏi thế. Đó là những gì Cleria Belial nói. Cleria là người tiền nhiệm của Rias, người đã từng phụ trách lãnh thổ của cô ấy (Rias). Trong thời kỳ mà Ba Phe thù địch nhau, cô ấy là người phụ nữ đã yêu một nam nhân loài người, và cuối cùng, cô ấy đã chết thảm bởi những người cấp cao của Thế Giới Ngầm—.

[Ta đơn giản đáp là 'Ah, chuyện đó chẳng hơn gì truyền thuyết đô thị'. Nhưng con bé nói tiếp. 'Trong khu vực Nhật Bản mà em được bổ nhiệm ấy, nơi ẩn náu của Quỷ Vương Ajuka Beelzebub nằm gần đó'. — Con bé nói thế đấy. Vài người khá nổi tiếng nói rằng Ajuka-sama đã [làm ra Game] ở đâu đó tại Nhật Bản do sở thích của ngài.]

Nhà Vô Địch đã trách Cleria.

[Đừng có làm phiền đến Quỷ Vương. Dù là gì thì cũng đừng bắt cấn mà tiếp cận nơi đó, được không?]

Thế nhưng, khi nghe những câu chuyện về thí sinh và người cấp cao

từ Nhà Vô Địch kể hồi còn trẻ, cô ấy đã rất thích, và bắt đầu tự mình thu thập thông tin. Nhưng cuộc điều tra ngày càng có nhiều thông tin ngất ngưởng; Cleria tin rằng chắc chắn là có gì đó to lớn núp sau tất cả. Giọng của Nhà Vô Địch tràn ngập nỗi u sầu.

[...Con bé, chỉ vì vài câu chuyện nhỏ nhoi của ta, mà con bé đã bị giết. Vì ta luôn đứng trên vị trí Nhà Vô Địch, hơn tất cả mọi thứ, ta không hài lòng về những báo cáo lỗi bịch mà lũ phóng viên đưa ra. Con bé biết mọi thứ về ta, và con bé biết sức mạnh của ta là thật... Với ta, con bé là người thân quan trọng hơn bất cứ điều gì khác... Ta luôn coi con bé là đứa em gái của mình.]

Theo sau đó, Nhà Vô Địch bình tĩnh nói.

[Nói đến kết luận thì rõ ràng là Cleria đã bị xóa sổ. — Con bé, đã bị chính quyền Thế Giới Ngầm trừ khử. Đây không phải là quyết định của bốn vị Quý Vương Vĩ Đại, mà là của đám Quý Cũ. Bởi thế mà sự thật đã bị che đậy, ta không hề biết đến sự thật. Ta chỉ được bảo là người em họ Cleria của ta đã chết thôi... Để giải quyết những khúc mắc của mình, ta dựa vào một đường dẫn nào đó, và cuối cùng là biết được sự thật.]

...Không phải cô ấy bị trừ khử là do yêu nam nhân loài người sao...? Nói cách khác, đó chẳng phải là lý do tại sao lại khiến Nhà Vô Địch Diehauser Belial gia nhập Qlippoth ư...? Đường dẫn nào đó, ý Anh ta là Rizevim và Qlippoth. Anh ta thu được thông tin từ bọn chúng. Hoàng Đế Belial nói tiếp.

[Kết luận là – quân [Vua] có tồn tại. Và trong những bức hình với thông tin mà ta hiện đang cho mọi người thấy, sức mạnh mà họ có được vào hôm nay là kết quả của việc dùng đến quân [Vua].]

Tôi e là đoạn video hiện đang được chiếu cho người dân Thế Giới Ngầm chính là đoạn video mà chúng tôi đã thấy tại chỗ của Ajuka Beelzebub-sama. Thông tin Nhà Vô Địch thu được bằng cách hợp tác với Rizevim là sự thật đằng sau cái chết của Cleria và mặt tối của Rating Game... Những thông tin đó giờ đang phát tán! Thế Giới Ngầm hẳn là đang lâm vào tình trạng hỗn loạn...! Rồi Nhà Vô Địch nói cho cư dân Thế Giới Ngầm về mặt tối của Rating Game mà họ không hề biết đến —. Nhà Vô Địch cũng đã tuyên bố chính xác những gì bọn tôi đã nghe từ Beelzebub-sama. Tôi lặng lẽ tiến bước lên tầng thượng. Đây là — sự trả thù của anh ta nhằm chống lại Quý Cổ với tư cách là Nhà Vô Địch vì việc Cleria bị sát hại...! Khi tôi cuối cùng đã đến được phòng quan sát của tầng thượng, chương trình phát sóng của Nhà Vô Địch cũng vừa mới kết thúc. Hình ảnh trên những cái

màn hình lớn đối diện tôi trở thành bức tranh tĩnh lặng. Căn phòng rất là rộng. Thậm chí có thể đủ không gian để phục vụ làm địa điểm cho một trận chiến... Lúc tôi đặt chân vào phòng, Hoàng Đế Belial đã xoay lại và hỏi tôi. Hình như anh ta đã nhận thấy sự hiện diện của tôi được một lúc trước rồi.

“...Vậy thì Sekiryuutei-kun. Cậu tính làm gì ta nào? Bằng cách công khai những thông tin thật này cho công chúng, nó sẽ đủ để kết tội lũ người đó. Hơn thế nữa, cũng có mấy vấn đề liên quan đến Agreas, và trận đấu với Riser Phoenix-san...”

Tôi đặt Asia xuống, và rồi bước tới. Tôi từ từ đến gần Hoàng Đế. ...Với những gì đã xảy ra ở Thế Giới Ngầm, tôi chỉ có thể đặt niềm tin vào Quý Vương-sama thôi. Beelzebub-sama cũng đã nói với tôi từ trước, nên tôi có thể làm những việc mình phải làm. Trong trường hợp đó, nhiệm vụ hiện tại của tôi là —. An toàn giải cứu Bố Mẹ mình.

“— Tình hình này thì sao cũng được.”

Một giọng nói rất đổi thân thuộc sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu đã lọt vào tai tôi. Nhìn về nơi mà nó phát ra, một con Ác Quỷ tóc bạc trắng lơ lửng từ bóng của thiết bị hiển thị.

“Ta phải – à không, với tư cách là con trai của Lucifer, ta chưa cho phép chuyện này mà, Belial?”

“...Rizevim-sama.”

Rizevim vỗ vai Nhà Vô Địch, và rồi hướng ánh mắt về phía tôi.

“Có vẻ chúng ta lại gặp nhau sau lần chạm mặt trước đó trên Thiên Đàng nhỏ, Sekiryuutei. Ngoài ra – Gigantis Dragon Princess-kun (Asia).”

Tôi kiềm chế cơn giận khi nói với hắn.

“...Chào, con trai của Lucifer. Ta muốn gặp người lắm đấy. Mà, nhanh lên và thả họ ra đi, Bố Mẹ của ta! ... Và, tại sao người lại làm thế với Ophis?”

Khi nghe câu hỏi của tôi, Rizevim nhún vai.

“Ta chỉ muốn ngăn Ophis đột ngột hỗ trợ, thế thôi. Ophis – có lẽ hợp hơn khi nói là Lilith; ta muốn tăng sức mạnh của cô ta... Níðhöggr dựa vào ma thuật của Azi Dahāka để bước vào không gian ngầm của

thị trấn mà bọn người đang sống; vào lúc này, Bố Mẹ người bạn đầu được dùng làm con tin, và bởi Bố Mẹ của người bạn của Thần Long bị dùng làm con tin, cô ta vẫn sẽ tiết lộ. Nhưng vì có sự can thiệp từ bên ngoài, nên chuyện đó đã không xảy ra.”

Đó là lối suy nghĩ tệ hại nhất, lão già khốn nạn này...! Tôi có thể cảm thấy cơn tức giận đang liên tục trào dâng! Rizevim lộ ra nụ cười bạo dạn. ...Nhưng mà, nhìn kỹ thì có vẻ như hắn có quang thân dưới mắt, hay chỉ là tưởng tượng của tôi thôi?

“Thật tuyệt khi người làm được. — Cũng có người khác nữa, một vị khách rất là quan trọng đã đến.”

—Ah! Tôi lập tức hiểu những gì mà Rizevim đang nói. Từ bên kia của bức tường kính bên ngoài phòng quan sát, có thể cảm thấy vầng hào quang mạnh mẽ. Với một tia sáng, nó phóng thẳng lên không trung từ khoảng cách khá xa! Cái tên đập mạnh phá vỡ bức tường kính chính là Vali, với cả cơ thể đang vận lên mình bộ giáp trắng tinh! Ngay khi Vali đến, cậu ta đã đối mặt với Rizevim và nói.

“...Người bị dồn vào đường cùng rồi, Rizevim.”

Khóe miệng Rizevim nhếch lên khi hắn nở nụ cười.

“Người cuối cùng xuất hiện lại là đứa cháu trai đáng yêu của ta. Đường như tất cả những nhân vật chính của đêm nay đều đã bước lên sàn diễn cả rồi.”

...Tên khốn Rizevim đó, hắn quá tự phụ! Dù cho lời của người của hoa mỹ cỡ nào, hắn vẫn không thể giấu đi ác ý! Ta đã nhìn thấu người từ lâu rồi! Tôi bước lại gần Vali và hỏi cậu ta.

“Những người khác đâu?”

“Họ đang ở bên ngoài cùng mấy người đi cùng người, đang chiến đấu.”

Ra là vậy, họ đã tụ họp lại ở bên dưới. Mục tiêu của Vali là Rizevim. Nhưng đó cũng là lý do lý do cho tôi.

“Ta chắc là người không để người khác can thiệp đâu nhỉ. Nhưng, hãy để ta làm thế với người. ... Dù sao thì ta cũng là người liên lụy mà.”

“...Được thôi. Người cũng được xem là một tên gánh nổi bất hạnh tương tự. Chúng ta sẽ cùng chiến đấu, nhưng đừng có mà cản trở ta

đấy!”

Sau khi trao đổi ý kiến của mình với Vali, bọn tôi xác nhận ý định của nhau. Hai Thiên Long đã thủ thế trước mặt Rizevim. Rizevim nở nụ cười mỉa mai, và nói với chúng tôi.

“Vậy thì hãy cho phép ta giới thiệu khán giả cho buổi trình diễn này.”

Rizevim búng tay, và ở góc phòng quan sát xuất hiện một ma trận dịch chuyển. Sau khi ánh sáng dịch chuyển phai đi, những người hiện ra tại đó là – Bố và Mẹ tôi.

“— Đó là vợ chồng nhà Hyoudou.”

Hai người được Rizevim giới thiệu lại chẳng hề biết gì về tình huống này, và tỏ ra cực kỳ bối rối. Tôi tháo mũ của bộ giáp, và gọi họ.

“...Bố! Mẹ!”

Sau khi nhận thấy giọng tôi, Bố Mẹ nhìn vào tôi.

“...I-Ise...? Sao con lại mặc thứ kỳ quặc đó thế? Và tại sao Asia cũng ở đây?”

“...Từ đầu, cái gã đàn ông tóc bạc trắng này đã nói mấy chuyện kỳ lạ lắm. Mẹ con với ta đều thấy bối rối. Chuyện gì đang xảy ra thế...?”

.....Dựa vào những lời của Mẹ, tôi biết được hai người họ hiểu thế nào về tình hình hiện tại rồi. Nói cách khác, cái sự thật tôi là Ác Quỷ đã —. Với khí phách, tôi hỏi Rizevim.

“...Rizevim, tên khốn, người đã nói chuyện quái gì?”

Tên khốn đó lộ vẻ vô tư, và mỉm cười thích thú.

“Không có gì nhiều đâu, chỉ là mấy câu chuyện nho nhỏ ấy mà. Kể đến là chủ đề chính. Miễn là người diễn thật, Bố Mẹ người sẽ không hiểu được sự thật về người đâu”

....Cái tên đê tiện đó! ...Hắn bắt Bố Mẹ tôi phải xem trận chiến của chúng tôi bằng chính mắt họ... khốn kiếp! Tim tôi đang không ngừng đập dữ dội, và tôi không thể ngăn chân tay mình run rẩy. — Tôi tuyệt đối không thể để Bố Mẹ thấy tôi chiến đấu với khả năng siêu nhiên được! Nhưng, nếu không đánh thì tôi sẽ không thể cứu Bố Mẹ mình! Tôi không có lựa chọn từ chối, tôi chỉ có thể chiến đấu thôi! ...Sao lại thế này cơ chứ? Được rồi, đến giờ tôi vẫn chưa có cái cơ

hay nào cả! Tim tôi tiếp tục đập dữ dội vào lồng ngực, và lúc đó, Vali nói với tôi.

“Ta sẽ giải quyết Rizevim. Người giải quyết Nhà Vô Địch đi.”

Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi đáp lại.

“...Ta chẳng ngờ đến việc mình sẽ chiến đấu với đối thủ mà ta dự định đấu vào tương lai ngay tại đây... Ta quả thực là chẳng ngờ đến.”

“...Sao cũng được, cả hai tên đó đều là quái vật. Dù chúng ta có đổi đối thủ thì vẫn sẽ là một cuộc chiến khó nhằn thôi. Vì ta muốn người cứu Bố Mẹ mình, hãy cho họ thấy quyết tâm bất khuất để sống sót.”

“... Trước đó, ta đã chết hai lần rồi còn gì. Nếu chuyện đó thực sự xảy ra thì ta sẽ chết lần ba.”

Tôi miễn cưỡng tự chế giễu bản thân. ...Nhưng, nếu lần ba mà tôi chết vì Bố Mẹ thì sẽ ổn cả thôi. Tuy vậy, tôi không định để chết! Sau khi trao đổi ánh nhìn với Vali, cả hai bọn tôi đều thủ thế để đối đầu với đối thủ tương xứng. Tôi sẽ đánh với Nhà Vô Địch, còn Vali đánh với Rizevim. Bốn người giờ đang đối mặt với nhau. Sau một khắc im lặng ngắn ngủi —. Chẳng có lời nào nữa, trận chiến bắt đầu. Người đầu tiên lao lên là Vali. Cậu ta tiến thẳng về phía Rizevim đứng đối diện mình trong khi siết chặt nắm đấm đang được bao phủ trong một lượng hào quang to lớn. Tuy hẳn trực tiếp trúng đòn, Rizevim vẫn dễ dàng làm văng hào quang đã được tăng cường với Sacred Gear của Vali tan biến! Vali chao đảo.

“...Argh, chừng nào còn liên kết với Sacred Gear thì đòn đánh trực tiếp sẽ không có tác dụng à.”

Sau khi lảo đảo thế xong, cậu ta tiếp tục lao về trước để đánh! Kết hợp giữa đá và đấm ở tốc độ cao! Nhưng điều đáng ngạc nhiên là Rizevim đã mau chóng tránh tất cả. Tận dụng sơ hở, hắn phản công Vali! Từ lưng Rizevim, đôi cánh của Lucifer trải rộng và hắn động thẳng vào bụng Vali với nắm đấm thấm đấm quỷ năng! Ngay khi Vali trúng đòn đó, giáp của anh ta vụn vỡ do hiệu ứng của Sacred Gear Cancellor, và cậu ta trúng thẳng một đòn vào bụng.

“...Guah!”

Ăn một cú đấm cực mạnh, Vali kêu lên. Máu rỉ ra từ khóe miệng, nhưng cậu ta vẫn thủ thế, và lại trang bị giáp. Tương tự cái lúc tôi đánh với Rizevim trên Thiên Đàng; miễn là tôi ăn đòn trực tiếp, hay thậm chí chỉ là một vết xước thì hắn sẽ chạm vào giáp tôi, và tôi sẽ

nhận một đòn đau đớn! Nếu mà tôi dùng khả năng Penetrate, có lẽ tôi sẽ có thể hạ tên đó... Nhưng bởi Vali nói chính cậu ta sẽ hạ hắn, tôi nên tập trung vào việc đánh bại Nhà Vô Địch trước mặt mình! Trận chiến bên tôi bắt đầu; tôi rút khoảng cách, rồi bắt đầu một trận cận chiến không nương tay. Không có lấy một sơ hở. Tôi chẳng thể tìm thấy cái nào hết. Trong cuộc trao đổi chiêu thức ngắn ngủi, mọi đòn của tôi đều bị anh ta dễ dàng tránh. Khoảng cách sức mạnh giữa chúng tôi quá lớn! Tôi hỏi Nhà Vô Địch.

“...Có vẻ như đồng đội của ngài không có ở đây.”

Quả thật, Nhà Vô Địch đang một mình ở đây. Trên đường đến đây, tôi đã không chạm mặt bất kỳ người hầu nào của anh ta; phải chăng, chuyện này hẳn là do anh ta đã ra lệnh cho đồng đội không theo mình đến đây. Đúng như tôi đoán, Nhà Vô Địch nói.

“Đúng vậy, ta đã bảo họ đứng ở ngoài kia vì họ không cần phải theo ta đến nơi này.”

...Thì ra anh ta đã quyết định tự mình gánh hết trách nhiệm. Đó là cái gọi là nghĩa vụ của anh ta. Anh ta thật sự sở hữu những phẩm chất của một Nhà Vô Địch.

[Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost Boost!!]

Tôi dùng sức mạnh Boost để nhân lực năm đấm, và thụi lên ngay! Thế nhưng, năm đấm được tôi khuếch đại sức mạnh rất nhiều đã bị tránh một cách dễ dàng. Nó chỉ đấm trúng không khí thôi. Tôi giữ thẳng tư thế, và cố lao lên nữa. Nhà Vô Địch chạm thẳng vào năm đấm của tôi! Đột nhiên, vầng hào quang khuếch đại năm đấm tôi tan biến! — Cái gì! ...Sức mạnh của tôi biến mất sao?! Bị hoá giải ư? Không, nó hơi khác với khả năng của Rizevim! Nếu mà tôi bị tên khốn đó chạm vào thì đến cả giáp của tôi cũng sẽ biến mất! Ngay lúc đó, chỉ cảm thấy như thể sức mạnh Boost trên năm đấm đã biến mất thôi! Thấy vậy, Nhà Vô Địch nói.

“—[Vô Hiệu]. Đó là khả năng của ta, Belial. Ta chắc là cậu đã nghe về nó ...”

...Tôi hiểu rồi, thì ra đó là [Vô Hiệu]. Sức mạnh có thể vô hiệu hóa khả năng đặc biệt —. Hóa ra đây là cách mà anh ta hoá giải khả năng Boost của tôi. Dù là vậy, tôi vẫn không ngừng tấn công! Sau đó, tôi tăng cường cường độ các đòn đánh. Tôi điên cuồng tấn công với đấm và đá kết hợp với nhau, và tung ra những phát bắn quỷ năng mạnh mẽ, thế mà tất cả đòn tấn công của tôi vẫn bị Nhà Vô Địch hoá giải

với một cử chỉ nhỏ. Ngay cả khi tôi bắn quỹ năng thì chúng đơn giản là vỡ tan trong lòng bàn tay anh ta. Tôi cường hóa đòn đánh với [Boost] và [Penetrate] khi tiếp tục tấn công. Nhưng những đòn tấn công đã được cường hóa với [Boost] vẫn bị hấn vô hiệu hóa. Ngay cả khi tôi dùng khả năng [Penetrate] thì tôi cũng không thể đánh trúng anh ta; dù cho phản công bằng [Penetrate] vào điểm mù, tôi vẫn không thể làm gì hiệu quả. ...Nếu tôi có thể đánh thẳng vào anh ta với [Penetrate] thì sát thương sẽ trực tiếp truyền đến anh ta! — Nhưng, tôi không thể đánh trúng anh ta! Mọi đòn của tôi đều bị tránh! Chuyển động né tránh của Nhà Vô Địch cứ như đang múa một điệu thanh lịch vậy.

Ngược lại thì tôi là người toát mồ hôi đầm đìa. Đối thủ chẳng hề sử dụng toàn lực gì cả! Đây là người ở cấp Quý Vương sao! Nhà Vô Địch tuyệt đối! Xếp hạng hàng đầu của Rating Game! Nếu tôi có thể dùng Crimson Blaster hay Longinus Smasher thì có lẽ là có thể. Nhưng mà, tôi thậm chí còn chẳng thể chạm tay vào Nhà Vô Địch! Dù thế, tôi vẫn không ngừng tấn công, và tiếp tục đối mặt với Hoàng Đế Belial. Trong khi tránh những đòn tấn công của tôi như thể chúng là của một tên tân thủ, anh ta bình tĩnh nói.

“Cậu đánh hay lắm; thẳng và trực tiếp mà không hề có chút gì là do dự. Ta thực sự muốn làm một trận với cậu trong Game”

“Giờ thì đã quá muộn rồi! Không phải ngài đã làm những gì mình muốn rồi sao?! Kết quả của chuyện đó là toàn bộ Thế Giới Ngầm đã chìm vào hỗn loạn đó! Lỗi thú nhận của ngài... của Nhà Vô Địch mang đây sức nặng lắm đấy!”

Đúng vậy, sau khi nghe mọi thứ Nhà Vô Địch nói, chần chẫn là khắp nơi trên Thế Giới Ngầm sẽ có biến. Liệu họ sẽ nghĩ đó là lời nói dối? Không, Nhà Vô Địch có sự ủng hộ tuyệt đối từ Thế Giới Ngầm, và lời thú nhận đó vừa nặng nề cũng vừa thực tế. Dù cho Nhà Vô Địch có liên quan đến các hành vi khủng bố, không, chính xác là do anh ta sẵn lòng hợp tác với lũ khủng bố, nên đó hẳn là sự thật. Mọi người có lẽ sẽ tin.

“Ah. Ta hiểu chứ. Ta hoàn toàn hiểu.”

“Ngài không hề hiểu?! — Đòn tấn công của ngài mang theo cảm giác lưỡng lự kia!”

Đúng đấy, Nhà Vô Địch, anh ta — chưa đánh thẳng vào tôi gì cả! Hầu như thì anh ta đánh lại tôi bằng khả năng vô hiệu hóa của mình thôi. Nếu anh ta thực sự có ý định, sức mạnh của tôi bị hoá giải ngay, anh

ta có thể khiến tôi bị trọng thương! Nhà Vô Địch, anh ta — đang lưỡng lự trong trận chiến này!

“...Ku!”

Ngay khi Nhà Vô Địch và tôi đang trò chuyện, Vali đã gục xuống sàn. Cậu ta đứng lên lại, trang bị giáp nữa, và đối đầu với Rizevim... nếu mọi chuyện tiếp diễn như thế này, cuối cùng cậu ta sẽ thua vì kiệt sức mất! Nếu cậu ta có thể dùng Juggernaut Drive thì sẽ là câu chuyện khác, nhưng cứ vô tư mà dùng thứ đó sẽ tiêu tốn một lượng lớn sức chịu đựng và quỹ năng. Vì đối thủ có sức mạnh của Sacred Gear Cancellor, toàn bộ sức chịu đựng và quỹ năng sẽ bị lãng phí nếu việc chuyển đổi bất cần bị vô hiệu hoá. Đối với Vali, đánh như vậy ngay lúc này là lựa chọn tốt nhất.

“Hoho, gì đây? Vali. Dùng mấy đòn tấn công này để chống lại ông của cháu là vô dụng đó”

Rizevim nói thế với vẻ thỏa mãn.. mặt khác, Vali lộ vẻ cực kỳ không hài lòng. Vali chìa tay phải ra sau khi giải phóng bộ giáp và từ tay phải, cậu ta tạo ra vài ma trận dùng để bắn những đợt ma thuật về phía Rizevim. Rồi Rizevim — không hề dùng khả năng huỷ bỏ, và thay vào đó là tránh chúng! Những đòn tấn công đó là ma thuật thuần túy! Chúng không phải là thứ được làm ra với Sacred Gear, chúng là những đòn tấn công thuần ma thuật! Cái tên Vali đó, cậu ta có tài năng vượt trội về mảng ma thuật! Ra là vậy, cậu ta dựa vào giáp Balance Breaker để giảm khoảng cách về khả năng thể chất của họ, và rồi dùng ma thuật hay quỹ năng để tấn công Rizevim. Vì Vali tấn công với ma thuật, hẳn nói với giọng điệu khó chịu.

“... Thật chướng mắt. Là con trai của Lucifer, người lại hành xử như Lilin, thế mà người vẫn định thể hiện thái độ nghiêm trang...”(Edit: Lilin được biết đến trong thần thoại là những linh hồn ban đêm tấn công đàn ông. Đôi khi được gọi là con gái của Lilith – người vợ đầu của Adam, và sau đó là Lucifer)

Vali nói khi chỉ vào Rizevim.

“Vàng hào quang nguyên gốc mà người đang cố giấu trong người, nhưng lại không thể chứa được hết khỏi việc rỉ ra sự độc ác không kém phần tàn bạo. Rizevim, từ đầu, người đã xấu xa và nham hiểm rồi.”

Bị cháu trai chỉ ra điều này, Rizevim đờ người một lúc, và rồi cười 'hehe' một cách ác độc.

“Thế à, còn cháu thì sao, đứa cháu ngu ngốc-kun? Có lẽ nào cháu thậm chí còn không thể thắng trận chiến một chọi một để báo thù người ông già cõi và nhu nhược này như một con rồng rác rưởi?”

Hắn thậm chí còn lè lưỡi ra; hắn vẫn đùa giỡn với thái độ loi choi như thường lệ. Ah, đó là những gì mà tôi cũng đã nghĩ. Dù cho hắn làm lời nói và hành động của mình trang nghiêm đến cỡ nào đi nữa, cái thái độ ngu dốt hiện tại mới là bản chất thật của Rizevim. Ngay cả khi hắn diễn với những cử chỉ của Quý Vương, thì nó chẳng hơn gì là đang diễn —. Vì là cháu trai của hắn, Vali vốn đã nhìn thấu bản chất thật của ông mình. — Vào lúc đó, Rizevim hướng mắt về phía tôi, và rồi gọi.

“Nhà Vô Địch-kun! Nhanh lên và dùng thứ đó đi!”

Hắn đột nhiên ra một chỉ thị. Tôi quan sát lúc Nhà Vô Địch lấy một lọ nhỏ chứa chất lỏng màu đỏ từ túi áo ngực ra. Nhà Vô Địch, chẳng hề có lấy một tiếng động, ngay lập tức biến mất tại chỗ—.

“Gah!”

Thực sự là anh ta đang bóp mặt tôi...! Khoảng cách giữa chúng tôi đã bị rút ngay tức thì! Nhà Vô Địch dùng một ngón tay để mở nắp, và tay kia thì anh ta ép miệng tôi mở ra và tính đổ nó vào. Để kháng cự, tôi dùng hai tay đẩy Nhà Vô Địch, nhưng một phần nhỏ chất lỏng trong lọ vẫn vào được miệng tôi! Cuộc phản công của tôi đã bất thành vì Nhà Vô Địch đã phóng một mạch về phía sau căn phòng!... Miệng tôi bị lấp đầy bởi thứ vị kinh tởm, vị và mùi máu đọng lại trên đầu lưỡi, và cảm giác rất là nhột nhát. Thế mà cũng có cảm giác như vị quen quen. Miệng tôi thường chứa đầy máu trong suốt các trận chiến. Đúng vậy, thứ chất lỏng màu đỏ đó là – máu! ...Tôi chẳng biết máu gì cả; sao chúng lại bắt tôi uống chứ—. Dokun dokun! Sau đó, tim tôi đập mạnh liên hồi! Đồng thời, tôi không thể ngăn cơn run khắp người. Theo sau đó, bên trong tôi, cơ thể bắt đầu nóng lên, và sức nóng tỏa lan khắp người! Nhiệt độ được tạo ra trong cơ thể làm đến cả tôi cũng phải ngạc nhiên! Tôi không chịu nổi, và tôi giải phóng giáp bọc tay phải mình. Rõ ràng là tôi không định để tay phải biến thành tay rỗng, thế mà nó đã tự biến thành tay rỗng. ...Tôi biết là mình vẫn chưa cường hóa long lực của mình. Tay chân tôi... chúng hóa thành rỗng! Tôi liền hiểu ra. Đúng vậy, thứ màu đỏ là – long huyết! Long huyết của tôi dùng để cường hóa khả năng của Gasper. Tương tự thế, Nhà Vô Địch ép tôi phải uống máu của rồng. Vậy là, long lực trong người tôi tăng lên; cơ thể nóng ran, và tôi không thể ngăn mình biến đổi. Tay tôi đã chuyển hết thành rỗng, và nhiệt độ bất thường đã chạm đến đầu tôi! Rồi mũi của tôi tự giải phóng—.

“Hyaa!”

Tôi nghe tiếng hét của Mẹ. Tôi nhìn về Mẹ, và bà nhìn lại tôi với vẻ mặt như thể đang nhìn vào một con quái vật. ...Chuyện gì đang diễn ra thế này? Trong lúc tôi nghĩ thế, tôi dùng tay chạm vào mặt mình. ...Cái cảm giác chạm vào da người mà tôi thường không thể cảm nhận được, nhưng thay vào đó điều tôi cảm nhận là kết cấu của lớp da rất cứng. Rizevim gửi một cái ma trận nhỏ bay về phía tôi. Từ ma trận đó là một tấm gương. Tôi nhìn vào tấm gương – da tôi đã trở nên cứng rắn, mắt tôi to ra, và răng mọc ra khỏi miệng tôi; cái ngoại hình hoàn toàn giống người ngoài hành tinh. ...Tôi, đến cả mặt tôi cũng đã bắt đầu hóa rồng rồi... Trong tình huống này, Rizevim khẽ cười lúc hân vui vẻ nói với Bố Mẹ tôi.

“Hãy nhìn kỹ vào, ông bà Hyoudou. Cái thứ có dạng con trai trước mặt các người trông như – một con quái vật.”

—! ...Tên khốn, hẳn thực sự nói điều đó ngay lúc này?! Ngay từ đầu, hẳn đã định để tôi hóa rồng, và cho Bố Mẹ xem ư?! Hẳn thực sự chuẩn bị chuyện này như một buổi trình diễn sao?!... Đây là cách hẳn trả miếng vì việc tôi đánh hẳn trên Thiên Đàng. Tên khốn đó thật sự bị ám ảnh về chuyện đó... Khốn kiếp! Nghiêm túc đấy, Sh’t chó còn tốt hơn tên khốn này...! Rizevim nói tiếp. (Edit: câu này do Eng ko phải mị)

“Vào mùa xuân năm ngoái, đứa con trai quý báu của các người đã chết. Sau đó, con rồng này đã chiếm vị trí con trai các người. Hẳn sống một cuộc đời giả dối với các người. Trong những kỳ nghỉ, có phải hẳn nói với các người rằng hẳn cần đi xa không? Đó là bởi hẳn cần phải về thế giới của Ác Quỷ. Vào dịp cuối năm, có phải hẳn luôn bận rộn không, và không thể dành thời gian quây quần bên các người? Đó là bởi hẳn đang thực hiện một hành vi nào đó, như một người ngoài hành tinh, và như một con quái vật!”

Tên khốn đó, hẳn thực sự đang tận hưởng chuyện này, hẳn nói mấy chuyện đó với vẻ mặt vui thú! Mặt Bố Mẹ tôi nhuộm màu sợ hãi khi họ nhìn Rizevim và tôi. ...Tôi không muốn nhìn biểu hiện đó trên mặt Bố Mẹ mình.

“...Đừng nhìn vào con, Bố ơi, Mẹ ơi.”

...Tôi cố nói những lời đó. Nếu ở đây mà có một cái hố, tôi rất muốn trốn vào đấy! Với cái ngoại hình thế này, tôi chắc chắn không muốn để Bố Mẹ nhìn thấy! Ngừng lại đi! Làm ơn, ngừng lại! Tôi hy vọng tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng! Thế này... với chuyện này...

uhh! Tâm trí...tôi đã đổ vỡ. Tôi không thể làm gì ngoài việc khóc hết —. Trong khi đó, Rizevim tiếp lời với vẻ mặt tươi vui.

“Bố? Mẹ? Oh ho, vợ chồng các người có nghe gì không? Con quái vật đó vẫn tính dùng những lời nói dối để lừa các người, phải không nào?”

Lúc này đây, đứng trước mặt tôi, người đang che chắn cho tôi. — là Asia! Những giọt lệ đang chảy dài trên mặt Asia khi cô ấy tuyệt vọng nói với Bố và Mẹ về tình huống này.

“Bố, Mẹ! Người này đúng là Ise-san! Làm ơn, hai người phải tin! Quả thật là anh ấy đã tái sinh thành Ác Quỷ, và anh ấy cũng có sức mạnh của rồng trong người. Dù vậy, chẳng có gì sai khi anh ấy vẫn là Hyoudou Issei! Xin hãy tin anh ấy! Hai người phải tin... Con xin hai người!”

Nhìn vào Asia đang khóc, Rizevim mỉm cười khi hắn nói.

“Vợ chồng Hyoudou, cô gái tóc vàng này cũng là Ác Quỷ đấy. Đừng để bị gạt. Loài Quỷ ban đầu là quái vật chuyên dùng những lời cám dỗ ngon ngọt để kéo con người xuống vực sâu; lúc này, cả hai người các người đã bị dụ bởi những lời thì thầm của Quỷ, nên sẽ tốt hơn nếu các người lưu ý điều đó.”

...Asia là cô gái ngoan. ...Lý do duy nhất mà Asia chết là do tôi....

...Bố, Mẹ, hai người không tin con thì cũng không sao. Nhưng, chỉ mình Asia thôi – hai người chỉ cần tin Asia thôi...! ...Tôi... không thể nói gì cả; chịu đựng những cuộc tấn công ngôn từ như thế, tôi chỉ có thể xin lỗi một cách mù quáng.

“.....Xin lỗi..... Mẹ, Bố.....Con xin lỗi.....”

.....Con đã phạm tội dối gạt hai người đến tận bây giờ. Đây là hình phạt thần lạng của con. Có lẽ đây là thời khắc quả báo đến tìm con. Vì con chưa bao giờ nói cho hai người biết về Ác Quỷ. Không, dù có nói vậy, liệu Bố Mẹ sẽ tin? Ngoài ra, nếu tôi nói cho họ, có khả năng là tôi sẽ kéo họ vào thế giới siêu nhiên. Giả sử là vậy... Tôi không thể. ...Tuy nhiên, kết quả là, Bố Mẹ tôi vẫn lâm nguy. Đúng rồi, tất cả là lỗi của tôi! Nếu tôi chưa bao giờ dính líu tới Raynare, chuyện sẽ không thành ra thế này. Nếu tôi thông minh hơn, có lẽ tôi sẽ tìm được cách sống như một con người. ...Nhưng, Bố Mẹ biết không. Con không có chút hối tiếc nào khi trở thành Ác Quỷ. Con đã gặp nhiều người, và học được nhiều điều. Khi là người, chúng là những thứ tuyệt đối không thể trải nghiệm được. Chỉ có mỗi điều này thôi, con chắc chắn không bao giờ thấy hối hận. Điều duy nhất mà con thấy

hối hận là – con chưa từng cho Bố Mẹ mình biết về danh tính thật của con. Vậy nên, tôi cần phải xin lỗi họ.

“—Con thành thật xin lỗi, Bố, Mẹ.”

Thế là tôi đã xin lỗi. Đó là tất cả những gì mà tôi có thể làm. Ngay cả khi bị họ chối bỏ, ngay cả khi họ cắt đứt mối quan hệ phụ huynh-con cái, điều đó cũng được. Sau đó, sẽ ổn miễn là tôi có thể cứu họ. Ừ, tôi chắc chắn cần phải cứu họ. Tôi thề! Sau khi cứu họ xong – tôi sẽ rời đi. Tôi không thể cho phép họ lâm nguy thêm lần nào nữa, tôi sẽ – ngoan ngoãn mà biến mất. Từ phía Bố Mẹ, tôi sẽ ngoan ngoãn biến mất. Vậy nên, con xin lỗi, Bố, Mẹ. Tôi đã bật khóc. Tôi – thấy ân hận. Sau khi tôi đã chuẩn bị tinh thần bị họ chối bỏ, một giọng nói hướng về phía tôi.

“...Con là Ise? Có phải không?”

—Đó là giọng của Bố. Bố đi đến gần tôi đôi chút. Rizevim sốc một khắc, rồi hắn nói với vẻ khiếp đảm.

“Khoan đã nào, ông Hyoudou, ông chắc là không bị gạt đầu nhỉ. Kể mấy câu chuyện như vậy trong khi rơi những giọt lệ chứa Bốn cảm xúc thể kia, đó là chuyện mà Ác Quỷ có thể làm dễ như chơi.”

Nhưng, Bố lắc đầu, và vẫn tiếp cận tôi.

“Ông lầm rồi, thằng bé là Ise. ... Cái thói quen xấu luôn xin lỗi kia giống y hệt.”

Rồi Mẹ theo sau ông lúc bà gạt đầu và nói.

“Ừ, tôi cũng biết. Dẫu cho mặt thằng bé có thay đổi, tôi hiểu được phản ứng của thằng bé. Issei. Đứa trẻ đó là Ise!”

Hai người họ – đã đến trước mặt tôi và Asia. Bị hóa rồng, tôi không thể nhìn thẳng vào họ... nhưng Bố đã đứng đối diện tôi, và bảo vệ tôi. Đứng trước Rizevim và Nhà Vô Địch, đôi chân ông run lẩy bẩy nhưng ông vẫn hét lên.

“Từ giờ, tôi sẽ không để ông làm gì với con trai của tôi đâu! Nếu muốn chạm tay vào Ise, thì các người phải bước qua xác tôi!”

—Mn! ...Tôi bị sốc bởi những lời Bố nói.

“...Đối với tôi, từ khi sinh ra, nó rất đổi bình thường, không gì đặc biệt xảy ra. Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện làm gì đặc biệt cả. Tôi

chỉ muốn một công việc bình thường và đơn giản; chỉ muốn một gia đình bình thường; chỉ muốn sống một cuộc đời bình thường với gia đình đó mà thôi. Ngay cả bây giờ, đó là những gì tôi hằng mong muốn.”

Bố khẳng định rõ.

“Dù thằng bé có là Ác Quỷ hay không, hoặc là trở thành Quỷ Vương, tôi chẳng biết gì về nó cả. Dù là tình huống hiện tại, tôi thấy rối trí đến mức không hiểu chuyện gì. ...Nhưng, tôi biết một điều; đứa trẻ này là con trai mình! Đây là chuyện hiển nhiên, với thằng bé là Ise của tôi.”

Rizevim lắc đầu, và nói với Bố.

“Này này này, ông Bố ơi. Ông cần phải nhìn tốt hơn chứ. Đối với ông thì thứ tạo vật đồ chót kia trông như con người à? Giống con người ư? Nghe kỹ này. Đó là Ác Quỷ, và đó cũng là một con rồng nữa. Nói cách khác, nó là quái vật đó.”

“Không, thằng bé là con tôi. Ise của tôi. Người sẽ không hiểu đâu. Nhưng, tôi có thể hiểu. Đó là bởi vì, tôi là gia đình của thằng bé. Mười bảy năm qua, tôi đã nuôi dạy đứa trẻ này”

Đáp lại những lời của Bố, Rizevim thở dài.

“Người đã hiểu cái gì trong mười bảy năm qua vậy, con người-kun? Người thậm chí có hiểu sự thật và thực tế của thế giới này không, con người? Nói trắng ra; cái kẻ còn chẳng thấy được bản chất hào quang của một người lại có thể hiểu được ư?”

Để bảo vệ tôi, Mẹ đang ôm chặt lấy tôi.

“Con là Ise? Ah, Mẹ có thể hiểu sau khi ôm con. Đứa trẻ này là Ise. Đó là bởi Mẹ đã ôm con nhiều lần rồi, nên Mẹ hiểu được.”

Bố giang rộng vòng tay, và rồi tạo tư thế bảo vệ lúc ông nói.

“— Mười bảy năm qua là tất cả mọi thứ về gia đình chúng tôi. Đó không phải là những thứ tầm thường mà có thể giải thích đơn giản!”

Mẹ ôm lấy tôi lúc bà ấy kháng nghị.

“Phải. Đứa trẻ này – là đứa con trai đáng yêu của tôi.”

“Đúng vậy, dù nó có trông thế này! Dù vậy... Dù vậy!”

Bố nhìn mặt tôi, rồi đau lòng nói.

“—Dù cho nó đã tái sinh và ngoại hình thay đổi, con vẫn là đứa con của ta, phải vậy không?”

—Mn. ....Những giọt lệ tuôn rơi. Không thể ngăn lại lúc chúng chảy xuống gò má tôi. ....Tôi đã quyết định và quyết tâm rằng mình sẽ bị Bố Mẹ chối bỏ nên tôi đã tiếp tục xin lỗi. — Nhưng mà, bất kể Bố Mẹ nhìn tôi thế nào, họ vẫn nói tôi là con họ. Ngay cả khi thật sự tồn tại điều mà chỉ bậc phụ huynh có thể hiểu, tôi —. Bố ôm tôi, Mẹ và Asia cũng vậy; bọn tôi ôm lấy nhau khi tôi khóc.

“Nếu là vậy, Bố đã có thứ mà thậm chí còn mẫn nguyện chẳng kém gì thứ này. Là bậc phụ huynh, con không may mắn lắm!”

Mẹ ôm tôi và Asia khi bà gọi.

“Ừ! Dù thằng bé có thành như thế này và thằng bé vẫn nhận ra mình là Mẹ nó... thế là đủ rồi!”

Asia — cô ấy vẫn rơi lệ, và nước nở. Bố đối mặt với Rizevim, con trai của Quỷ Vương và gầm lên!

“Đứa trẻ này là con chúng tôi! Chúng tôi sẽ không để người động tay vào nó!”

Trong khoảnh khắc đó, cơ thể tôi tỏa ra vàng hào quang ấm áp, và nó cùng bao trùm bốn người chúng tôi—.

Phần 4

Trước khi nhận thức được – tôi đã trôi dạt qua một nơi trông như Vô Thử Nguyên. Đây là... thực tế sao? Không, không cảm thấy thật gì cả. Nếu phải nói nó như thế nào thì cũng như cái lần tôi nhìn vào thế giới nội tâm của Akeno-san trong trận chiến với Loki —. Bất thành linh là trước mặt tôi có một cái màn hình. Hiện thị trên cái màn hình ấy là phòng tư vấn của một bệnh viện xa lạ. Bên trong là bác sĩ và... một cặp nam nữ rất quen. Nhìn kỹ thì họ có vẻ là Bố và Mẹ lúc còn trẻ?! Cảm giác như tôi đang thấy phiên bản trẻ hơn của Bố Mẹ mà tôi chỉ mới thấy qua trong ảnh. Chuyện gì đang diễn ra vậy? Không gian này là... ký ức của Bố Mẹ ư? Có lẽ nào mọi thứ trong ký ức của họ đang được chiếu qua cái màn hình này? Phải chăng tôi thực sự đã vô thức dùng Bilingual lên Mẹ...? Trong khi tâm trí tôi bắt đầu chất chứa đầy những thắc mắc, bác sĩ và Bố Mẹ tôi trên màn hình đã lộ vẻ ảm đạm. Bác sĩ bảo Bố Mẹ.

[— Tôi rất xin lỗi, xin hãy từ bỏ đứa bé trong bụng cô.]

Nghe thế, Mẹ — bật khóc ngay tại chỗ. Bố buồn rầu mà đỡ lấy vai Mẹ. ... Phải chăng đây là cảnh từ khoa phụ sản? Đó là cảnh mà tôi chưa từng nghe qua. ...Ngay khi tôi đang lạc vào trong sự rối rắm này, giọng Mẹ vang lên trong không gian.

[Lúc tôi biết rằng cơ thể mình sẽ rất khó sinh con, là vài năm sau khi tôi lấy chồng. Luôn gặp khó khăn trong việc thụ thai, và rất khó để mang thai sau chừng ấy năm. Nhưng, bởi vì cơ thể tôi...]

Khung cảnh thay đổi, và nó trở thành căn phòng khách thân quen. Đó là nhà cũ của tôi. Ngồi trên ghế sofa, Mẹ vẫn rơi lệ.

[Em xin lỗi, anh yêu...]

Khi Mẹ tiếp tục đau buồn và khóc, Bố đã an ủi bà.

[Về chuyện đó — em không cần lo đâu! Dù đứa con em đã mang trong bụng rất là đáng tiếc, nhưng em không thể bỏ cuộc được! Em chắc chắn có thể sinh ra đứa bé khác của chúng ta mà!]

...Đứa con trong bụng bà, đứa bé của họ... Đây, đừng có nói là... Chúng là những sự kiện đã xảy ra trước lúc tôi sinh ra? Nhưng, không phải tôi đã Mẹ tròn con vuông sao...? Tôi bối rối trước tình huống mà tôi chưa từng nghe qua gì cả. Lúc này, tôi lại nghe giọng Mẹ.

[Hai năm sau, cơ hội khác lại đến.]

Khung cảnh thay đổi nữa. Trên màn hình, Mẹ nhẹ nhàng xoa bụng với vẻ vui mừng.

[Tuyệt quá! Cuối cùng chúng ta đã làm được! Ổn rồi! Mọi chuyện giờ đã ổn rồi!]

Bố đang hân hoan nhảy nhót khắp phòng. Giữa ký ức này, tôi thấy Bố Mẹ ghé qua một tiệm sách nơi họ mua nhiều cuốn về việc sinh con, và cũng như nhiều cuốn liên quan đến chăm sóc con cái. Họ đã mua quá nhiều cuốn, và rồi đắm mình trong việc đọc chúng. Để bảo đảm an toàn trong việc sinh nở, họ đã đến khoa phụ sản — ký ức về những cuộc tư vấn định kỳ lần lượt xuất hiện trước mặt tôi.

[Để bảo đảm an toàn trong việc sinh con, lần này, chồng tôi và tôi đã can trọng. Chúng ta luôn coi trọng đứa trẻ trong bụng tôi —.]

Lại nữa, màn hình quay về cảnh bên trong phòng tư vấn của khoa phụ sản. Bác sĩ trang nghiêm giải thích với Bố Mẹ tôi khi họ có vẻ tuyệt vọng.

[Hyoudou-san, dù cho nó khiến hai người đau khổ, nhưng chắc chắn không phải là do những điều giữa hai người, mà là có nhiều yếu tố khác —]

Trên con đường về nhà đầy tuyết, Bố dừng lại giữa chừng, và đối mặt với Mẹ khi ông nói với bà.

[...Anh bỏ cuộc.]

Bố đã từng rất phấn khích – nay đã bật khóc.

[Nếu có chuyện gì lại xảy ra với cơ thể em như lần trước, anh... thực sự sẽ không thể chịu đựng đ-được...!"]

Mẹ ôm chặt Bố, khi hai người họ khóc trong sầu khổ.

[Chúng ta gần như đã từ bỏ việc có con, và thay vào đó là lên kế hoạch thay đổi thái độ để thích nghi với lối sống khác.]

Thứ mở ra trước mắt tôi chỉ là cuộc sống khiêm tốn và êm đềm của Bố Mẹ. Hai người họ cùng nhau đi du lịch, cùng đi mua sắm, và cùng đi câu cá; họ luôn bên nhau —. Hình bóng của tôi không có ở đó. ... Hình bóng hai đứa con của Bố Mẹ tôi không có ở đó.

[Nhưng, vào năm thứ tám Mẹ ở cùng chồng —.]

Khi Bố đi làm về, ông thực sự đã bị sốc bởi điều mà Mẹ báo ra từ trong bếp.

[Một đ-đứa bé?! T-Thật sao?!]

Sau khi Bố nghe tin này – với vẻ mặt kiên quyết, ông đặt tay lên vai Mẹ và nói.

[...Giờ anh hiểu rồi! Lần này là chắc cú! Lần này chúng ta chắc chắn phải trao đi mọi thứ mà mình có để sinh ra đứa trẻ này!]

Mẹ bắt đầu rơi những giọt lệ hạnh phúc lúc bà nở nụ cười. Sau đó, cảnh tượng hai người họ đang cố hết mình trong việc sinh con lại xuất hiện. Hơn bao giờ hết, Bố đọc đủ loại sách, và Mẹ thậm chí còn quan tâm hơn đến chế độ ăn uống. Khi Mẹ cố nâng đồ đạc, Bố đã tuyệt vọng lao đến để ngăn bà lại. Để bảo vệ đứa con chưa sinh ra, hai người họ đã ghé thăm những cơ quan chuyên môn. Vào một đêm

tuyết rơi, Bố đã đi chân trần đến một ngôi đền nào đó, và đã hoàn thành Hyakudomairi.

(Hyakudomairi là Thần Đạo Nhật Bản. Người ta nói rằng sau khi đi lại giữa hai điểm cố định trong một ngôi đền và cầu nguyện 100 lần, một điều ước sẽ thành hiện thực)

[Làm ơn! Xin hãy chắc! Hãy chắc rằng đứa con còn trong bụng vợ của con sẽ an toàn sinh ra!]

Vào đêm tuyết rơi lạnh lẽo, buổi giá ấy, Bố đã cúi đầu và cầu nguyện hết lần này đến lần khác trong khi đối diện với đại sảnh chính của ngôi đền.

[Con không quan tâm mình bị lấy đi bao nhiêu sinh mệnh! Ngay cả khi tuổi thọ còn lại của con bị tước đi một nửa cũng không sao! Vậy nên, làm ơn, con chắc chắn là cần nó! Hãy bảo vệ đứa trẻ trong bụng Mẹ nó! Làm ơn! Con xin người!]

Ngay cả khi chân ông lạnh cóng đến mức chúng trở nên tê liệt, ông vẫn tiếp tục cúi đầu và cầu nguyện với thần. Bố, người đã cầu nguyện với thần... chỉ ước rằng đứa con trong bụng Mẹ sẽ được an toàn. Trên màn hình, mùa đã đổi, và nó hóa thành mùa xuân ấm áp. Mẹ đang nằm trên giường của một căn phòng tại bệnh viện, và bên cạnh bà – đứa con mà bà đã sinh thành công đang nằm đó.

[Nó là bé trai.]

Y tá nói với Bố vẫn đang thấy hoài nghi. Sau một lát, cuối cùng, Bố đã định thần lại và nói.

[.....Ah, tôi hiểu rồi..... ....Nó thực sự là con anh....]

[Ừ, nó là con của anh và em...Đã tám năm rồi.]

Mẹ xúc động nói khi bà nằm trên giường. Rồi y tá giục Bố bế đứa bé, Bố cười toe toét và cố kìm những giọt lệ khi nói.

[.....Hân hạnh được gặp con, ta, ta là Bố con đó.]

Cuối cùng, mắt đứa bé và mắt Bố chạm nhau. Ngay lúc đó, Bố không thể kiềm những giọt lệ nữa. Nước mắt dài xuống mặt khi ông mỉm cười với đứa bé trong vòng tay mình.

[.....Cảm ơn. Vì con đã ra đời... thật sự.... cảm ơn con....]

Mẹ và Bố cùng nhau khóc những giọt lệ vui sướng, và rồi Mẹ hỏi Bố.

[... Chúng ta quyết định tên chưa anh?]

[... Ah, [Issei] nha. Cái tên đó thể hiện niềm hy vọng rằng thằng bé sẽ sống một cuộc đời ngay thẳng.](Edit: Cái tên Issei có nghĩa là chân thành/trung thực)

Sau khi nghe cái tên này, Mẹ nở nụ cười yếu ớt.

[...Ah, cái đó chẳng sáng tạo lắm nhỉ]

[Đ-Đây là tất cả những gì anh có thể nghĩ đến sau khi đã cố lắm đó!]

[Ufufu. ...Nhưng, tên đó nghe hay lắm. Issei. Ise. Con em]

Đứa bé... tôi được bao quanh bởi sự ấm áp của hai người họ.

[Ah, con của chúng ta – Ừ, Issei.]

Những gì chiếu trên màn hình lúc sau khớp với ký ức của tôi. Đêm đến, Bố kể chuyện khi tôi không ngủ được. Khi lủ thú buồn, và khi ông đọc câu chuyện buồn cho tôi, tôi không thể ngừng khóc. Vào cái đêm Bố đi công tác xa. Mẹ đã gọi cho Bố để nói tôi đang nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện vì bị sốt cao. Cuối cùng, Bố kết thúc sớm chuyến công tác, rồi bắt chuyến bay để về sớm nhất có thể. Hồi học tiểu học, tôi chạy cùng Bố trong cuộc đua ba chân của phụ huynh và con cái, Bố và tôi đã cố hết mình để nhắm đến hạng nhất. Cuối cùng chúng tôi chỉ có thể giành lấy hạng ba. Sau đó, ở một góc sân chơi, ba người trong gia đình chúng tôi đã cùng ăn gà rán và tamagoyaki; hương vị vào lúc đó là thứ mà tôi chưa từng quên. Hồi học sơ trung, lần đầu tôi mặc đồng phục, điều đó khiến Bố Mẹ rất phấn khích. Ngày hôm đó, chúng tôi đã chụp vài bức ảnh trước cổng trường. Tuy tôi thấy hơi xấu hổ vì chuyện đó, nhưng có vẻ như Bố Mẹ hạnh phúc hơn bao giờ hết. ...Vào Ngày của Bố, tôi mua cho Bố một chiếc cà vạt khá rẻ, và vào Ngày của Mẹ, tôi tặng bà một chiếc tạp dề hoa từ lớp giáo dục tại gia. Nhưng hai người họ vẫn trân trọng chúng. Sau cùng, cảnh cuối xuất hiện là — tôi sắp khóc trong góc của một cửa hàng bách hóa lúc còn nhỏ. ...Tôi nhớ chuyện đó. Gia đình ba người chúng tôi đã đến một cửa hàng bách hóa ở một quận gần đó, nơi mà chúng tôi hiếm khi ghé qua. Tôi bị thu hút bởi một món vật phẩm lạ lùng; rồi bị tách khỏi Bố Mẹ. Người đến và đi toàn là những gương mặt xa lạ; với lương tâm tội lỗi, tôi quyết định một điều, là mình sẽ không khóc. Nếu tôi không thấy Bố hay Mẹ thì sẽ tốt thôi nếu tìm nơi có một cái đồng hồ lớn và đợi họ tại đó. Để thực hiện theo quyết định này, tôi đứng giữa một quảng trường có một tháp đồng hồ gần đấy, và đợi sự xuất hiện của Bố Mẹ đang tuyệt vọng tìm tôi.

[Bố....., Mẹ.....]

Khi thấy họ, tôi đã không thể chịu thêm nữa, và tôi gọi to khi chạy về phía họ, gia đình ba người chúng tôi, chẳng màn đến ai khác mà ôm chặt lấy nhau.

[Này, Ise! Con làm Mẹ lo chết mất!]

[Thiệt là, Bố đã nói là con không nên rời khỏi ta và Mẹ mà?!]

[Con xinmn lốiiii ạ! Con xinmn lốiiiiiiiiii!]

Tôi vừa khóc vừa xin lỗi. ...Sau đó, ba người chúng tôi không tách nhau nữa lúc về nhà, tay trong tay —. —Lúc đó, hơi ấm trong tay mình, tôi không bao giờ quên được. ...Bố... Mẹ... uh. ...Con đã được cầu nguyện, và con là đứa con được sinh ra từ niềm hy vọng của hai người. Tuy huyết thống của hai người không có gì đặc biệt, cũng không phải là những người giàu có nổi, nhưng con là đứa con mà hai người đã chịu đựng và tranh đấu đến cùng để có được. Những ký ức này chắc chắn không phải là thứ thấy được ở khắp nơi. Những ký ức này chắc chắn không phải là trải nghiệm có thể gọi là không phổ biến. Dù vậy... dù vậy, nó là của tôi, và đó là chuyến hành trình của gia đình tôi suốt mười bảy năm qua. Không thiếu một ai; đối với ba người chúng tôi, đó là khoảng thời gian không thể thay thế được. Ah, Bố, Mẹ, con — là con của hai người. Con là Issei. Issei thuộc về hai người! — Con là Hyoudou Issei! ...Những ký ức vẫn còn tiếp tục được hiển thị. Trong khoảng thời gian mà ba chúng tôi dành cho nhau — một cô gái tóc vàng cũng tham gia. — Đó là Asia. Giọng Mẹ truyền đến tôi.

[Cả Bố và Mẹ đều đã sống quá lâu, ấy thế mà chúng ta thực sự có thể có một đứa con gái xinh đẹp như vậy.]

Đó là cảnh Asia mỉm cười hạnh phúc lúc em ấy trò chuyện với Bố Mẹ.

[Giả sử hồi đó Bố và Mẹ có con gái, nếu chúng ta thực sự có thể sinh con gái, thì chắc là có thể giống như cách mà chúng ta đã sống cùng với Asia hiện tại. Mẹ thường nghĩ vậy.]

Asia nói với Bố Mẹ tôi.

[Bố, Mẹ.]

Khi nghe những lời Asia nói, cả Bố và Mẹ đều có vẻ là xúc động sâu sắc.

[— Cả Bố và Mẹ hạnh phúc lắm. Con có thể trở thành con gái của Mẹ. Dù Mẹ không biết chuyện gì đã xảy ra với con trong quá khứ, nhưng đứa trẻ này có thể gọi Mẹ là Mẹ. Phải, dù vậy, con thực sự là con gái Mẹ.]

Vậy là, chúng tôi trở thành gia đình bốn người, và rồi tăng thêm một người, và người khác nữa — trước khi nhận ra, đã có nhiều người ngồi quanh bàn cơm tối với chúng tôi. Bố và Mẹ nhìn ngôi nhà sống động này và mỉm cười khi họ trao đổi ánh nhìn với nhau.

[Này, anh.]

[Gì vậy?]

[Đã không còn chỉ có mình hai ta nữa rồi.]

[Quả thật, đúng vậy. Chúng ta không chỉ có thằng con trai. — Chúng ta cũng có nhiều đứa con gái nữa]

[Để có thể sống một cuộc đời đầy sôi động thế này... em thật sự rất hạnh phúc.]

[Hai mươi lăm năm em ở cùng anh —. Dù rất là dài, nhưng có lẽ tất cả là vì điều này.]

[...Anh muốn xem lâu thêm tí nữa.]

[Ừm, nếu em có thể thực hiện một điều ước, thì em muốn có thể tiếp tục đôi theo gia đình này —.]

Thấy hình bóng của Bố Mẹ mình, tôi lấy tay che mặt và nước mắt lặng lẽ chảy dài. Ngay lúc đó, không gian nơi rộng, và tôi bay ra ngoài —.

Phần 5

..... Khi tỉnh dậy, tôi đã nhận ra được cảm xúc thật của Bố Mẹ mình. Tôi biết tình yêu mà Bố Mẹ tôi sở hữu. — Tôi được sinh ra và lớn lên từ tình yêu thương của Bố Mẹ. Ngay cả giờ đây, họ vẫn dõi theo tôi. ...Nước mắt tôi sẽ không ngừng rơi; chẳng thể ngăn chúng lại được. Tôi ôm chặt lấy Bố Mẹ trong khi nói.

“... Bố, Mẹ. — Con, con có thể thực sự làm con hai người không?”

Với nụ cười rạng rỡ ngập tràn niềm hạnh phúc, cả hai người họ gật đầu.

“Đương nhiên.”

“Ise là con chúng ta mà.”

“..... Cảm ơn hai người.”

....Ah....ah. Tôi, tôi vốn đã —. — Ừ, tôi chẳng còn gì để sợ nữa. Tôi biết Bố Mẹ vẫn hoàn toàn chấp nhận tôi. Không nghi ngờ gì nữa rồi; họ tin tôi là con họ. ...Còn nơi nào khác mà tôi có thể kiếm tìm được niềm hạnh phúc như thế...? Quả là một điều tuyệt đẹp, còn nơi nào khác để tôi tìm thấy nó chứ —. Tôi đứng lên, rồi đối mặt với Nhà Vô Địch và Rizevim khi tuyên bố.

“... Rizevim, và cả Diehauser-san nữa, cảm ơn hai người. Nhờ có hai người, mà hôm nay ta — đã không còn nỗi sợ nào nữa rồi”

Đúng vậy, tôi không còn gì để sợ nữa. Tôi không cần phải e sợ nữa!

“— Hiện tại, ta là bất bại!”

Ánh sáng phát ra từ những viên ngọc của bộ giáp đã sáng hơn và uy lực hơn bao giờ hết. Toàn bộ phòng quan sát đắm mình trong ánh sáng đỏ, và ánh sáng rực rỡ càng mạnh hơn! Tôi lại khoác giáp lên nữa, và nghiêm túc tiến về phía Rizevim!

“Oooooooooooooooooooooooooohhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!”

Tiếng ồn phát ra từ sâu thẳm trong ngực tôi, và một luồng sáng cực lớn phát ra từ những viên ngọc của tôi!

“Rizevim-sama!”

Ngay khi tôi sắp đánh trúng Rizevim, Nhà Vô Địch đã đứng trước hắn, và hóa giải đòn tấn công của tôi! Rồi, Rizevim theo đó mà tấn công, khiến bộ giáp của tôi bị giải trừ!

“Chết đi!”

Rizevim đá vào bụng tôi! Tôi văng ngược lại, và lăn vài vòng trên sàn. ..Máu phun ra từ miệng tôi. ...Đau khủng khiếp. Đau đến nỗi tôi thấy như thể mình sẽ chết. —Nhưng, ánh sáng rực rỡ từ những viên ngọc của tôi không có giảm xuống. Một Sacred Gear sẽ đáp lại sức mạnh ý nghĩ và khát vọng của người đó; nếu ý nghĩ của tôi mạnh hơn, thì Sacred Gear của tôi cũng sẽ mạnh hơn...! Tôi sẽ chiến đấu vì Bố, vì Mẹ, và vì Asia! Với sự hỗ trợ từ Sacred Gear chữa thương của Asia, vết thương của tôi đã biến mất. Bố, Mẹ và Asia đang động viên

tôi.

“Ise!”

“Ise!”

“Ise-san!”

...Thấy chưa, không phải thứ này mạnh lắm sao? Hiện tại, tôi đang được ba thành viên của gia đình mình đỡ theo. Độ sáng từ những viên ngọc lại bùng nổ với một ánh sáng rực rỡ.

“Uuaaaaaaaaaahhhhhhhhhh!”

Không có lấy một tí sợ hãi nào, tôi xông về phía Rizevim! Nhà Vô Địch hóa giải đòn tấn công của tôi còn Rizevim sử dụng Sacred Gear Cancellor của hắn để giải trừ giáp của tôi. Rồi hắn cho tôi ăn đòn khác, và chuyện hết như lần trước. Tôi lại văng lên sàn nữa. Sau đó — thành viên của gia đình tôi đã hành động. Với sự hỗ trợ từ Bố, tôi đứng dậy từ sàn trong khi Mẹ đỡ lưng tôi. Rồi, ánh sáng từ việc chữa thương của Asia bao lấy tôi.

“Thôi nào, đứng lên đi, Ise!”

“Đứng lên nào Ise!”

“Ise-san! Em sẽ chữa trị cho anh!”

Bố nói khi đối mặt với tôi nói.

“Dù có bao nhiêu lần đi nữa, Bố sẽ giúp con đứng lên! Bởi vì ta là – Bố của con mà!”

Mẹ vỗ lưng tôi khi bà nói.

“Cố lên nhé!”

Asia cũng động viên tôi.

“Ise-san! Chiến thắng nhé!”

Ah, giờ tôi có thể thấy. Nó đây rồi. Có chúng là tôi đủ rồi. — Miễn là tôi có chúng, tôi sẽ có thể vực dậy đầu có bao lần... ah! Tôi vốn đã tái trang bị bộ giáp đỡ thấm vài lần, và xông về phía Nhà Vô Địch với Rizeim mà không hề ngoảnh mặt lại!

“Oorrryaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh!”

Ngày cả khi kết quả vẫn thế, ánh sáng phát ra từ những viên ngọc của tôi vẫn tiếp tục tăng mạnh thêm. Dầu cho sức chịu đựng của tôi liên tục bị rút đi, và dầu cho quỹ năng của tôi liên tục thất thoát—.

“...Một chút nữa thôi. Ise! Con có thể làm được! Nếu tiếp tục được thì tiến lên đi, rồi Mẹ sẽ đi cùng con!”

“VẬY, anh sẽ làm thế cùng với em, Mẹ nó! Chúng ta sẽ cùng nhau đánh bại lũ khốn kia!”

“Con cũng phải đi! Bởi vì con cũng là – một thành viên của gia đình Hyoudou!”

Tôi được gia đình mình dõi theo. Tôi đang được gia đình mình ủng hộ. — Vậy nên, bất kể là bao lần cần vực dậy, dù có là gì, tôi cũng phải đối mặt với chúng! Rốt cuộc, cho tôi ngầu lòi một lần coi nào, tôi đang đứng trước gia đình quan trọng của mình mà.

“...Con không sao đâu. Bố, Mẹ, Asia. Chừng nào còn có mọi người ủng hộ, dù có bao lần đi nữa, con sẽ —”

Đúng vậy đấy, dù có bao lần đi nữa, tôi vẫn sẽ đứng lên và đối mặt với chúng! Rizevim nhìn tôi lúc tôi đứng lên lại dù cho tôi bị đánh gục bao lần, và mặt hắn lộ vẻ ngạc nhiên.

“...Sao người vẫn có thể đứng lên chứ?”

Ngày cả khi tôi bị đánh gục bởi những đòn tấn công của tên khốn đó và Nhà Vô Địch, tôi vẫn không từ bỏ việc đứng lên. Ngày cả khi thổ huyết, xương chân gãy, hay tay bị nghiền nát, tôi vẫn không lùi bước; Tôi cứ tiếp tục tiến lên phía trước!

“.....”

Với vẻ mặt vắn vẹo, Rizevim hỏi tôi.

“Này, sao người vẫn có thể đứng lên thế? Sao người lại chống đối ta? ... Người đã cạn năng lượng từ lâu rồi, phải không? Thế sao người vẫn đứng lên?”

Trong khi hỏi tôi câu đó, Rizevim lại giải trừ giáp tôi, và đá tôi bay đi. ...Ngày cả khi tôi bị đá và văng đi, chừng nào còn được gia đình ủng hộ, tôi vẫn có thể tiếp tục đứng lên. ...! Thấy điều này mở ra trước mắt, tên khốn đó có một ánh nhìn cực kỳ khó chịu trên mặt.

“— Chết tiệt. ...Tại sao? Sao người vẫn có thể đứng lên chứ?! Sao

người có thể chống lại ta được?!”

Rizevim gầm gừ. Bất kể quỹ năng và sức chịu đựng của tôi đã khô cạn, tôi vẫn không chùn bước đi về phía hắn. Ngay cả khi cơ thể chỉ chút những vết thương, ánh sáng từ Sacred Gear của tôi vẫn không suy giảm. Thay vào đó, nó tiếp tục phát ra thứ ánh sáng rực rỡ. Thấy tình trạng này của tôi, Nhà Vô Địch — bỏ thủ thế.

“.....Rizevim-sama, tôi không thể nữa rồi...”

Nhà Vô Địch lộ vẻ cay đắng trên mặt. Rizevim càng trở nên kích động hơn.

“Sao người lại bỏ thủ thế? Nhận thấy vị trí đi chứ! Sao người lại từ bỏ khi thấy kẻ như vậy?!”

“....Ngài không hiểu sao?!”

Khi Nhà Vô Địch cúi đầu, nó tạo ra sự tương phản rõ rệt với vẻ giận dữ của Rizevim.

“Sao có thể hiểu được chứ? Đó là lối suy nghĩ thuần nhân loại mà!”

Rizevim – chuyển sự chú ý về phía Bố Mẹ tôi, rồi đột nhiên nhận ra.

“Ta hiểu rồi! Bố Mẹ người là động lực ẩn sau sức mạnh của người! Thì ra cách mà người có thể chiến đấu là như thế, phải không?! Chà!”

Tay Rizevim bắt đầu sáng lên một thứ ánh sáng bí ẩn.

“Vậy thì cho phép ta giết họ nhé!”

Đó là một làn sóng quỹ năng vô cùng mạnh mẽ, và hắn bắt đầu hướng nó đến Bố Mẹ tôi! Thôi xong! Chuyện này cực kỳ tệ! Tôi muốn chạy đến bảo vệ Bố Mẹ, nhưng tôi đã chạm đến giới hạn chịu đựng rồi; gối tôi khuỵu xuống, và làn sóng bay qua cơ thể tôi hướng đến họ! Bố Mẹ tôi sắp trực tiếp trúng một đòn sóng quỹ năng mất—!

“Bố, Mẹeeeeeeee! Assssiiiaaaaaa!”

Những thành viên của gia đình quan trọng nhất của tôi biến mất trong sự chói sáng của làn sóng quỹ năng —. ... Họ không chết sao. Quỹ năng của Rizevim đã hoàn toàn bị phân tán. Đồng thời, ánh sáng vàng rực rỡ phát ra từ nơi Bố Mẹ tôi đang ở! Nhìn kỹ thì tại đó đang tỏa ra một vầng hào quang màu hoàng kim chói lóa, với Asia là trung tâm. Hào quang dần định hình dạng rồng. Trông như thể một con

rồng không lồ đang bảo vệ ba người họ.

“Chết tiệt!”

Rizevim vắng tục khi hắn tiếp tục bắn cả đồng đạn quỹ năng! — Nhưng, quỹ năng được con trai của Quỷ Vương phóng ra đã tan biến ngay khi nó chạm vào vầng hào quang hoàng kim! Vầng hào quang tỏa ra với Asia là trung tâm. Asia chấp tay lại để khấn nguyện và mắt em ấy phát ra ánh sáng hoàng kim khi cả cơ thể em ấy được vầng hào quang hoàng kim bao phủ. Luồng hào quang đó có vẻ như là một loại giáp. Asia đổ những giọt lệ của sự nhận thức, và với vẻ chắc chắn hăng trong đôi mắt, em ấy nói.

“Bố và Mẹ đã có em bảo vệ rồi! Em tuyệt đối sẽ bảo vệ được họ cho thay anh!”

Đằng sau cô ấy – là một con kim long; ngay cả khi nó ở dưới dạng hào quang. Nó vẫn trừng mắt đâm xuyên Rizevim. Chứng kiến cảnh tượng này, Rizevim đột nhiên run rẩy. Hắn vẫn phun ra những lời chán ghét.

“... Thứ đó thật sự là Balance Breaker sao?! Ngoài ra, cái vầng hào quang đó là... Kim Long Vương...! Dù người đã thành ra như thế... người vẫn chống lại ta ư...!”

Đúng vậy, như Rizevim đã nói, vầng hào quang đó là Fafnir! ...Cái gã đó, ngay cả khi đã hóa thành hào quang, ông ta vẫn cần phải bảo vệ Asia sao? Sacred Gear của Asia cũng đáp lại rằng em ấy đã đạt được Balance Breaker của mình! Đó là, Balance Breaker sinh ra từ sự hợp nhất của Asia và Fafnir. Dù cho có là đòn tấn công đến từ con trai Quỷ Vương, sức phòng thủ tuyệt đối kia có thể xóa bỏ chúng —. Chính xác thì nó là bởi vì Asia dịu dàng; có lẽ đó là lý do tại sao em ấy thức tỉnh khả năng như thế.

“.....Thứ đó là gì thế? Nó chính xác là gì, thứ đó...!”

Nhìn vào tôi và Asia, Rizevim không thể giấu đi cực tức của mình nữa, và đang phẫn nộ vò đầu bứt tóc. Với vẻ mặt buồn rầu, Nhà Vô Địch nói.

“...Rizevim-sama, họ đang cho chúng ta thấy những thứ họ sở hữu mà chúng ta không.”

Rizevim nắm lấy ngực Nhà Vô Địch và hét lên.

“Đây là tại sao ta nói, thứ đó là gì?! Tình yêu? Đó là cái được gọi là

tình yêu à? Người bị ngu sao?! Nó chỉ đơn giản là thứ ngu ngốc! Mấy cái đó là ảo tưởng! Là lời nói dối ngu ngốc thôi!”

...Người sai rồi, đó chắc chắn không phải là ảo tưởng gì cả. Và chắc chắn đó không phải là nói dối. Sức mạnh hiện đang thúc đẩy chúng ta bắt nguồn từ tình yêu thương gia đình mình! Asia cũng thế. Đúng, em ấy đã có được Balance Breaker bằng cách dựa vào tình yêu thương. Asia và tôi đơn thuần là muốn bảo vệ gia đình của mình thôi. Thấy Rizevim bối rối, Vali đang âm thầm quan sát đã biểu lộ vẻ phức tạp. ... Cái tên Vali đó đang gần như yên lặng mà nhìn chúng tôi. ...Thấy chúng tôi như một gia đình, có lẽ hẳn cũng nghĩ về gì đó. Tuy nhiên, năng lượng của tôi đã cạn sạch rồi. ...Tôi đã bắt đầu chao đảo. Nếu cứ thế này mà tiếp tục chiến đấu, cuối cùng tôi sẽ gục mất. Trước đó, chí ít tôi phải để Bố Mẹ an toàn, sau cùng thì đó là trách nhiệm của tôi mà. ...Không, có cách khác. Ravel và tôi đã hứa. Tôi cần phải an toàn cùng mọi người quay về. Mà, sẽ chẳng thể làm được nếu tôi chết. Tôi lại quyết định nữa. Đúng lúc đó, có người nói trong đầu tôi.

—Ise.

Tiếng đó nghe quen quá.

—Ise, ta cuối cùng đã có thể chạm đến cậu.

Nó là giọng Ophis. Đáng ra Ophis hiện đang ngủ ở nhà chứ, và đáng ra cô ấy vẫn còn hôn mê... Ophis nói với tôi.

—Vì cậu có thể nghe giọng ta, thế thì hẳn là cuối cùng cậu cũng đã đủ điều kiện.

...Đủ điều kiện? Ý cô ấy là sao? Khi tôi vẫn còn ngạc nhiên, Ddraig có vẻ đã hiểu một phần ý nghĩa của điều đó, và bật cười. Rồi, bằng giọng điệu mà ai cũng có thể nghe thấy, ông ta nói.

[Con trai của Lucifer. Ông của Hakuryuukou Vali Lucifer. Người sẽ là vị khách đầu tiên đấy.]

“Huh? Khách?”

Rizevim ngạc nhiên nghiêng đầu trước những lời của Ddraig. Ophis nói tiếp với tôi.

—Ise, hát cùng ta nào.

Ddraig nói tiếp với Rizevim.

[“ < < Dragon ∞ Drive !!!!! > > ”]

(Edit: Từ ∞ dùng trong D∞D, nó có thể thay bằng Infinity, ví dụ như Dragon Infinity Drive)

Giọng Ddraig và Ophis hòa vào nhau khi chúng vang lên từ viên những viên ngọc. Bài thánh ca cùng Ophis và tôi kết thúc. .... Hiện tại, đứng trước Rizevim là thứ có cảm giác khí lực mạnh hơn bộ giáp đỏ thẫm; nó là bộ giáp đen đỏ toàn thân. Giờ đã có bốn cánh, và trang bị bên trong chúng là những khẩu đại pháo. Rizevim kinh ngạc trước cảnh tượng này, và hấn cứ lắc đầu khi hét lên.

“Juggernaut Drive?! Không, không đúng! Dù cho nó có cùng thay đổi khí lực với Juggernaut Drive, thì cái luồng hào quang đáng ngại kia lại chẳng thể cảm nhận được tí nào. Thay vào đó, luồng hào quang tỏa ra từ bên ngoài là...!”

Quả thật, đây không phải là Juggernaut Drive. Nhưng lại có đặc tính khí lực của Juggernaut Drive. Cả khuôn mặt của Rizevim đều đã vụn vụn.

“...Đùa à, thứ này là gì? Người đã đạt đến giai đoạn này rồi, thế mà vẫn có thể phát triển ư...!”

Ddraig tuyên bố với Rizevim.

[— Dragon Deification. Đây là sức mạnh chỉ có mỗi Ophis mới có thể ban thôi.]

“— Thì ra lý do là vì người đã có được sức mạnh của Ophis!”

Những gì mà hấn nói đều đúng. Hiện thời — tôi đã được cứu bởi sức mạnh của Ophis. Lúc này, cơ thể tôi đã được tái cấu trúc từ thịt của Great Red và sức mạnh của Ophis. Bây giờ, sức mạnh của Ophis đã tạm thời được giải phóng. Chính xác thì do cấu tạo cơ thể tôi là thịt của Great Red, nên tôi có thể chịu được sức mạnh của Ophis. Chỉ vì được cấu thành bởi hai con rồng, tôi mới có thể thu được thứ sức mạnh cấm này—. Ophis nói trong người tôi.

—Ise, tình trạng này chỉ có thể duy trì trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Tôi hiểu rồi, tôi có rất ít thời gian. Có thể là vài giây, mười giây, hay thậm chí là vài phút. Cho dù là thế, nó cũng không lâu. — Vì cơ thể tôi đã gào thét rồi. Có một thứ sức mạnh kỳ lạ lưu thông khắp bên trong cơ thể. Nó cảm giác như cơ thể tôi sẽ bị xé toạc nếu tôi di

chuyển dù chỉ một chút. Mà, tôi nên nhanh lên và làm gì đó. Ngay bây giờ, tôi — hoàn toàn có thể làm được. Tôi thử thể khi đối mặt với Rizevim. Sau khi đã chuẩn bị thể xong, tôi chỉ tiến lên một bước nhẹ. Đột nhiên, tôi đã rút ngắn khoảng cách với hắn, và đang đứng ngay trước mặt Rizevim. Tên khốn đó không hề phản ứng. Chuyển động vừa nãy của tôi đã hoàn toàn vượt qua tầm hiểu biết của hắn. Tôi siết chặt tay phải, và đâm thẳng mặt hắn. Lúc này, một tiếng nói vang lên.

[illegible]

Rizevim tính dùng tay trái để chụp lấy nầm đấm của tôi! Cánh của Lucifer sau lưng hắn mở rộng, và tăng lực. Để chặn nầm đấm của tôi, Rizevim đã dùng Cancellor... Tôi không hề sử dụng [Penetrate], nhưng lực đấm của tôi không yếu đi, và luồng hào quang bao trùm lấy nó không bị loại bỏ; Rizevim ngạc nhiên hét lên 'gì thế này?'

“Trước tiên là đâm!”

Dùng động lực nắm đấm, tôi dấn một cú thẳng vào Rizevim! Bị đánh bởi đòn đánh đơn thuần đó, tên khốn đó văng lên nền đất. Dù vậy, Rizevim liền đứng dậy, và cảm thấy một phần khuôn mặt mình đã bị đánh trúng. Nhìn từ ngoài, cú vừa nãy ấy khá là tốt; sống mũi của hắn đã bị đánh cong vòng, và máu mũi chảy không ngừng. Sau khi Rizevim đẩy mạnh mũi mình về đúng chỗ và cầm máu, hắn lườm tôi.

“..... Cái quái gì thế? Sao nó lại không bị hóa giải?! Khả năng của ta không hoạt động ư?! Sao chuyện đó lại có thể chứ?!”

Để đáp lại Rizevim đơn thuần là không tin, Ddraig bắt đầu nói.

[Không đâu, con trai của Lucifer. Khả năng của người hoạt động đó.]

“Hử, sao nó lại không hủy chúng?! Ngay cả khi sức mạnh đó là một phần sức mạnh của Ophis, chừng nào sức mạnh đó còn là của một Sacred Gear, thì Sacred Gear Cancellation của ta đáng ra vẫn có thể hoá giải nó, phải không?!”

[Nó cực kỳ đơn giản. Khả năng hủy bỏ của người bị hạn chế. Còn đây, sức mạnh của khả năng Sekiryuutei là vô hạn. Bởi vì đó là sức mạnh không thể không thể bị hủy bỏ hết — điều đó sẽ khiến mọi thứ trở nên khác biệt, phải không?]

Nhân xét của Ddraig khiến Rizevim choáng váng.

“... Nói thẳng ra là sức mạnh được giải phóng kia là thứ không thể bị xóa bỏ hoàn toàn bởi Cancellor của ta...!”

[Đó là Ophis — cái gọi là Vô Hạn.]

Sau khi nghe lời Ddraig đáp, Rizevim bật cười hối tiếc.

“...Cơ bản thì đó là Bug rồi...!”

Đúng vậy, về cơ bản thì điều này là Bug. Tôi không muốn dùng sức mạnh này trong một trận chiến công bằng đâu. Ngoài ra, mượn một thứ sức mạnh như vậy từ Ophis, người chỉ muốn sống một cuộc đời yên bình... tôi sẽ thấy miễn cưỡng.

“Đơn giản lắm nhỉ? Nó dùng sức mạnh để xóa bỏ mọi thứ. Khá giống những gì ta làm. Như người đã nói, đây là trò gian lận mà người có được bằng cách mượn sức mạnh của Ophis. Nhưng, người nghĩ mình có thể bảo vệ mọi người chỉ bằng cách đánh bại ta sao?”

Tôi chỉ cần đánh tên khốn này thôi, nên mượn một chút chắc được! Đối mặt với kết cục thế này, Rizevim lui lại vài bước, và nở nụ cười bần thủ.

“Thế nhưng, nhìn từ ngoài, có vẻ người không duy trì được lâu nhỉ. Nếu là vậy thì—”

Nhìn thấu tình cảnh của tôi, tên khốn đó di chuyển tay vào túi áo ngực.

“Ta chỉ cần kéo dài trận chiến này thôi. Ta có nhiều Nước Mắt lắm”

Thứ hắc lấy ra là một lọ nhỏ có chứa Nước Mắt Phượng Hoàng. Rizevim mở nắp.

“Giờ thì, ta sẽ dùng lọ đầu”

Rồi hắc tiếp tục uống nó. —Khốn nạn! Hắc đã định chữa thương! Đó không phải là vấn đề. Ngay cả khi không thể duy trì tình trạng này lâu, tôi sẽ chiến đấu với mọi thứ mình có trước khi hết thời gian! Lại nữa, tôi chuẩn bị tinh thần và quyết định... nhưng chẳng có gì xảy ra ngay cả sau khi Rizevim nuốt Nước Mắt Phượng Hoàng.

“.....”

Hắc không bắt đầu hồi phục, và Rizevim cau mày.

“.... Chuyện gì đang diễn ra vậy? Sao chẳng có vết thương nào được

chữa lành?”

Nhà Vô Định khẽ lẩm bẩm. — Một cái ma trận được tạo ra trên tay anh ta.

“...Quả nhiên, đây là thực tế. Nhưng mà, nó đã đạt đến điểm này rồi.”

Rizevim liền nắm được ý nghĩa của những lời đó đã nhìn chằm chằm vào Nhà Vô Định.

“...Tên khốn nhà người đã vô hiệu hóa chúng...? Người đã vô hiệu hóa hoàn toàn tác dụng của Nước Mắt Phượng Hoàng?”

“...Ban đầu, khả năng [Vô Hiệu] của Belial chỉ có thể được dùng để chống lại khả năng của đối thủ. — Nhưng, 'đối tượng' không có một ngoại lệ nào. ...Miễn là tôi biết hình dạng và tính chất, thì nó có thể trở nên [Vô Hiệu]. Tất cả Nước Mắt mà ông đang giữ đã được biến thành [Vô Hiệu] rồi”

Thì ra cũng có thể làm thế hử... Miễn là anh ta biết cách nó hoạt động, khả năng của anh ta có thể dùng được. Trong tình huống này, vì anh ta đã biết về thành phần của Nước Mắt Phượng Hoàng, anh ta có thể vô hiệu hóa tác dụng chữa thương. Hiểu hết tất cả, Rizevim nắm chặt tất cả những lọ Nước Mắt trong tay.

“... Vì trận chiến với Nhà Phoenix; ngay từ đầu, người đã dự tính chuyện này ư!”

Tôi hiểu rồi, thì ra là vậy! Đây là những gì mà Beelzebub-sama đã nói đến! Nhà Vô Định biết rằng ngay từ đầu, Qlippoth đang bí mật sản xuất Nước Mắt Phượng Hoàng. Để vô hiệu hóa chúng, anh ta đã phân tích chúng trong suốt trận chiến với Riser. Nói cách khác, anh ta có thể phân tích quỹ năng của Ravel và Riser, và biết thành phần của Nước Mắt. Vậy là anh ta có thể vô hiệu hóa tất cả Nước Mắt mà Qlippoth có.

“Người thậm chí còn can thiệp vào vấn đề của Qlippoth sao, chàng trai...!”

Rizevim trút bỏ bất mãn và tức giận. Mặt hắn đã trở nên méo mó do giận dữ. Tất cả chuyện này đều ngoài dự đoán của hắn. Thấy hắn như thế, tôi bật cười.

“Khi người đối đầu với Michael-san trên Thiên Đàng, ta đã nghĩ người quả thật là con trai của Quỷ Vương Lucifer, và ta đã thấy hơi

sợ.”

Tôi mong hắc trở nên oai nghiêm; khi hắc mở đôi cánh của Lucifer trên Thiên Đàng, tôi đã sợ hắc. Nhưng — tôi đã lầm. Tương tự như những gì Vali vừa nói; đây là bản chất thật của tên khốn đó. Hắc chỉ là một tên hề thôi.

“— Bắt chước Bố mình thì người cũng không dừng cảm lắm đâu nhỉ, ossan? Phong thái hiện tại của người chính là đáng điệu ban đầu, phải không?”

Dù là một chút, tôi cũng không sợ hắc, và nói thế với hắc khi mặt đối mặt.

“— Ta không phải là tên nhóc mười tuổi tự phụ và đạo đức giả, người biết không? Nếu ta mà là ossan, thì người là gì?”

“...Ta được biết đến như Sekiryuutei đấy!”

Vì một điều mà tôi đã nói, hắc không còn có thể giấu đi nỗi lo ngại trong tim nữa. Hắc phát ra ánh sáng từ bàn tay khi giải phóng quỹ năng, và tất cả cánh của Lucifer sau lưng hắc đều mở ra! Tôi đã mượn sức của Ophis, và chuẩn bị một cuộc tấn công toàn lực chống lại Rizevim. Tôi sẽ xác định kẻ thắng của trận chiến này tại đây! Vì tôi đã có sức mạnh của Ophis, nó là có thể! Tôi sẽ xóa sổ tên khốn này ngay tại đây! Trong phòng quan sát, Rizevim và tôi bắt đầu đánh, chúng tôi bay ra từ bức tường kính mà Vali đã phá vỡ! Trong khi ở giữa không trung, tôi mở rộng đôi cánh và bắt đầu nạp quỹ năng cho một đòn tấn công bằng đại pháo! Tôi thu hẹp khoảng cách, rồi bắt đầu đánh cận chiến nữa! Cú đâm của tôi và cú đá của hắc cứ trúng vào cơ thể nhau! Hậu quả của cuộc đụng độ là sóng xung kích khiến những tòa nhà xung quanh đổ nát, và cả lũ Ác Long sản xuất hàng loạt đang bay lượn trên trời cũng nhanh chóng rơi xuống đất. Tôi lại nhận ra rằng sức mạnh của tên khốn này thật bất thường!

“Oryaaaaaahhhhh!”

Tất cả cánh của Rizevim đều đã cuộn lại, và rồi chúng vung xuống hướng vào tôi! Đỉnh sắc bén của những cái cánh đâm về phía tôi, nhưng tôi đã tránh chúng với tốc độ cao. Thế nhưng, tác động của những cái cánh đã khiến tất cả tòa nhà và đường xá bên dưới bị phá hủy.

“Nuraaaaaarrghhhhhhh!”

Lần này, hắc giải phóng vài phát bắn quỹ năng cực lớn! Cả cường độ

lần công lực quý năng của hắn đều đáng kinh ngạc; tôi sẽ bị trọng thương dù có mặc bộ giáp đồ thủy. Thế nhưng — hiện tại, tôi đã có thêm sự bảo vệ từ sức mạnh của Ophis!

“Haaaaaaaaahhhh!”

Những viên đạn quý năng khổng lồ dày đặc hướng đến tôi tất cả đều đã bị chệch hướng bởi những cú đâm và đá của tôi! Trong số những viên đạn quý năng mà tôi đã làm chệch hướng, vài viên lao xuống phố hay tòa nhà của Agreas, và vài viên được gửi đi xa. Khoảnh khắc mà chúng đáp xuống, những vụ nổ lớn xảy ra ở nhiều nơi. Những cơn gió mạnh đã cuốn đi hết mọi thứ trong khu vực xung quanh. Tại cái nơi bị ảnh hưởng gần chỗ tôi nhất, có vài tòa nhà đã hóa thành cát bụi hay hư vô, và một miệng núi lửa lớn đã hình thành. Dù nó có sức tàn phá khủng khiếp, thì sau cùng, đây là con trai của Quý Vương mà. —Đó là những gì tôi nghĩ... Hắn ở cấp độ của một tên Siêu Quý sao? Đương nhiên là không thể rồi. Áp lực thăm lặng và hào quang tuyệt đối có thể cảm nhận từ Sirzechs-sama và Ajuka-sama; tên khốn này không thể bì được với hai vị Quý Vương-sama đó. Tôi nghĩ là trong ba Siêu Quý này, phải chăng tên khốn này thấp hơn mấy người đó vài bậc? Tôi không thể tránh khỏi việc nghĩ ngợi về chuyện đó... nhưng, bất kể là gì, hắn cũng sẽ là kẻ thù tàn bạo tương tự. Những cái cánh trên lưng Rizevim đều vung cùng lúc, và một vầng hào quang mạnh mẽ bộc phát từ cơ thể hắn. Với điều đó, hắn bay lên trên tôi, và hét!

“Eh! Mà! Để ta tặng người thứ gì đó lớn lớn làm quà quay về nha! Đồng đội người đang ở bên dưới, phải không? Nếu người tránh, thì chúng sẽ chết nhĩ?! Ngay cả khi người phá hủy thứ này, thành viên gia đình người đang ở trong Văn Phòng Chính Phủ sẽ bị giết bởi dư chấn!”

Sau khi Rizevim hét lên như thế, hắn tập trung vầng hào quang áp đảo không tưởng vào cả hai tay! Một lượng quý năng đáng kinh ngạc đã lộ dạng trên tay hắn. Xuất hiện trên đầu hắn — là một quả cầu quý năng đáng kinh ngạc rộng hơn mười mét. Ngoài ra còn có sáu quả! Nếu mấy thứ này đánh trúng mặt đất của Agreas – chưa đề cập đến đồng đội tôi, cả thành phố đều bị hủy diệt! Sáu quả cầu quý năng dần dần bay vòng quanh.

“— BIỂNNNNN MẮTTTTTTT ĐIIIIIII!”

Rizevim gầm lên khi hắn tung đòn! Áp lực khủng khiếp và một lượng lớn quý năng đang giáng xuống từ trên trời! Tôi — chuẩn bị tinh thần, và rồi nói với Ddraig.

của Beelzebub cũ, thủ lĩnh của Phe Anh Hùng, hay cả người, con trai của Lucifer đi nữa, người đã chà đạp lên tất cả đáng ra không nên làm mà không có lý gì là do dự.]

Rồi Ddraig khẳng định.

[Mà, chẳng có lựa chọn nào khác ngoài hủy diệt, phải không? — Đây là Sekiryuutei của Hai Thiên Long. ... Không, chuyện này có hơi khác. Đây là một câu chuyện khác với Hai Thiên Long, được biết đến với cái tên Crimson Sekiryuutei — [D x D].]

Được biết đến như một Ác Quỷ Crimson Sekiryuutei tái sinh, — [Diabolos Dragon], nó thực sự hơi xấu hổ. Nghe những gì Ddraig nói, Rizevim bật cười.

“...Kukuku, thì ra người đã hóa thành tân Siêu Quỷ [Dragon Maou] ... Nếu là vậy, không biết liệu chẳng bao lâu nữa cháu ta cũng sẽ trở thành tân Siêu Quỷ đây nữa.”

(Edit: Kanji là Dragon Maou, Katakana là Satan)

Sau khi nói thế, đằng sau tên khốn đó — một ma trận dịch chuyển được tạo ra!

“...Nhưng, ta sẽ không chết tại đây đâu... ta chạy trước nha!”

Khốn nạn! Hẳn tính chuồn! Sau khi Rizevim liếc tới, hẳn liền mờ dần trong ánh sáng dịch chuyển! Chết tiệt! Hẳn chạy nhanh hơn bất cứ ai khác! Nhưng, vẫn còn quá sớm để bỏ cuộc!

“Ta không để người chạy đi đâu, Rizevim!”

Vali bay khỏi Văn Phòng Chính Phủ. —Rồi, cậu ta liếc lại nhìn tới và nói.

“— Ấn tượng đấy. Hyoudou Issei. Người, chiến đấu vì gia đình mình... Ta đã bị nó mê hoặc.”

Sau khi nói thế, Vali rượt theo Rizevim đã biến mất trên bầu trời của Argeas... Vali, hình như là có vẻ hơi cô đơn hăng trên mặt cậu ta.

Phần 6

Sau khi Rizevim trốn thoát, tôi về phòng quan sát để xác nhận sự an toàn của Bố Mẹ mình và Asia. Tôi giải bộ giáp của Ophis, và trở lại vẻ ngoài bình thường của mình. Mà, dù là tôi vốn đã về đến phòng quan sát.... Tôi bước đến chỗ Nhà Vô Địch đang cúi đầu giữa phòng.

Có vẻ như anh ta đã không còn ý định kháng cự nào nữa. Tôi đối mặt với anh ta khi nói.

“... Nhà Vô Địch, những gì ngài đã làm là không thể thứ tha được”

Sau khi tôi nói thế, Nhà Vô Địch mở rộng vòng tay và nhắm mắt lại.

“Loại bỏ ta đi nếu cậu thích. Cậu có quyền làm vậy.”

...Giết tôi đi, đó là ý của anh ta. Chuyện như thế... sao tôi có thể làm chứ? — Nhưng, Mẹ nhanh chóng chạy đến. Bà tát vào mặt Nhà Vô Địch.

“...Để thằng con nhà tôi, để cho cả nhà tôi chịu đựng những điều như thế, cái này được coi là giá rẻ phải trả rồi.”

Mẹ rất trang nghiêm —. Nó khiến Bố tôi phải ngạc nhiên mà cất tiếng 'waaah' từ bên cạnh. Chỉ ít thì tôi cũng phải cho Nhà Vô Địch ăn một cú. Nhưng vì Mẹ đã chộp lấy mặt rồi... mà, cũng được thôi. Nhà Vô Địch thật lòng xin lỗi Mẹ tôi, 'tôi rất xin lỗi'. ...Tôi lắc đầu và nói.

“...Dẫu cho có tốn nhiều năm hay thậm chí là hàng nghìn năm, xin ngài hãy chuộc lại lỗi lầm của mình. ...Người con gái mà tôi yêu đã nói cô ấy muốn cùng tôi thi đấu. ...Có một trận Game với ngài là ước mơ của họ, chắc chắn là không chỉ có mỗi mình Rias. Có rất nhiều chiến binh cũng có ước mơ này.”

Đúng vậy, không phải chỉ có mình Rias. Sairaorg-san và Cựu chủ tịch Sona cũng mơ được đấu với người đàn ông này trong tương lai. Ngài ra—.

“... Ngay cả tôi, một ngày nào đó cũng sẽ có một gia tộc của riêng mình, và tôi muốn có một trận đấu đẹp mắt với ngài. Vậy nên... bất kể có bao nhiêu năm, tôi sẽ chờ, nên hãy chuộc lại lỗi lầm của mình.”

“... ..Ngay cả vậy, cậu nói rằng ta thực sự không thể chết. ...Cậu quả thực là tàn nhẫn hơn những người khác.”

Với khuôn mặt cau mày, Nhà Vô Địch tiếp tục hỏi tôi.

“...Có một chuyện, hãy nói cho ta biết. Ta đã nghe được lời đồn. ... Cậu đã gặp linh hồn của Yaegaki-san và Cleria trên Thiên Đàng. ...Cleria, con bé... biểu hiện của con bé như thế nào?”

Tôi nhớ lại hồn ma có vẻ là Cleria-san khi tôi trên Thiên Đàng. Cleria-san đang ôm chặt lấy Yaegaki.

“...Cô ấy có vẻ rất là dịu dàng.”

Sau khi nghe lời tôi nói, Nhà Vô Định tuôn ra một dòng nước mắt.

“.....Ta hiểu rồi.....Ta đã thua.”

Thấy Nhà Vô Định chán nản ngồi xuống, tôi không thể tránh khỏi việc nhìn lên trời cao. ...Đây là trận chiến không thể nói trước. Không phải là tôi không thể hiểu được lý do của Nhà Vô Định. Nhưng, thực tế là anh ta đã bước qua làn ranh mà đáng ra anh ta không nên làm —. Nhưng, với tôi, lợi ích mà tôi đạt được rất lớn. Tôi — nhìn về gia đình mình. Bố tôi, Mẹ tôi, và Asia. Tất cả họ đều là thành viên quan trọng của gia đình. Mọi người giờ đã cùng nhau mỉm cười. Không còn cần phải giấu gì nữa. Nhưng mà, nó có thể khiến Bố Mẹ lâm nguy. — Nếu là vậy, cùng với Asia, cùng với những người đồng đội của tôi, sẽ ổn thôi nếu chúng tôi bảo vệ họ. Sẽ ổn thôi nếu chúng tôi cố hết sức bảo vệ họ. Tôi tái khẳng định quyết tâm chiến đấu để bảo vệ những người quan trọng với mình—. — Đột nhiên, tôi bị tấn công bởi cơn buồn nôn. Tôi liền che miệng lại — có gì đó đang từ bụng đi lên mà tôi không thể kiềm lại bằng tay. ...Khi nhận ra, tôi đã ho ra một lượng lớn máu từ miệng mình. Cũng có gì đó âm ỉ chảy ra từ mũi tôi. Tôi đột nhiên thấy yếu ớt và cảm nhận rằng mình đã mất sạch sức lực —. Cơ thể tôi khuỵ xuống, và tôi ngã xuống sàn.

“...Huh?”

Tôi chỉ có thể nhìn vào sàn nhà... Tôi thậm chí còn chẳng có sức để nhấc ngón tay, tôi không thể động đậy chút nào. Tôi chỉ có thể nhìn vào sàn nhà đã bị nhuộm đỏ bởi máu chảy ra từ miệng tôi.

“Ise-san?!”

“Ise!”

“Ise!”

Tiếng hét của Asia, Bố, và Mẹ lọt vào tai tôi... nhưng tiếng ồn dần trở nên xa cách khỏi tôi...

[... Cộng sự à. — Đây là cái giá cho sức mạnh. Sức mạnh của Ophis... thực sự quá...]

Dù cho tôi có thể nghe thấy giọng nói quan tâm của Ddraig... mọi thứ trước mắt tôi dần chuyển sang màu trắng, rồi trở thành màu đen... Sau đó, ý thức của tôi bay xa—. Quả thật, cái giá thực sự quá —.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Last Life....Sự trừng phạt xứng đáng

“...”

“...”

Tôi – Azazel, đã thâm nhập vào bên trong Agreas, và đã đến được khu vực rìa ngoài, nhưng một cô gái trong bộ váy phong cách gothic màu đen đang đứng ngay trước mặt tôi. Cô ta đang đứng đợi trước hai cánh cổng sắt khá to dẫn vào phòng năng lượng. Trước mặt tôi là một khoảng không cực kì rộng rãi. –Cô gái đang đứng đợi là bản sao của Ophis, Lilith. Đánh nhau với cô ta không phải là ý hay. Hơn nữa, nếu tôi thật sự tấn công, thì tôi sẽ dễ dàng bị đánh bại. Nói vậy, nhưng tôi có việc cần làm với nguồn năng lượng nằm sau cánh cửa đó...Vì một tấm bản đồ của Agreas đã được chuẩn bị trước, nên mọi việc đều trôi chảy kể từ lúc tôi đột nhập vào. Dù đường đi đầy rẫy những cái bẫy do bọn chúng đặt ra từ trước, chúng lại hoàn toàn vô nghĩa với nhà phá bẫy chuyên nghiệp như tôi. Việc tôi một thân một mình đến đây là hoàn toàn đúng đắn. Nếu có ai khác đi cùng, những cái bẫy sẽ ngốn rất nhiều thời gian. Tôi đứng đối diện với Lilith và gái gái má bằng một ngón tay.

“...Này, không để ta đi qua được à?”

“Không thể. Rizevim nói, ở đây, Lilith phải phòng thủ.”

“Không đánh nhau là không được sao?”

“Đánh nhau? Lilith, mạnh. Rất mạnh.”

“...Chà, như lời người nói.”

Lilith nhanh chóng tung ra một cú đấm khá dễ thương rồi thu lại ngay. Cử chỉ thì dễ thương đấy, nhưng tôi e là mỗi cú đấm ẩn chứa trong đó một sức mạnh phi thường. Ah, đau đầu rồi đây. Tôi nên làm gì? Những lúc thế này, Ise sẽ cực kì có ích...Dù sao thì, cậu ta cũng rất nổi tiếng với đám trẻ. Và nếu là Asia, thì sẽ ra sao nhỉ? Với việc con bé là một nhà luyện rồng hiếm có và vốn là một nữ tu, nếu có Asia, tôi tự hỏi rằng con bé sẽ làm gì với con rồng này?..Nghĩ về điều đó, tôi chợt nảy ra ý tưởng. Tôi lấy ra thanh chocolate được chuẩn bị sẵn làm nguồn thức ăn khẩn cấp ra từ túi. Tôi xé vỏ bao, và làm lộ

thanh chocolate ra. Tôi chìa nó về hướng Lilith.

“Chà, cho người này.”

“—Mmn!”

Ngay khi thấy món quà vật, biểu cảm của cô ta ngay lập tức xoay 180 độ! Mmn! Ophis cũng không cưỡng lại đồ ăn vật được, nên có lẽ là bản thể này cũng thế? Tôi di chuyển thanh chocolate lên xuống qua lại, và đôi mắt của Lilith bám theo hướng đi của nó. Có vẻ là cô ta rất thích thú với thanh chocolate. Nói mới nhớ, Ise và những người khác đã gặp cô gái này ở thành phố của phe Tepes, và họ cũng đã chiêu đãi cô ta bằng một bữa ăn ngon. ...Con rồng nào cũng tham lam thế à?

“Muốn cắn một miếng không? Vị rất ngon và ngọt đấy?”

Ngay khi tôi nói thế, cô ta im bật và nuốt nước bọt.

“.....”

Mắt cô ta đang đảo như rang lạc vậy. Cô đang làm ta cảm thấy như mình vừa làm việc xấu đấy!

“...Nếu người để ta qua, ta sẽ để người ăn cái này. Nếu người chặn đường ta, thì không có gì cả. Vậy, người muốn ăn chứ?”

“...Muốn, Nhưng, không để người qua. ...Lilith, nên làm gì?”

Cô ta nghiêng đầu rất dễ thương trong khi trả lời tôi. ...Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi buông tiếng thở dài. ...Vậy là không thể qua được thật. Tôi đưa thanh chocolate trong tay mình về phía Lilith.

“...Không cần nhìn ta với đôi mắt đó đâu. Ta biết, ta biết mà. Dù sao thì, cho người này. Người có thể suy nghĩ về việc cho ta qua sau khi ăn xong.”

Lilith nhận lấy thanh chocolate.

“.....”

Cô ta lặng lẽ nhét thanh chocolate vào trong miệng. ...Cô ta có vẻ thỏa mãn. Tôi cúi đầu xuống, và đưa hai tay lên. Chà, giờ thì làm gì tiếp nhỉ? Bằng cách sử dụng đồ ăn vặt làm mồi nhử, liệu có thể dụ cô ta ra khỏi đây được không? Cách này có vẻ dễ...cô ta bướng bỉnh đến bất ngờ.

“...Thật là, tên khốn đã tạo ra người đã khiến người thành thể này mà chẳng thêm suy nghĩ gì cả.”

Chà, không còn nhiều thời gian nữa. Tôi hiện đang cân nhắc chiến thuật trước mặt cô rồng này. Khoanh tay lại, tôi gật đầu khi đã nghĩ ra kế hoạch tác chiến khác. Cùng lúc đó, tiếng chân của ai đó vang vọng trong hành lang nơi tôi đã đi qua. Sau một lúc, có một giọng nói vang lên.

“.....Khốn tiếp! Thăng nhãi Sekiryuutei chết tiệt...!”

Xuất hiện từ hành lang trong khi nói -- là tên khốn Rizevim, với vẻ ngoài tử tử! Hắn ta đang lăm bằm một mình trong khi cúi đầu.

“Mình nên sử dụng sức mạnh của Lilith.... Không, quá thiếu sự bảo đảm nên cô ta vẫn chỉ có thể làm lá chắn của mình. Nếu Lilith hiện tại đối đầu với hai Thiên Long, cô ta thậm chí có thể bị giết. Chính vì thế, việc khiến cô ta mạnh hơn và chỉnh sửa lại cô ta sau khi khám xét bản gốc là cần thiết.... ...Chà, chắc chỉ còn cái đó thôi. ... Uhehehehe.”

Sau điệu cười đáng ghét đó, hắn ta hét lên.

“Lilith! Lilith, người đâu rồi!?”

Trong khi gọi Lilith ra, tên khốn đó cuối cùng cũng chú ý tới tôi.

“Ta vừa nghĩ rằng mình sắp hết thời gian, và giờ thì người xuất hiện.”

Tôi cười lớn trước tình trạng cơ thể của Rizevim. Tên khốn cũng không tính chịu lép vế trước tiếng cười ác ý của tôi và trả lại cái nhếch miệng.

“...Oh – oh – Không phải là Azazel-ojisan sao? Chắc chắn là ông rồi, người đầu tiên đến được phòng cung cấp năng lượng của Agreas. Và dĩ nhiên là ông có thể né hết số bẫy trên đường tới đây.”

“Thật sự thì, người đáng bị thế, Rizevim. Bị Ise và Vali đánh bại như thế. Chà, ta cũng đã đoán được rằng mọi chuyện sẽ kết thúc thế này rồi.”

“...Chứng kiến kết quả thế này và vẫn không bất ngờ, ông đúng là bàn tay dẫn lối cho hai Thiên Long.”

Khi so sánh Ise và Vali với tiền nhiệm, sức mạnh của hai đứa đó đã tăng chóng mặt và đầy bất ngờ. Tôi đã đoán rằng chuyện rồi cũng sẽ đến lúc này.

“Bất chấp việc chúng mạnh thế nào, những kẻ kiếm chuyện trước mặt chúng luôn gặp những biến cố bất ngờ, và cuối cùng sẽ bị đánh bại. Với người, chuyện đó cũng sẽ đến thôi. Chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng ta đã bỏ ra rất nhiều công sức tính toán và giảm tỉ lệ thất bại dưới tay người của bọn ta đến mức tối thiểu rồi.”

Dù đó là Shalba hay Cao Cao, chúng đều gây rắc rối, và sau đó đều bị đánh bại. Nếu có lần đầu, thì sẽ có lần tiếp theo, và đó là lý do mà lòng tin vào việc làm được điều đó với Rizevim ngày càng mạnh mẽ hơn. Miệng của Rizevim méo xệch đi, và xuất hiện ánh nhìn tức giận.

“...Lời ông nói thật sự gây nóng máu đấy.”

“Không, có vẻ như đã tâm của người vẫn vượt qua một vài dự tính của ta. Người có cả Chén Thánh và Trái Cấm. Nhưng, người quá thiếu kiên nhẫn. Đã đến mức này, thì nói người quá nóng vội với nước cờ bất ngờ này là không hề cường điệu đâu. Có lẽ nó liên quan tới quãng thâm quanh mắt người à?”

Hắn ta có những quãng thâm xung quanh mắt. Thiếu ngủ? Với một kẻ làm rối loạn chính trị, có cái gì làm hắn mất ngủ được cơ chứ? Hơn nữa, hắn ta không phải loại người sẽ trăn trở trên giường lúc nửa đêm chỉ vì con đường trước mắt quá đáng ngờ. –Nhưng trái với suy nghĩ của tôi, hắn ta lại tự cười bản thân lần nữa.

“...Thật bất ngờ, ta cũng là một kẻ mong manh dễ vỡ đấy. ...Ah, chết tiệt. Ông có cùng suy nghĩ với ta. Thứ phiền phức không phải là Sirzechs, cũng không phải Sekiryuutei hay Vali và đồng loại, và [DxD] cũng không nốt. ...Mà chính là kẻ đứng trước mặt ta...”

Rizevim nheo mắt lại, và rồi trừng mắt về phía tôi. ...Ngay cả khi đang chịu thương tích nghiêm trọng đến vậy, hắn ta đang tính toán gì chứ? Ngay khi tôi có thắc mắc cần giải đáp – ánh sáng chói mắt đột nhiên phủ kín tầm nhìn của tôi. Khi quan sát cẩn thận hơn, trong khi cả khoảng không bao la bị bao phủ bởi thứ ánh sáng đó – một Long

Môn mở ra! Và có tới hai cái! Cả hai đều mang tông màu đen chủ đạo. Xuất hiện từ đó – một con Hắc long ba đầu với đôi cánh khổng lồ, cùng với một thanh niên điển trai với làn da nâu và bộ lễ phục đen. Tên Hắc long ba đầu khổng lồ chính là [Diabolism Thousand Dragon] — Aži Dahāka. Dù gã da nâu kia xuất hiện trong hình dạng nhân loại, tôi e rằng hắn chính là [Eclipse Dragon] – Apophis. Tên thanh niên – Apophis nói với Rizevim bằng biểu cảm bất ngờ.

< < -- Phương pháp của người quá ngây thơ rồi, Hoàng tử. > >

Tên rồng ba đầu -- Aži Dahāka cười lớn.

[Nói đúng hơn thì điểm yếu về tâm lý đã dẫn dắt người đến đây.]

[Tâm lý mạnh phải ngang miếng đậu hũ!]

[Tất cả những gì người có chỉ là thái độ kiêu ngạo thôi!]

Ngay sau khi cái đầu ở giữa nói, hai cái đầu hai bên cũng bắt đầu cạnh khóe Rizevim. Trước mặt của hai tên Ác Long có tiếng tăm và thực lực, Rizevim lại cười gượng gạo.

“...Ra là Apophis-kun và Aži Dahāka-kun.”

Khi phát hiện ra những vết thương của Rizevim, Aži Dahāka còn thích thú hơn trong việc giễu cợt hắn ta.

[Ah--, Rize. Nhìn như quả mớ muối ấy, không tệ đâu.]

[Nhìn ổn phết đấy ☆]

[Ha, đáng đời!]

Thái độ của Aži Dahāka khiến lửa giận trong Rizevim bùng cháy. Nhưng, nó bị cắt ngang bởi Apophis.

< < Xin thứ lỗi, Hoàng tử Rizevim. Dù ngài đã bỏ rất nhiều tâm huyết...chuyện sẽ dừng lại ở đây.—Từ giờ, cho phép chúng tôi tự hành động.”

Apophis đưa một tay ra trước, và tạo ra một vòng ma pháp. Một vật thể xuất hiện từ tâm của nó. –Một cái cốc, đó là Chén thánh của Valerie.

< < Tôi sẽ lấy nó đi cùng. > >

“...Chén thánh à. Ta đã giấu nó trong chiều không gian của riêng

mình...hai người đã từng hỏi ta về nó trước đây nhưng giờ chuyển lại ra thế này rồi nhĩ.”

Aži Dahāka cười ‘kukuku’.

[Ồn thôi mà. Miễn là còn trong phạm vi ma thuật, ta giỏi hơn người nhiều đấy.]

[Ta rất là giỏi với mấy cái ma thuật mạnh đấy ☆]

[Đồ Ma vương hạng 2! À không, Ma vương hạng 3!]

...Tên khốn Rizevim đó, đang bị phản bội đúng lúc này. Những kẻ đó, chúng đã tin vào sự thất bại trong tương lai gần của Rizevim, và đã suy nghĩ đến thời điểm nổi loạn? Vì thế, chúng đã nhắm vào cơ hội này, và còn lấy đi Chén thánh. Như để đáp lại suy luận của tôi, Apophis lên tiếng

< < Với hậu quả do lời nguyện của Fafnir, người đã gặp ác mộng hàng đêm. Những quầng thâm đó đã quá nghiêm trọng rồi. Để có thể khiến Lilith mạnh hơn, người đã dần dần trở nên lo lắng về việc chuẩn bị kế hoạch bổ sung. Dù người được biết đến là Siêu quỷ, nhưng so với hai Siêu quỷ còn lại, sự khác biệt không chỉ có một hai điểm đâu. > >

“.....Biết cách ăn nói đấy, Ác Long.”

Rizevim hung hăng nói vặn lại. ...Tôi cuối cùng đã hiểu ra. Ra là thế; tên khốn Rizevim đã phải chịu đựng lời nguyện của Fafnir. Tên Long Vương đó, ngay khoảnh khắc cuối cùng trước khi mất đi nhận thức, ông ta đã biến linh hồn mình thành một lời nguyện, và đặt nó lên Rizevim. Hơn nữa, cơ thể linh hồn của Fafnir xuất hiện trong giấc mơ của Rizevim mỗi đêm, và ông ta liên tục tấn công hấn trong đó. Quầng mắt của Rizevim cũng do đó mà ra-- Ra đó là lí do hấn nhắm đến Ophis. Để có thể đánh bại Fafnir, hấn đã tính đến chuyện khiến Lilith mạnh hơn. Lời mả mai của Aži Dahāka về Rizevim đang ngày càng gay gắt hơn.

[Siêu quỷ-sama không có chút phản kháng nào trong giấc mơ của hấn, nên cái tên vàng khè đó đã giết hấn phải đến hàng trăm hàng nghìn lần rồi.]

[Hấn không thể nào thoát khỏi giấc mơ của mình được!]

[Đơn giản là hấn không thể phá vỡ được lời nguyện trong giấc mơ của mình!]

Apophis thở dài.

< < Và vì hắn đã bị tra tấn, nên hắn ta đã biến bản thân trở thành cục đá chặn đường kế hoạch của chính mình; ai cũng có thể tưởng tượng ra được cấp độ sức mạnh tâm lí của hắn cả. Thật sự thì lời nguyên đó quá mạnh với hắn ta. Sau cùng thì, đã có những bước đi cho quá nhiều thứ thừa thãi khác. > >

Nó rất hợp với phong cách của hắn ta, mọi thứ tên thanh niên đó nói đều đúng. Sau khi kích động quá nhiều người, cuối cùng thì hắn ta đã gây ông đập lưng ông. Và tâm lí của hắn ta cũng bị săn đuổi và dồn tới đường cùng. Nó dẫn tới một loạt các sai lầm, và đều là do hắn tự gây ra cả. Đó là kết quả do đã quá khinh thường kẻ địch. Bị xỉa xói không thương tiếc bởi hai tên Ác Long, Rizevim đang giận đến run người. Tôi bỏ qua Rizevim, và nói với hai tên Ác Long

“Hai người có thể đưa ta cái Chén thánh được không, Apophis, Aži Dahāka?”

< < Theo lẽ thường, thì chuyện đó là không thể đâu, lãnh đạo của Thiên thần Sa ngã. Bọn ta cũng rất hứng thú với chuyện tấn công thế giới khác. > >

--Hả?...Sao có thể? Tôi chỉ tính đến những gì Rizevim đang nghĩ tới, và tôi không ngờ rằng hai tên này cũng hứng thú với một thế giới khác! Sau khi Apophis nói, Aži Dahāka tiếp tục.

[Chiến đấu với thần của một thế giới khác rất thú vị.]

[Quá kích thích luôn ấy ☆]

[Ta muốn đi xem một thế giới chưa từng được biết đến!]

Chỉ có mục tiêu của chúng là giống nhau. Nhưng, hai tên đó đã cắt đứt quan hệ với Rizevim. Trong trường hợp này, đó vẫn là một vấn đề phiền phức. Chỉ nghĩ đến việc những con rồng đầy sức mạnh này sử dụng Chén thánh vô tội vạ cũng đủ đáng sợ rồi. Đột nhiên, Apophis nhìn sang phía hành lang. Hắn ta tiếp tục nhìn chằm chằm vào nơi hành lang tối và im ắng đó, và rồi cười nhẹ.

< < ...Có vẻ như ai đó đã tới vì linh hồn của ông. Vậy thì tạm biệt, con trai của ma vương. Sẽ tốt hơn nếu ông chết mà không có vương bạn gì. > >

Ánh sáng xuất hiện dưới chân của Apophis và Aži Dahāka, và Long Môn mở ra một lần nữa.

[Những mà, bọn ta sẽ tiếp tục kế hoạch của ông.]

[Đi nhé!]

[Chết khó coi vào đấy!]

Để lại những lời cuối, Apophis và Aži Dahāka dịch chuyển khỏi đây cùng với hào quang màu đen--. Ngay sau khi hai tên Ác Long hung dữ đó rời đi, tia ánh kim như một nhát kiếm xuất hiện từ sâu trong hành lang, và đang đến gần hơn. Bay xuống nơi rộng lớn này là – Vali, người đang giấu mình sau lớp giáp trắng tinh.

“Hào quang tôi vừa cảm nhận được là của Aži Dahāka. –Có vẻ như mấy tên Ác Long người hồi sinh không thích người lắm nhỉ.”

Cậu ấy nói vậy khi đứng trước mặt của Rizevim. Rizevim chỉ có thể cười gượng trước sự xuất hiện của cháu trai mình.

“—Đến lúc Vali-kun xuất hiện rồi.”

“Tên Ác Long ba đầu đó và Crom Cruach không phải là thứ có thể bị điều khiển bởi ai đó tầm cỡ ông đâu, ông vẫn còn quá ngây thơ. –Đừng bao giờ xem thường loài rồng, Rizevim.”

Vali duỗi tay phải ra, và tụt vào trong đó một lượng lớn sức mạnh đầy đáng sợ. Thấy vậy, Rizevim bắt đầu cười hồi lỗi.

“Ah khoan đã, Vali-kun, ta sai rồi...cháu thấy đấy, ta là ông của cháu đúng không? Hãy nhẹ tay với lão già này nhé.”

Do thương tích hiện tại, hẳn ta đã nhận ra mình không thể chịu nổi sức mạnh của Vali. Vào lúc đó, tên khốn đã bắt đầu lo lắng. –Nhưng.

“.....”

Vali nhẹ thở dài, và bắt đầu niệm từng con chữ để giải phóng sức mạnh.

“Ta, kẻ sẽ thức tỉnh – là Hakuryuukou, kẻ sẽ mang luật lệ đến với bóng tối—“

Không gian chúng tôi đang đứng bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ. Một lượng sức mạnh khổng lồ đang được giải phóng khỏi cơ thể của Vali. Bộ giáp trắng tinh dần chuyển sang ánh bạc rực rỡ, và hình dạng cũng thay đổi theo. Vali chỉ có một câu trả lời – đọc lên câu niệm chú cho [Empireo Juggernaut Overdrive]. Dù cả thể lực cùng sức mạnh ác quỷ sẽ bị bòn rút liên tục, sức mạnh nhận lại có thể dễ dàng tước đi

mạng sống của thậm chí là Tử thần mạnh nhất trong truyền thuyết. – Đó là sức mạnh ghê gớm đến mức biến việc diệt thần trở nên khả thi. Nhìn thấy cảnh tượng này, Rizevim tròn xoe mắt, và tiếp tục cố gắng thuyết phục Vali.

“Thời nay, một trong những phẩm chất cần có của giới trẻ là quan tâm đến người già, đúng chứ?”

“Ta bước đi trên con đường của sự thống trị bằng sự hủy diệt Vô Hạn và xuyên qua những Giác Mơ hảo huyền—“

Vali chẳng hề để ý và tiếp tục đọc lên câu niệm chú. Rizevim chuyển sang một tư thế khoa trương và bắt đầu xin lỗi.

“Ah--, ta hiểu rồi! Ta công nhận rằng mọi thứ ta đã làm tới lúc này đều sai hết! Bắt nạt mọi người là lỗi của ta!”

“Ta sẽ trở thành Hoàng đế Rồng thuần khiết—“

“Nào nào, là lỗi của ta hết! Tiên, mỹ nhân, bất cứ cái gì cháu muốn, ta sẽ cho cháu hết, được không?”

Tuy nhiên, người cháu đối mặt với ông mình mà không có chút thương cảm nào, và hoàn thành câu cuối của niệm chú trong một hơi--.

[[[[[“Và ta sẽ khiến người phải phục tùng ánh sáng trắng bạc và hình thức hoàn hảo của Quỷ!”]]]]]

[Juggernaut Over Drive!!!!!!!!!!!!]

Âm thanh vang lên từ tất cả những viên đá quý. Dần dần, bộ giáp Divine Dividing Scale chuyển thành một bộ giáp tuyệt vời và tỏa sáng màu trắng bạc. Giải phóng ra hào quang màu bạc và sát khí từ toàn cơ thể, đó là Juggernaut Overdrive của Vali. Trong cuộc chiến bình thường với Rizevim, cậu ta sẽ bị đánh bại do sự tiêu hao năng lượng quá lớn và một trận đấu kéo dài. Nhưng, đó là vấn đề khác bởi Rizevim bây giờ đang bị thương và không còn nhiều sức mạnh nữa. Với sức mạnh bậc này của Vali, khả năng tiêu diệt Rizevim là cực kỳ cao. Lấy ví dụ, bằng việc sử dụng một thanh kiếm mà không dùng đến sức mạnh của Sacred Gear, chỉ cần đồ vào nó năng lượng ma thuật và ác quỷ là đủ để chém hấn ta. Vali là một thiên tài giỏi đến mức học được ma thuật Bắc Âu, và cậu ta cũng rất có thiên phú ma thuật. Dù cho một đòn trực diện với sức mạnh của Sacred Gear là vô dụng, thì sức mạnh vật lí của cậu ta cũng đã được cường hóa lên rất nhiều bằng Juggernaut Overdrive, nên cậu ta sẽ có lợi thế khổng lồ

trước Rizevim trong cuộc đối đầu trực diện. Rizevim, đã nhận ra điều này, vẫn mỉm cười trong khi tiếp tục thuyết phục cậu ta. Hẳn thậm chí còn cố cầu xin tôi.

“Azazel! Người muốn gì!? Dù là tiền hay bất cứ cái gì khác ta cũng đều cho—“

Hắn ta không thể hoàn thành câu nói do tôi đã cắt ngang nó.

“Rizevim, người là thứ khốn nạn nhất. Ít nhất thì, người nên thấy vinh dự khi chết dưới tay của Sekiryuutei hoặc cháu trai người Hakuryuukou.”

Ở thời điểm này, nó thật...thảm hại. Con trai của Lucifer, kẻ đã kích động đủ loại người, giờ đây đang van xin tha mạng ngay trước mặt chúng tôi. Hơn thế nữa, là với những đối thủ mà hắn đã chống lại suốt bao lâu nay. Nhìn hắn ta thế này, chưa nói tới thương hại, tôi thật sự ngạc nhiên. Vali bỏ cái găng bên tay phải ra, và tạo ra một thanh kiếm bằng ma thuật. Đó là một thanh kiếm không chứa sức mạnh của Sacred Gear. Trong khi chĩa mũi kiếm về phía Rizevim, Vali nói

“Ông sai rồi, Azazel. Ông ta – bị đánh bại bởi một gia đình nhân loại quá đỗi bình thường. ...Những thứ mà tôi không sở hữu, thì Hyoudou Issei đều có. ...Với ông ta, đó là cách ông ta đã thất bại trên đó.”

...Nghe cậu ta nói, không quá khó để tưởng tượng khung cảnh trận đấu đã diễn ra bên trên. ...Ra vậy, Ise, cậu đã để cha mẹ mình biết danh tính thật sự của cậu. Nhưng, họ vẫn chấp nhận cậu. Cậu chắc đang rất hạnh phúc nhỉ. Cậu đang run rẩy trong niềm vui sướng. Chuyện như vậy đã xảy ra; không quá khó để tưởng tượng ra cảnh thằng nhóc đó hào hứng để sức mạnh của Sacred Gear bùng nổ. Sacred Gear, sau cùng thì, sẽ tiếp tục mạnh lên cùng với cảm xúc của chủ nhân. –Rizevim đã lo ngại về tình yêu trong gia đình Hyoudou. Thời gian được sinh ra và nuôi nấng đều là của một đứa trẻ bình thường. Cha mẹ cậu ta không hề nắm giữ sức mạnh đặc biệt nào, họ chỉ là những nhân loại bình thường. Thứ được sản sinh ra từ cuộc sống gia đình quá đỗi bình thường đó--. Đó là một thứ mà Rizevim sẽ vĩnh viễn không hiểu được. ...Và cả điều mà Vali mong muốn. Đó là lí do dẫn đến thất bại của hắn ta. ...Mỉa mai làm sao, Rizevim.

“.....Không không, sao có thể?”

Rizevim có vẻ không hiểu lời Vali, và bắt đầu rống lên

“Liiiiiiiiith! Lilith-chan! Nhanh ra bảo vệ ta!”

Hắn ta đang gọi Lilith! Lilith, người đang quan sát chúng tôi từ một cánh cửa, nghe thấy tiếng gọi của Rizevim và lại gần hắn ta.

“Bảo vệ, Rizevim?”

Sau khi thấy Lilith thủ thế để bảo vệ mình, Rizevim một lần nữa lộ ra nụ cười vô cùng dị hợm.

“Đúng, đúng vậy! Đến và bảo vệ ta! Người cần phải cứu lấy ta! Bảo vệ ta! Sử dụng sức mạnh Vô cực để chôn vùi Hakuryuukou và Thiên thần sa ngã đi! Hyahyahyahyahyahya!”

Vì đã có Lilith làm lá chắn, tình thế đã bị xoay chuyển và nụ cười kinh tởm đó lại trở về khuôn mặt của Rizevim. Vali đối mặt với Lilith, và dùng giọng dịu dàng để nói với cô ta

“Bản sao của Ophis, cô né sang một bên được không? Ta...không muốn tấn công cô. Bảo vệ gã đằng sau lưng là mục đích tồn tại của cô sao?”

Vali cũng giống như Ise, và vẫn rất coi trọng Ophis. Đó là lí do mà Lilith cũng được đặt ngang hàng với Ophis. Lilith có vẻ bối rối trước lời nói nhẹ nhàng của Vali. Khá giống như lần trước với Ise, có lẽ chỉ khi nói chuyện với hai Thiên Long, cảm xúc của cô ta mới hoạt động?

“Nhưng, Lilith. Phải bảo vệ, Rizevim. Công việc.”

Trong khi đứng phía sau cô ta, Rizevim gật đầu đồng ý.

“Đúng vậy, đó là công việc của con! Công việc đấy! Con đúng là đứa trẻ ngoan, Lilith-chan! Con xứng đáng kế thừa tên của mẹ mình!”

Hắn ta nhanh chóng hồi phục lại bản thân. Thứ rác rưởi, Rizevim. Tuy nhiên, Vali nói chuyện còn bình tĩnh hơn trước.

“Chà, hãy đi với ta. –Nếu cô đi cùng ta, cô sẽ được gặp Great Red cùng với một “cô” khác, cô sẽ được gặp Ophis. ...Hyoudou Issei, cô cũng sẽ được gặp Sekiryuutei.”

Great Red, Ise – cái tên của Sekiryuutei cùng với Ophis đã được gọi ra, và Lilith thể hiện ra phản ứng mà cô ta chưa từng có bao giờ.

“...Great, Red? Một...Lilith...khác?”

Vali chỉ vào phụ kiện hình rồng trên váy của Lilith.

“Cô chỉ có cái đó thôi, đúng chứ? Nếu là người đó, người đó chắc hẳn sẽ cho cô thứ tốt hơn. Nó chắc hẳn sẽ tốt hơn hàng trăm lần cái thứ cô có ở đây—“

Nhằm cắt ngang màn thuyết phục của Vali, Rizevim hét lên

“Nàyyyy! Này này này này! Cái gì đây, hiệp ước nhượng bộ à!? Đây là Lilith của ta! Và là át chủ bài đầy tận tụy! Để có thể được như bây giờ, ta đã phải rèn giũa tính cách của con bé —“

Tôi thở dài, rồi lấy ra thanh chocolate từ trong túi thêm một lần nữa và nói với Lilith

“Giờ thì, ta sẽ cho cô đồ ăn vặt nữa nhé?”

“.....Great Red, một Lilith khác... Sekiryuutei... đồ ăn vặt... Great Red, đồ ăn vặt, Lilith khác, đồ ăn vặt... ăn vặt với Sekiryuutei...”

Ồ ồ, được biết về Great Red, Ophis, và hai Thiên Long sẽ cho cô ta đồ ăn vặt, Lilith đang dần lạc trong sự bối rối. Dễ thương phết đấy. So với Rizevim, cô ta đúng là dễ thương và dễ nhìn thấu. Lilith thật sự là một tôn tại đáng giá. Nhìn thấy Lilith trở nên bối rối bởi chúng tôi, Rizevim lại bắt đầu lo lắng.

“C-Con muốn đồ ăn vặt sao!? Đồ ăn vặt quan trọng hơn ta sao!? T- Thế thì, ta sẽ chuẩn bị một cái bánh kem thật to với chocolate hoặc kẹo dẻo cho con! Ta cũng sẽ cho---“

Trong khi Rizevim đang múa may tay chân, cánh tay trái của hắn ta đột nhiên lìa khỏi thân-- Vali đã vung thanh kiếm của mình xuống không chút nhân nhượng.

“Guuaaaaaaaaaaaaahhhhh!”

Rizevim hét lên trong đau đớn. Bởi đòn tấn công quá bất ngờ, hắn ta còn không thể né thanh kiếm. Do Vali đang trong Juggernaut Overdrive, sức mạnh vật lý của cậu ta đã tăng lên đáng kể. Rizevim còn bị mất tập trung do át chủ bài của hắn ta, Lilith. Đó là lí do khiến hắn mất cánh tay trái. Trong khi quan sát Rizevim, kẻ đang tuôn máu xối xả trên bả vai mình, Vali vẫn nói bằng giọng lạnh lùng

“Ngay khoảnh khắc ông mất tập trung, mọi chuyện đều đã chấm dứt rồi. Lilith cũng vậy khi đang ở trong trạng thái bối rối này. Cứ thế, ngay khi có sơ hở, ta đã xuống tay.”

Trong khi ôm phần cánh tay đã bị chặt, mặt Rizevim tức giận đến

vẫn vậy.

“.....Đ* t M* ...! Chỉ vì duy trì những cảm xúc đó mà ta thành ra thế này!”

Ra thế, vậy là tên khốn này luôn phải duy trì một mức độ biểu cảm với Lilith? Hậu quả là, cảm xúc của Lilith cũng đã lộ ra. Nó tạo ra kết cục thế này đây. Dù sao thì, nếu là tên khốn này, hẳn chắc chắn đã phá rối mọi thứ với thái độ đùa cợt. Và đến cuối, hẳn là kẻ đã tự gạt chân mình. Vali giơ thanh kiếm ma thuật lên, và ngay lập tức chém tới trước.

“—Chết đi”

Ngay khi thanh kiếm chuẩn bị cắt vào – Vali đột nhiên buông nó ra. Biểu cảm căm ghét của cậu ta cũng biến mất. Trong khi lắc đầu, cậu ta thở dài một hơi.

“.....Sau khi Hyoudou Issei đã truy diệt ông đến vậy, giết ông là không hay chút nào. Chỉ mỗi chiến thắng ngọt ngào là không phù hợp với nguyên tắc của tôi. –Hơn nữa, người thật sự muốn giết ông đã tới rồi.”

Vali chuyển ánh mắt sang một hướng. Chắc là cậu ta đã cảm nhận được sự xuất hiện, và nảy ra một ý kiến mới. –Long Môn mở ra thêm một lần nữa. Luồng hào quang màu vàng tỏa ra từ cánh cổng. Nhìn thấy cảnh này, Rizevim càng trở nên lo sợ hơn, và đã không còn nói được gì.

“.....Đùa ta sao.”

Hình bóng vừa ra khỏi Long Môn là – Long Vương trong bộ váy vàng óng. Cơ thể vẫn còn yếu, và những vết thương trên cơ thể lúc ở Thiên đàng vẫn chưa hồi phục. Nhưng, ông ta vẫn tạo ra áp lực mạnh mẽ, và sát khí rất rõ ràng; Gigantis Dragon – Fafnir di chuyển trong khi nhắc cơ thể của mình theo.

[.....Cuối cùng cũng tìm thấy người.]

Nhìn thấy kẻ thù, Rizevim, đứng trước mặt mình, Fafnir lên tiếng đầy mãnh liệt. Rizevim cứng đờ người như không tin vào mắt mình, trong khi lắc đầu – và run rẩy trong sợ hãi.

“...Argh! Tại sao...! Tại sao người lại bám dai đến vậy...!? Dù là trong giấc mơ của ta, người cũng sẽ cắn chặt vào đó mà không chịu buông ra!”

Rizevim đã rất hốc hác và mất đi sự bình tĩnh do liên tục bị tấn công bởi Fafnir trong giấc mơ, và liên tục bị rượt đuổi. Những cảnh tượng nhục nhã đó đã xuất hiện trong giấc mơ của hắn ta chục lần, trăm lần, và có thể là cả ngàn lần. Đúng vậy hắn ta đã liên tục bị giết trong chính giấc mơ của mình, và điều đó đã ép tâm lí của hắn ta đến giới hạn.

[...Người đã làm Asia-tan khóc.]

Đôi mắt hung tàn của Fafnir như rực sáng lên trong khi ông ta đang từng bước tiến gần hơn tới Rizevim. Phần nộ, thù hận, và kinh tởm đều đang được giải phóng ra từ cơ thể của Gigantis Dragon. –Bị áp lực bởi sức ép từ áp lực quá khổng lồ, gương mặt của Rizevim nhợt nhạt đi. –Nhưng, vì thương tích quá nghiêm trọng, cơ thể của hắn đổ xuống đất. Lúc này, Fafnir đang rút ngắn khoảng cách từng chút một, và cuối cùng là đối diện trước mặt hắn ta. Rizevim chìa tay ra, và cố nặn ra nụ cười.

“...Khoan! Làm ơn, chờ đã! Chuyện đó...ngài thấy đấy! Đó là một màn trình diễn! Vì bầu không khí đầy sức sống! Sau cùng thì, để con trai của Lucifer vào được Thiên đàng---

GOON! Cùng với tiếng nổ đục ngầu, tiếng xương bị nghiền nát vang vọng khắp khu vực này. Móng vuốt khổng lồ của Fafnir, không mang chút nhân từ nào và hoàn toàn bỏ qua lời cầu xin của Rizevim đã nghiền nát chân của hắn ta.

“Gaaaaaaahhhhh! Khốn nạn! Tên khốn nạt! CON RỒNG CHẾT DẤM!”

Trong khi hét lên đầy uất ức, Rizevim nâng thân trên của mình lên trong cơn đau đớn. Tuy nhiên, cả hai chân của hắn đã bị Fafnir dẫm lên, và không còn cách nào để hắn thoát được cả. Gương mặt của Fafnir đỏ bừng vì tức giận, đối diện với Rizevim và nói

[--Sao người dám bắt nạt Asia-tan. Ta sẽ không tha thứ cho người! Không đời nào!]

Giọng nói, biểu cảm và hào quang của Long Vương ngập tràn sự thịnh nộ. Sự ám ảnh của Fafnir đã vượt xa lẽ thường, và ông ta đã dồn tên khốn Siêu quỷ kia đến chân tường. Tôi nói với Rizevim, kẻ đang nhìn tôi bằng ánh mắt van xin

“Rizevim, người đã chọc giận loài rồng quá nhiều rồi. ---Đây là sự trừng phạt dành cho người.”

--Sự trừng phạt xứng đáng. Để có thể thỏa mãn ham muốn của mình, hắn đã kích động đủ loại người từ nhiều hội khác nhau. Bất chấp số lượng nạn nhân, tên khốn này vẫn tiếp tục vì mục đích duy nhất là ham muốn của bản thân. Giờ thì, mọi thứ đã được trả lại về cơ thể của chính hắn. Điều mỉa mai nhất chính là vào phút cuối cùng, không một con rồng nào thèm đánh hắn nữa cả.

Nói mới nhớ, kho báu của Fafnir – phủ đầy vàng bạc châu báu, cùng với những thứ vũ khí hiếm có nhất trên thế giới. Và trên tất cả, thứ quan trọng nhất là một cô gái rạng rỡ cùng chia sẻ một sự ràng buộc với ông ta--. Miễn là ông ta có điều đó, Fafnir sẽ hoàn toàn thỏa mãn. Chỉ cần ông ta có thể thấy nụ cười của Asia là quá đủ để làm ông ta hạnh phúc—. Bên trong đôi mắt của Fafnir, hình bóng nụ cười rạng rỡ của Asia được phản chiếu ở đó. – Nhưng tên khốn đó đã làm đau cô ấy mà không hề ngáp ngừng. Hắn cũng làm điều tương tự với Ise. Vốn dĩ, cậu ta và những người thân của mình đang sống cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ. Vali cũng như vậy... cậu ta đã có thể sống cuộc sống bình dị và yên lặng cùng cha mẹ. Tên khốn Rizevim, người đã nhúng tay vào những điều còn quý giá hơn bất kì điều gì khác; người ra tay với những thứ không thể thay thế được. Những hành động của người đã dẫn đến sự oán giận. Người đã chà đạp lên quá nhiều điều như vậy. Tôi nói với Rizevim không chút thương xót.

“Sẽ tốt hơn nếu người ngấm ra được trước khi chết. Đứa con của Ma vương vĩ đại. Có những thứ không được phép chạm vào trên thế giới này. Những người liên tục phạm vào những nơi đó. Đây là lí do cho cái chết của người.”

Như kết quả của lời nói đó, Rizevim trở nên tức giận, và nói ra không chút hối lỗi.

“.....Hmph! Tên khốn nạn...”

Rizevim cố gắng giãy dụa lần cuối khi liên tục bắn ra những viên đạn quỷ năng từ tay của mình. Vây của Fafnir lập tức trúng đạn, từng khúc thịt bị thổi bay đi, và ông ta đang chảy máu, nhưng ông ta chẳng hề quan tâm. Long Vương vẫn đứng đó đầy uy nghi và trang nghiêm, đây chính là ý chí tuyệt đối của Long Vương--. Fafnir không thương xót mà há rộng miệng, và có vẻ như đang tính tung ra đòn kết liễu. Thấy điều này, mặt của Rizevim phủ đầy sự tuyệt vọng. Cuối cùng, hắn ta hét lên--.

“KHỐỐNNNN NẶNNNNNN!

... Bộ hàm của Gigantis Dragon cắm thẳng vào con trai của Cự Ma

vương và nghiền nát hân ta. Khi quan sát, có vẻ như gánh nặng đã được giải tỏa khỏi Vali, nhưng cùng lúc là gương mặt đầy sự phiền muộn.

“Rizevim, ông đã làm ô nhục cái tên Lucifer. Ông đã vấy bẩn nó quá nhiều. Nhưng hãy yên nghỉ đi. Ta sẽ kế thừa dòng máu Lucifer. Ít nhất thì, ta sẽ phù hợp làm Lucifer hơn là ông.”

Đó là dấu chấm hết của kẻ phá rối chính trị đã kích động mọi người chống lại chúng tôi, Siêu Quỷ Rizevim Livan Lucifer. Trái tim của Vali đã không được gột rửa cho đến cuối cùng, nhưng giờ thì cậu ta có vẻ đã nhẹ lòng hơn. Chắc, sao cũng được.....Ít nhất thì, cậu chắc chắn là phù hợp để trở thành Lucifer hơn tên khốn kia. Sau cùng thì, hân ta quá ngu ngốc so với cậu--.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Quái thú 666

Sau khi chứng kiến khoảnh khắc cuối cùng của Rizevim, Vali và tôi cũng như Lilith (chậm rãi theo sau chúng tôi), mở hai cánh cửa lớn đến phòng năng lượng, rồi tiến về phía trước. Sau khi Fafnir đánh bại Rizevim, ông ta trở về thông qua Long Môn. Lần này, ông ấy có thể nghỉ ngơi thoải mái. Fafnir có thể hồi phục sớm hơn và bắt đầu tiếp tục bảo vệ Asia. Đó là bởi vì Fafnir được con bé tin tưởng. Vì vậy, như đã được mô tả từ trước, ở đây cần có một viên pha lê khổng lồ, đó là viên pha lê được cho rằng sẽ được sử dụng trong việc tạo ra Evil Pieces. Với trung tâm đó, nó đóng vai trò như một máy phát năng lượng của Agreas, từ đó tạo ra sức mạnh để điều khiển thành phố nổi này. Ngay khi tôi đặt chân vào trong, tôi trở nên cảm lạnh khi nhìn thấy máy phát năng lượng. Phần sâu nhất của Agreas đã thực sự biến thành một khoanh hình cầu cực lớn. Viên pha lê được biết là máy phát năng lượng ở trung tâm là tinh thể, cùng với một sinh vật lớn hơn bên cạnh viên pha lê

“.....Chậc! C-cái đó là!”

Tôi chỉ có thể đứng đó khi đôi mắt mở to vì ngạc nhiên. Tôi không bao giờ tưởng tượng rằng nó sẽ là thế này, tên khốn Rizevim đó! Thứ đó có bảy đầu và mười cái sừng, loài “quái thú” vốn đã quá mạnh. Cơ thể khổng lồ của nó thậm chí dài hơn vài trăm mét, nó còn lớn hơn cả Great Red. — Khả Huyền Thú Trihexa, 666. Mỗi cái đầu của nó thuộc về một sinh vật khác nhau như là sư tử, báo, gấu, rồng,..... không có sự đồng nhất. Cơ thể của nó có nhiều đặc điểm từ các sinh vật khác nhau và nó tỏa ra một cảm giác khác lạ từ cơ thể của mình. Mở rộng ra từ bên trong cơ thể nó là vô số sợi xích đang kìm hãm con thú. Tất cả những cái đầu của nó đã ngủ và dường như không còn ý thức. Đây được cho là đã bị bỏ lại ở tận cùng thế giới. Rizevim thực sự đã mang tất cả mọi thứ vào đây. Tôi hiểu rồi, đó là lý do tại sao hắn đánh cắp Agreas là vì hắn muốn sử dụng chỗ này như một nơi để giữ con quái thú này. Vấn đề là hào quang đen tối đó, nó thực sự có khả năng giải phóng hào quang ở một mức độ như vậy. Chỉ cần đứng đây cũng đã cảm nhận được hào quang tà ác đang tuôn ra từ con quái vật đó đủ để khiến bất kỳ ai cũng có thể trở nên mất ý thức. Tên khốn Rizevim đó, hắn thực sự đã khôi phục Trihexa tới giai đoạn này. Chỉ còn một vài phong ấn nữa đang chờ được giải phóng khi hoàn thiện. Loại trái cấm mà hắn thu được ở trên Thiên đàng để hồi

sinh Trihexa và đẩy nhanh quá trình phá phong ấn. Điều quan trọng là viên pha lê được gắn trên cơ thể của Trihexa, trông giống như hắc dang muốn đồng bộ hóa với Trihexa với bộ năng lượng của Agreas. Hắc cũng đang sử dụng máy phát năng lượng của Agreas để mở khóa. Hắc thực sự đã sử dụng di sản của thời đại Ma Vương trước theo cách như vậy. Hắc khai thác những gì hắc có thể dùng từ di sản của Lucifer, đúng thật sự Rizevim là một kẻ vô dụng... Dù sao, thật may mắn khi chúng ta có thể thực hiện một số biện pháp phòng ngừa ở giai đoạn này. Bất kể những gì chúng tôi có thể làm, mặc dù nghiên cứu phong ấn của Rossweisse sẽ không thể đáp ứng thời hạn. Cô ấy chắc chắn là một thiên tài, nhưng tốc độ hoàn thành này là quá bất thường. Tất cả những điều khác nhau mà Rizevim đã làm đều là để tăng tốc độ hồi sinh của quái thú. Vali ngẩng cao đầu lên và nói khi nhìn con thú

“Dù như thế nào, ngay cả tôi sẽ không đánh bại con quái thú đó. Ngay cả khi tôi được đánh nó, tôi sẽ bắt lực trước tình trạng hiện tại của mình”

Vali cẩn thận quan sát Trihexa với vẻ mặt căng thẳng. Đột nhiên, Lilith chỉ vào tường.

“Ddraig, Ddraig.”

Trong khi đang suy nghĩ về những gì cô ấy đang nói, tôi hướng ánh mắt về hướng mà cô ấy đang chỉ vào

“...Gì! Hắc thậm chí đã làm một cái gì đó như thế...!”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt. Trong khoảng hình cầu, vô số kén được treo trên tường. Một phần của nó có thể được nhìn thấy ở đầu kén. Nhìn kỹ, tất cả bọn họ đều là người đứng đầu của Boosted Gear Scale Mail. Điều đó có nghĩa là những cái kén được treo trên tường của khoang, bên trong tất cả chúng đều là những Boosted Gear Scale Mail nhân tạo. Có phải chúng cùng loại với cái của Euclid Lucifuge đã sử dụng? Nhiều khả năng không có gì bên trong những cái kén. Nếu chúng thực sự là Boosted Gear Scale Mail có khả năng thi triển trên bản thân của chủ sở hữu, dù chỉ là tưởng tượng khiến tôi cũng rùng mình. Một trong số chúng là vô cùng tồi tệ. Trong không gian này, từ trên nhìn xuống dưới và từ trước ra sau là hàng ngàn chiếc kén! Tôi lại rùng mình khi nhìn vào những gì mà Qlipphoth đã chuẩn bị. Nhưng ngay bây giờ chúng tôi đã rất may mắn. Chúng tôi sẽ có thể dừng nó ở đây trước khi nó thực sự bắt đầu. Tôi thở ra và rồi từ từ bình tĩnh lại. Sau đó, tôi đã tiến một bước để ngăn chặn tất cả những điều này. Tại thời điểm đó. Máy phát năng lượng

đột nhiên bắt đầu rung mạnh. Kèm theo tiếng nhiễu ồn, nó bắt đầu kích hoạt. Làm sao chuyện này có thể!? Tôi thậm chí không làm gì cả! Tại sao nó kích hoạt.

[Hiyahahahahahaha! Hyahahahahahaha!]

Đột nhiên, tiếng cười khó chịu đó lại được nghe thấy. Rizevim!? Không, hẳn đã chết rồi mà. Vậy, đây là—.

[Nếu điều này đã bắt đầu, vậy có nghĩa là ta đã bị giết. Vậy đó là dưới tay ai...là Sirzechs-kun, hay đó là Vali-kun?]

...Đây là một bản ghi âm giọng nói!? Nó được thiết lập để kích hoạt sau cái chết của hắn, Rizevim tiếp tục nói những lời cuối cùng của mình.

[Mà thôi kệ, vì điều này đã bắt đầu, thật tốt khi nó trở thành như vậy. Phản ứng này dựa trên cái chết của ta và sẽ buộc tất cả các giai đoạn chờ bị hủy bỏ và tiến thẳng đến bước cuối cùng trong sự hồi sinh Trihexa. Nó sẽ sử dụng linh hồn của ta như là nguồn năng lượng cuối cùng.]

—Gì!?...Người vừa nói cái gì...? Tôi nhìn lại máy phát năng lượng! Cuối cùng – mỗi cái đầu của Trihexa bắt đầu mở mắt. Đồng thời, những dấu phong ấn rực sáng lên và sau đó những con dấu bắt đầu bị phá vỡ. Tên khốn Rizevim đó, hẳn thực sự đã sử dụng linh hồn của mình như một sự hi sinh để đẩy nhanh việc phá phong ấn! Điều này không tốt chút nào, nó thật sự rất tệ! Tôi lo lắng, bắt đầu một con dấu được tạo ra dưới con quái thú, nhưng nó không có dấu hiệu ngăn chặn sự thức tỉnh của Trihexa! Một trong những cái đầu của nó đã mở hết đôi mắt và nó gầm lên!

Gooooooooooooooooooooooooooooooooonnn!

—Chỉ là một tiếng gầm, nhưng cảm giác như thể linh hồn tôi đang bị siết chặt! Tiếng hú đó vừa vang lên không chỉ trong khoang, mà cả toàn thành phố! Những người ở trên sẽ nhận thấy điều đó! Sau đó, cái đầu thứ hai – cũng đã mở mắt hoàn toàn!

“Valiiiiii! Tấn công nhanh lên! Nếu nó hồi sinh – thế giới sẽ kết thúc!”

“Chặc!”

Theo sự chỉ dẫn của tôi, Vali mặc ngay lên mình Juggernaut Drive. Sau đó, hào quang từ bộ giáp được Vali phát ra và bắn về con quái thú – nhưng nó vẫn không hề hấn gì! Nó vẫn tiếp tục hoạt động ngay

cả với luồng năng lượng mà Vali vừa bắn vào nó!? Juggernaut Overdrive mà Vali sử dụng trước đây rất mệt mỏi với cậu ta, nhưng đối với người được gọi là Hakuyuukou mạnh nhất trong lịch sử đã giáng một đòn còn không thấm thía đối với con quái thú. Trong khi cảm nín, tôi không thể làm gì ngoài việc tạo ra nhiều lớp niêm phong hết lần này đến lần khác; dù chỉ một ít thôi cũng tốt, tôi sẽ đánh cược vào khả năng nhỏ bé đó! Vali cũng tiếp tục tấn công vào nó vô số lần! Tại thời điểm này, những lời cuối cùng của Rizevim vẫn tiếp tục:

[Sau cùng đây là sự cưỡng chế hồi sinh, vì vậy ta không biết điều gì xảy ra. Có lẽ thiệt hại thậm chí lớn hơn ta mong đợi sẽ xảy ra. Cùng lúc đó, Trihexa đang được hồi sinh, một điều rất thú vị cũng sẽ được bắt đầu. Có lẽ nó đã xuất hiện trước mắt bạn, Sekiyutei giả được sản xuất hàng loạt và đội quân của nó.]

Những cái kén của các Sekiyutei ban đầu được treo trên tường, nó bắt đầu tách nhau ra. Bộ giáp đã được điều chỉnh để tự di chuyển sau đó bắt đầu từ từ trào ra khỏi kén.

“Lilith! Sau này, ta sẽ cho cô bánh snacks, cô có thể làm gì đó ngay bây giờ được không!”

Tôi rơi nước mắt kêu với Lilith cùng niềm hy vọng. Lilith đi về phía Trihexa và chỉ cần ngẩng đầu lên quan sát nó.

“Thật đáng sợ”.

...Có lẽ đó là một nỗi sợ hãi bản năng của Trihexa. Sau đó, chúng ta sẽ phải thay đổi mục tiêu.

“Nếu vậy, hãy làm một cái gì đó với đám Sekiyutei giả kia!”

Lilith nghe lời tôi, chạy xung quanh và đâm bay các Sekiyutei vừa kích hoạt bằng một cú duy nhất! Cô ấy thực sự được sinh ra từ Ophis! Tuy nhiên có thể nói rằng, cô ấy đã tiêu diệt một phần nào của đám Sekiyutei với tốc độ cao..!

[Bởi vì chúng là bản sao, chúng không có sức mạnh nguyên bản. Nhưng nó cũng đủ sức phá huỷ thành phố.]

Sekiyutei được sản xuất hàng loạt, tất cả đồng thời dang rộng đôi cánh của chúng và bay về một phía! Cái đầu thứ ba và thứ tư của Trihexa đã mở mắt. Trong tình huống tuyệt vọng này, tiếng cười của tên khốn Rizevim lại vang lên.

[Hyahahahahahahahaha!]

.....Rizevim...! Livan!... Ngay cả khi hắc đã chết, hắc vẫn không buông tha cho chúng tôi và hắc sẽ tiếp tục tội ác của mình!?

[Con thú huyền thoại đã được ghi lại trong sách Khả Huyền và đội quân Sekiyuutei giả của nó! Chà, bạn sẽ làm gì, bạn sẽ giải quyết chuyện này như thế nào!?!]

Vali càng trở nên thiếu kiên nhẫn hơn khi nghe những lời đó của Rizevim và tiếp tục tấn công Trihexa, nhưng con thú vẫn phất lờ Vali và tiếp tục tỉnh giấc. Giọng nói vui vẻ của Rizevim vẫn không dứt.

[Cứ thế, Địa Ngục, Thiên Đường và thế giới loài người sẽ bị hủy diệt, mang theo ý chí và ước mơ của ta tiến về một thế giới khác chưa từng nhìn thấy trước đây]

Giọng nói khốn nạn của thằng Rizevim đó tự nhiên dừng lại. Lúc này, một giọng nói khác vang lên từ trong căn phòng năng lượng.

< < Những lời cuối cùng của người thật là một vấn đề rắc rối, Hoàng Tử Rizevim thật vô vọng. > >

—Đây là giọng nói của Apophis. Mặc dù bản thân hắc không có mặt, nhưng đó chắc chắn là giọng nói của Ác Long Apophis, kẻ đã xuất hiện trước đó. Sau đó, giọng nói của một Ác Long khác cũng phát ra:

[Gukuku, nhưng nó có thể được coi là phong cách của hắc.]

[Thật là phiền phức!]

[Chết là phải!]

Đó là Aži Dahāka!

“Đó là tiếng nói của Apophis và Aži Dahāka!?”

Tôi nói điều đó khi tôi ngẩng đầu nhìn lên. Không do dự, Apophis trả lời tôi:

< < Đúng vậy, cựu thủ lĩnh-dono. Không giống như trước đây, bọn ta hơi thô lỗ khi chỉ ở đó bằng giọng nói ngay bây giờ. Ta rất xin lỗi về việc làm phiền ông trong khi ông đang lắng nghe những lời nói cuối cùng của hoàng tử, nhưng xin hãy lắng nghe thông điệp của ta. > >

Aži Dahāka và Apophis bắt đầu tuyên chiến với chúng tôi!

< < Bọn ta sẽ đưa Trihexa và đội quân Sekiyutei đi. > >

[Bọn sẽ mang chúng đi.]

[Bọn ta sẽ sử dụng chúng.]

[Không chỉ ở Địa Ngục và thế giới loài người, mà còn ở một thế giới khác, bọn ta sẽ tạo ra một thế giới chỉ thuộc về Ác Long. Vì vậy, xin vui lòng cho phép chúng tôi sử dụng chúng.]

Trong khi Apophis đang nói, tất cả cái đầu cuối cùng của Trihexa đều đã mở mắt hết. Tôi không chắc liệu nó có bị ràng buộc hay chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên rằng cái đầu cuối cùng mở mắt là của một con rồng.

“Người đã có kế hoạch lợi dụng Rizevim và chúng ta ngay từ đầu à?”

Sau khi nghe câu hỏi của tôi Apophis trả lời:

< < Không, không phải từ đầu. Chỉ vì hoàng tử Rizevim quá thảm hại nên chúng tôi đã lên kế hoạch này. > >

[Điều tồi tệ là Rizevim coi thường rồng qua nhiều. Và không nói đến Hakuyuukou ở đó hay Fafnir. Hẳn chỉ nghĩ đơn giản Quỷ là chủng tộc mạnh nhất và cố gắng sử dụng chúng, hẳn cũng quá thích chơi những trò nhỏ nhặt đó.]

[Rồng thích sự đơn giản và thẳng thắn nhất!]

[Không cần suy nghĩ! Một loài đơn giản là làm theo những gì chúng cảm thấy!]

Trước mặt Vali và tôi – cái đầu thứ bảy đã thức tỉnh hoàn toàn!

Gyooooooooooooohhh! Zuooooooooooooohhh!

Gyooooooooooooohhh!

Bảy cái đầu hú lên từng tiếng. Âm lượng bùng nổ của tiếng ồn khiến cả thành phố rung chuyển. Tôi buộc phải sử dụng ma thuật phòng thủ để bảo vệ đôi tai của mình. Ngay cả sau khi nó hú xong, tai tôi vẫn đau. —Trihexa đã hồi sinh.

Con quái vật khổng lồ rung mạnh cơ thể của nó và cắt đứt sợi xích đang trói nó. Đồng thời, căn phòng này bắt đầu sụp đổ. Không đó chỉ là căn phòng này, cả một phần của thành phố cũng bắt đầu sụp đổ bởi luồng năng lượng phát ra từ sự hồi sinh của Trihexa. Một trong

những cái đầu nhìn lên trên và há miệng ra. Trong miệng của nó, một hào quang khổng lồ, bùng không tưởng và nó đang được tích tụ! —Chết tiệt! Tôi lập tức nắm tay Lilith rồi lao vào một góc để tránh khỏi thiệt hại. Tôi cũng tạo ra một vài vòng tròn ma thuật để phòng thủ. Ngay lập tức, một trong những cái đầu của Trihexa bắn ra một quả cầu lửa cực lớn! Đòn đó đánh vào trần nhà, một vài vụ nổ xảy ra và trần nhà bắt đầu sập. Giữa những sóng xung kích của vụ nổ, tôi tiếp tục tạo ra nhiều lớp bảo vệ. Một lần, hai lần, ba lần sóng xung kích của vụ nổ phá tan từng lớp bảo vệ của tôi. Chỉ có một cái đầu bắn ra cầu lửa mà đã gây thiệt hại như thế này!? Từ lỗ hổng của trần nhà, ánh sáng lọt qua khe đó chiếu xuống. Trihexa được chiếu sáng, tất cả cái đầu của Trihexa đều hướng về phía ánh sáng như thể nó rất thỏa mãn. Trihexa bắt đầu bay ra khỏi lỗ hổng của trần nhà. Sau đó, hơn một ngàn Sekiyuutei giả bay lên theo Trihexa! Đó là một cảnh tượng kinh khủng. Bên cạnh con thú được ghi lại trong sách Khải Huyền là một biển rồng đỏ, tất cả chúng đều di chuyển. Tôi không thể cảm thấy rằng đó là dấu hiệu của Ngày Tận Thế khi thấy cảnh này. Trong tâm trí tôi, tôi nhớ lại đoạn văn của Khải Huyền.

—Tôi thấy một con thú dữ từ dưới biển lên.

Di chuyển qua trần nhà của phòng năng lượng, con quái thú khổng lồ đã được giải thoát.

—Con thú có bảy đầu và mười cái sừng, với mười vương miện trên sừng của nó. Trên mỗi cái đầu là những tên báng bổ của Chúa.

Với những con số 666 trên bảy cái đầu của nó, thì nó là một con quái thú có sức mạnh cực kì lớn.

—Con quái thú mà tôi nhìn thấy trông như một con báo, chân giống như gấu, miệng như sư tử. Con rồng đã ban cho nó quyền năng, ngôi và uy quyền lớn

Bên cạnh Khải Huyền Long — Great Red, thì Trihexa là con quái thú được ghi lại trong sách Khải Huyền.

—Tôi thấy một trong các đầu của nó dường như bị tử thương, nhưng vết thương chí tử đó đã được lành, và cả trái đất đều thán phục mà đi theo con thú dữ ấy.. Họ tôn thờ con rồng vì nó đã ban uy quyền cho con thú dữ

Từ xa, tôi có thể thấy Trihexa, nó đang bay ra khỏi trần nhà và đang bị tấn công bởi đội [DxD] ở bên ngoài...Chống lại con ác thú, nó không có tác dụng gì cả.

—Ai giống như con thú dữ này??

...Nếu Great Red không chống lại nó, thì không chỉ thế giới loài người và thế giới ngầm, mà cả thế giới của thần thoại cũng sẽ không được an toàn.

—Ai có thể chiến đấu với nó?

Vậy, ai có thể ngăn cản nó...! Trihexa và đội quân rồng đỏ đã bay hết ra ngoài phòng năng lượng.

“...Chết tiệt.”

Trong khu vực sụp đổ, tôi chỉ có thể đâm tay vào tường với nỗi cay đắng. Tiếng nói của Apophis và Azi Dahāka đã đưa ra một thông báo cuối cùng.

< <Hãy tới đây nếu ông muốn. Ác Long bọn ta, và nhóm [DxD] các người sẽ có trận chiến cuối cùng với nhau. Đừng lo lắng, bọn ta sẽ không chơi bất kì thủ đoạn bỉ ổi nào giống Hoàng Tử Rizevim đâu. Bọn ta sẽ xóa mọi thứ trước mắt cùng với Trihexa. > >

[Đến nhanh lên, Vali Lucifer. Chúng ta hãy chiến đấu một lần nữa. Chúng ta sẽ có thể chiến đấu dưới niềm hân hoan trước sự hủy diệt mà Trihexa sẽ thực hiện. Vali-kun không cảm thấy phấn khích sao? Vì đây là một cuộc chiến cho cuộc sống của người, một con rồng không chiến đấu không phải là một con rồng thực sự!]

[Thiên Long đấu với Ác Long!]

[Mang cả Sekiyuutei tới nữa]

Sau đó, Vali nhìn Trihexa đang bay trên trời và nở một nụ cười không sợ hãi.

“Tất nhiên rồi, Azi Dahāka. Điều đó thực sự rất thú vị, đơn giản và dễ hiểu.”

...Có thật không? Trong những trường hợp này, hai tên này thậm chí còn rắc rối hơn Rizevim ở một mức độ nào đó. Apophis và Azi Dahāka khác với Rizevim kiêu ngạo và tự phụ, chúng đơn giản là một tập hợp sức mạnh thuần túy. Tôi hiểu rồi, cuối cùng tôi cũng hiểu. Tất cả những con rồng sở hữu sức mạnh đều thuần khiết. Để mơ ước, chiến đấu, bạo lực, ma thuật và sinh tồn. Đó là lí do tại sao họ cố gắng tất cả. Chúng đã đánh bại mọi chướng ngại theo cách của mình, chúng chiến thắng một cách quang minh chính đại, sau đó gục

ngã và biến mất. Ah, Rizevim. Đó là lí do vì sao hắn không thể dành chiến thắng. Cuối cùng, hắn đã vấp ngã trên chính bản thân của mình, hắn đánh mất mọi thứ. Những con rồng này đều sở hữu sức mạnh của riêng mình, sống tự do theo ý muốn của mình. Bây giờ, số phận của thế giới bị chi phối bởi những con rồng. Nó giống như thời điểm hai Thiên Long can thiệp vào cuộc chiến của ba phe. Chúng đã tin chắc rằng chúng là bất bại. Chúng đã hành động và chỉ sống theo suy nghĩ của mình. Trận chiến cuối cùng xoay quanh Trihexa đã bắt đầu. Bất kể đó là phe của chúng ta hay phe của kẻ thù, ở trung tâm của mọi thứ đều là những con rồng.

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Ngăn cản

—Thế Giới Ngầm, Lãnh thổ của Những Thiên thần sa ngã. Một chuỗi những khu nghỉ dưỡng đang được phát triển liên tiếp nhau bởi các VIP thuộc nhiều phe phái khác nhau trong những Thiên thần sa ngã. Tại một góc khu được mở cửa cho kinh doanh này, một cậu trai trẻ đang ở tại bể bơi. Cậu trai này đang nằm trên chiếc ghế dưới những tán dù được xếp dọc theo bờ hồ để che nắng. Ánh mắt của cậu đang tập trung vào mặt hồ; cậu đang nhìn vào một hình ảnh chỉ cậu có thể thấy. Hiện lên trong đó là một con quái thú khổng lồ có luồng khí áp đáng sợ, cũng như vô số các Bộ giáp đồ đang lượn lờ xung quanh nó. Cậu trai trẻ ngẫm hình ảnh này với vẻ mặt cực kì hứng thú — cậu đang chứng kiến một cảnh được cho là khởi đầu của tận thế trong khi di chuyển những quân cờ trên chiếc bàn bên cạnh mình.

“Chaturagi—. Nó được cho là nguồn gốc của Cờ vua và Shogi.”

Bỗng một giọng nói vang lên. Cậu trai trẻ đảo mắt sang nhìn và để ý thấy một nam Ác Quỷ mang vẻ đẹp quyến rũ mê hồn đang đứng tại chỗ, mà cậu không hề nhận thấy. Vị Ác Quỷ đó ngồi xuống chiếc ghế nằm phía bên kia bàn cờ, và di chuyển một quân trên chiếc bàn ấy — một quân cờ Chaturaji. Vị nam Ác Quỷ nói với cậu trai trẻ

“Shiva-sama, thật trùng hợp khi chúng ta gặp nhau tại đây.”

Chàng trai trẻ được gọi là Shiva — không, Vị thần Hủy diệt cười lớn.

“Nên gọi là trùng hợp, hay không thể tránh khỏi? —Hân hạnh được lần đầu gặp mặt, Beelzebub Ajuka đương nhiệm.”

Shiva chấp nhận lời mời của nam Ác Quỷ — Ajuka Beelzebub và bắt đầu chơi cờ. Ajuka đi nước của mình khi nói

“Có tin đồn rằng ngài đã chấp nhận thỉnh cầu của 3 Phe để ngăn chặn Trihexa.”

Shiva cũng tiếp tục cuộc trò chuyện khi đi cờ.

“Ừm, kiểu kiểu vậy. Tuy nhiên... chuyện đã vượt quá mong đợi của ta. —Ta e rằng nếu trực tiếp đối đầu, ta sẽ không thể đánh bại được nó. Không thể phong ấn nó mà không gây ra một trận chiến hủy hoại

thế giới.”

“Phong ấn à. Một Vị thần của Sự hủy diệt có khả năng phá hủy thế giới, chỉ có thể phong ấn nó?”

Đáp lại lời của Ajuka, Shiva nhún vai.

“Quả thật, ngay cả ta cũng không thể giết được nó. Không phải cả người và Azazel đều hiểu điều này ngay từ đầu sao? Điều tốt nhất ta có thể làm là phong ấn nó, và đó là kết quả tốt nhất có thể rồi. Ta chắc chắn sẽ mang sự hủy diệt tới nó, nhưng chỉ sự hủy diệt thôi sẽ không thể giết được nó; nhóc thánh thú huyền thoại ấy không yếu đâu.”

Vị thần Hủy diệt nở nụ cười mỉa mai. Ajuka nhẹ nhún mào.

“—Để có thể ‘tiêu diệt’ nó, chỉ có Ophis trước đây với hình dạng ban đầu hay Great Red đang lang thang giữa Kẽ hở Không gian mới có thể làm điều đó.”

“Vậy lí do người đến đây là gì?”

Shiva hỏi khi ngáp. Ajuka giơ lên hai ngón tay.

“Có hai điều. Bạn tôi — Sirzechs, làm ơn đừng cản trở cậu ấy. Để ngăn ngài gây ra hậu họa vào lúc này, hãy để tôi quan sát ngài cho đến khi nó kết thúc.”

Sau lưng Ajuka, người vừa nói — một người phụ nữ với mái tóc dài xanh nhạt xuất hiện mà không bị để ý. Người phụ nữ này mang một bầu không khí băng giá, và chảy trong người cô là một luồng hào quang Long lực mạnh mẽ. Shiva ngay lập tức hiểu ra rằng cô sở hữu một nguồn sức mạnh khổng lồ và có thể hóa hình người. Shiva nhận ra, hình như cô ấy là Tiamat. Vị Long vương mạnh nhất. Cô không hề thua kém bất cứ một con rồng nào. Và trong tay cô ấy, Tiamat đang cầm một thiết bị nhỏ màu xanh, cùng màu với mái tóc cô — một chiếc điện thoại. Ngay khi nhìn thấy nó, Shiva đã nhận ra sự khác thường. Có lẽ, không, chắc chắn rằng chiếc điện thoại ấy có liên quan đến Longinus. ... Dù là thật hay giả, vì nó được chuẩn bị bởi một Siêu Quỷ ngay lần đầu tiên vị Thần Hủy diệt thấy nó, cậu đã cảm thấy hơi ưu phiền. Longinus đó có thể làm gì? Và họ định làm gì với Longinus đó? Nhưng cậu hiểu được ý định của Ác quỷ đã tới đây trước mắt cậu. Shiva, người đã thấy mọi thứ, nở một nụ cười ngay khóe môi.

“Người muốn khử ta và Trihexa cùng với cái thế giới này à, Ác quỷ-

kun?”

Trả lời câu hỏi của Shiva, Ajuka cười và lắc đầu.

“Không, tôi chưa hề nói vậy. Nhưng — nếu hủy diệt thế giới lại trở thành mục tiêu của ngài, thì đó lại là chuyện khác.”

Những lời của Ajuka khơi lên sự hứng thú của Shiva.

“Ể, một phỏng đoán thú vị đó chứ.”

Shiva kết luận rằng Ajuka đến đây để nắm được ý định của mình, không ít thì nhiều. Ajuka không hề bận tâm mà tiếp tục

“Sau khi Trihexa đánh bại Great Red, và mở cánh cổng tới thế giới khác, thì ngài tính làm gì? Không phải ngài đã thỏa thuận với Azazel-dono về vấn đề này rồi sao? Ngài chỉ là một biện pháp để ngăn cản Trihexa.”

Ah, thật là một con Quỷ tốt. Tên Siêu Quỷ này đã suy đoán được tới đây rồi. Shiva cười đáp

“Ahahahaha, người chú ý nhanh đấy, Beelzebub đương nhiệm. Thần thoại nào cũng sợ nó, hơn cả người và Sirzechs. Nhưng ta thì không.”

Ajuka mỉm cười hùng hồn mà gật đầu.

“Vâng, có lẽ vậy. Tuy nhiên, tôi sẽ quan sát số mệnh thế giới cùng ngài ở đây, nên hãy trở thành chứng nhân cho cái khả năng đó.”

Ajuka nói vậy khi đi nước cờ của mình.

“...Ta không thể hiểu nổi những gì mà lũ Thần và tên Siêu Quỷ này đang nghĩ.”

Người phụ xinh đẹp sau lưng Ajuka thở dài như thể không hứng thú. Trong khi đang đi lượt của mình, Shiva hỏi

“Người định làm tương tự như Sirzechs Lucifer khi hắt đối mặt với Hades à? Người có thực sự quý tình bạn với hắn không?”

Trong sự kiện [Ác Quỷ Nổi Loạn] gây ra bởi Phe Anh hùng và Phe của Cựu Ma Vương [Khaos Brigade]; tại Olympus — Thần Địa ngục Hades đã cố gắng kích động rắc rối và lợi dụng cơn hỗn loạn. Để ngăn chặn điều này, người đã trực tiếp xuống cõi âm để ngăn chặn hắn là Sirzechs Lucifer. Ajuka lần này cũng đang làm điều tương tự. — Nhưng điểm khác biệt giữa Hades và Shiva là Vị thần Hủy diệt

này không hề oán giận, ganh ghét hay bất mãn với những Ác Quỷ. Tuy nhiên, chỉ một chút thôi, nhưng ông ta nghĩ rằng bản thân khá thích hành động dũng cảm này của Ajuka. Nếu ông hành động trẻ con và cố gắng tăng bốc cậu ta, thì chắc cậu ta sẽ khinh rẻ ông mất. Hóa ra là vậy; Shiva lặng lẽ gật đầu. Giờ có lẽ ông đã hiểu vì sao Indra — Śakra rất hứng thú với những người này. Quả thực rất thú vị, đến mức mà ông muốn tiếp tục quan sát thêm nữa. Dù sao thì, tên Indra đó, vì một tân Rigveda — để có thể tạo ra một tuyển tập thánh ca của thế giới một lần nữa, hắn đã sử dụng cả [Quân cờ] nằm ngoài thần thoại của mình. —ta được nổi tiếng, và đó là điều làm hắn oán giận ta ư? Trong khi đang nghĩ vậy, ông cảm thấy rằng sẽ khá vui nếu thấy được biểu cảm của Indra. Khi nhắc đến tên của Sirzechs ban này, ông có thể thấy mặt của Ajuka đã giãn ra đôi chút.

“Tình huống rất đơn giản thôi. —Nếu ngài trở thành kẻ thù của cậu ấy, thì tự nhiên ngài cũng sẽ thành kẻ thù của tôi.”

Chỉ duy nhất một câu này thôi đã đủ để minh chứng cho tình bạn sâu sắc của họ, và biểu cảm của ông rất chân thật. Shiva đưa khuỷu tay lên bàn và chống cằm bằng bàn tay ấy trong khi nở nụ cười.

“Được thôi, tốt lắm, chúng ta sẽ chứng kiến nó cùng nhau. —Trihexa và cả số mệnh của thế giới này.”

Shiva thong thả nói.

Bầu trời của Địa Ngục — đã bắt đầu mờ dần, và cảm giác bất an khủng khiếp đang lan tỏa. Ảnh hưởng của sự thức giấc của con quái thú, vốn được ghi lại trong Sách Khải Huyền, đang dần xuất hiện trên bầu trời Địa ngục. Sớm thôi, chướng khí này sẽ lan ra khắp Địa ngục, rồi nó sẽ trôi dạt sang Nhân Giới, Thiên Đàng, và cả thế giới của những thần thoại khác. Ván cờ này — đã báo trước cho sự khởi đầu của một trận chiến gay nên tận thế.

Table of Contents

High School DxD

Tập 20 - Buổi Tư Vấn Hướng Nghiệp của Belial

Illustration

Faker

Life 0

Life 1 - Cuộc tư vấn hướng nghiệp không có hồi kết

Cha mẹ

Life 2 - Sự thật đằng sau bữa tiệc

Bị kích động

Life 3 - Hyoudou Issei

Last Life.....Sự trừng phạt xứng đáng

Quái thú 666

Ngăn cản